

R
COLECTIA
ROMANTIC

Susan Doyle

346

NU MĂ CĂSĂTORESC CU TINE

editura alcris

giannijollys

SUSAN DOYLE

***Nu mă căsătoresc
cu tine***

Traducerea și adaptarea în limba română de

ALEXANDRA RUSU.

ALCRIS

Prolog

Case Brannigam urma să se însoare. Erau mulți oameni care nu puteau să creadă așa ceva. Îi era greu să creadă chiar și lui însuși.

Aromele tropicale și sunetele exotice din Cancun pătrunzând prin ferestrele deschise ale micuței camere de motel adăugau un plus de farmec zilei. Case începu să fluiera în timp ce își aranja nodul de la cravată. La naiba, dar se simțea bine. Auzind râsete și o conversație în șoaptă, își dădu seama că pe lângă camera lui treceau cel puțin două persoane probabil unul dintre cuplurile din zonă. Îl cuprinse o dorință nestăpânită să fugă la fereastră și să-i invite la nunta lui, care urma să aibă loc în mai puțin de jumătate de oră. Deși urma să fie o nuntă restrânsă, doar cu cei doi miri, un ofițer al stării civile și un martor angajat, Case și-a dat deodată seama că și-ar dori o nuntă tradițională. Lumânări și ornamente, flori,

familie și prieteni. Florărese, chelneri în frac, invitați în ținută de gală și un unchi amețit care să țină un toast. Tradiție ceva ce Case nu avusese niciodată în educația sa. Cina la care a tânjit întotdeauna cu înverșunare. Acum, la vârsta de 35 de ani, el voia să recupereze ceea ce îi lipsise până acum. El va avea o viață normală. Soție, copii, o casă, o grădină. Un câine, poate doi. Mese de duminică. Liga Juniorilor, spectacole școlare, excursii cu copiii.

Ar fi o schimbare frumoasă să doarmă în pădure, fără să se întrebe dacă este cineva acolo care să-l urmărească. Cu cravata aranjată i-a luat doar o clipă să-și verifice ținuta în oglindă. Părul său negru, de obicei dezordonat, acum era pieptănat cu grijă. Fața lui, ușor pătrată, era proaspăt bărbierită, scoțând în evidență adâncitura din bărbie. Costumul negru era proaspăt călcat, fără nici o scamă, iar cămașa albă, imaculată. Existau oameni cărora le-ar fi luat timp să-l recunoască, gândi el chicotind. Oameni pe care spera să nu-i mai vadă niciodată. Mulțumit de ținuta sa se întoarce către pat, unde era certificatul de căsătorie și o cutie mică în care era un inel simplu de aur. Le strecură pe amândouă în buzunarul interior al hainei. Cu prima ocazie o să cumpere un diamant pentru inel, așa cum își promisese. Sau prefera Maddie un smarald, sau poate un rubin?

Cunoscând-o doar de două săptămâni, mai erau câteva lucruri pe care trebuia să le afle despre ea. Două săptămâni. Râse ușor și scutură din cap. Cine ar fi crezut? El venise la Cancun să se odihnească și să se adune, să ia

niște decizii importante în legătură cu viitorul său. Era epuizat și obosit după atâția ani în serviciul guvernului. Și atunci a întâlnit-o pe Maddie. Drăguța de Maddie Carmichael. Și deodată totul a devenit limpede. Acum știa că de ceea ce avea nevoie era o femeie. O parteneră. Brațe delicate, un zâmbet plăcut, o inimă caldă. Toate aceste lucruri pline de viață le-a disprețuit atât de tare în tinerețea lui nesăbuită! A știut în mai puțin de câteva ore că Maddie va fi soția lui perfectă în „Viața Normală” pe care și-o imagina pentru el însuși. O fată dintr-un oraș mic, cu rădăcini adânci în familie și în comunitate. Drăguță din toate punctele de vedere, fata din spatele ușii alăturate, dulce din fire, poate puțin naivă. Ea a recunoscut că îi place să gătească – era chiar proprietara unui mic restaurant alături de tatăl ei, acasă în Mississippi. Iubea copiii. Hobbyurile ei erau cusutul și pictatul cu acuarele. N-ar fi putut găsi o mireasă mai potrivită nici dacă și-ar fi creat-o singur. Case abordase cucerirea lui Maddie cu aceeași intensitate și dăruire care l-au făcut atât de respectat și plin de succes în cariera sa.

S-a îndrăgostit de ea, a flatat-o, a curtat-o cu romanticism. Intenționat a ținut-o în starea aceasta de euforie încât ea deși era o persoană precaută a fost de acord să se mărite cu un om pe care-l cunoștea atât de puțin. El i-a promis luna de pe cer și a făcut tot ce s-a putut ca să i-o ofere. Luna era cel mai mic lucru pe care îl merita ea pentru că-l salvase dintr-o viață atât de anostă și o

amară singurătate. Își mai privi o dată ceasul. Mai rămăsese o jumătate de oră. O jumătate de oră de celibat. O jumătate de oră de singurătate. O serie de lovituri rapide și insistente în ușa camerei de motel îl făcură să privească întrebător. Cine ar putea fi? Cu Maddie trebuia să se întâlnească în biroul ofițerului stării civile. Nu aștepta pe nimeni altcineva. Traversă camera și deschise ușa, și bombănind o înjurătură încercă s-o închidă din nou. O mână subțire și fină apăru de după ușă.

– Trebuie să vorbesc cu tine, insistă roșcata înaltă de pe coridor, cu o voce răgușită pe care Case o cunoștea prea bine.

– Pleacă, Jade. Sunt ocupat.

– Haide, lasă-mă să intru. E important.

– La naiba! Mă însor într-o jumătate de oră.

Ochii de smarald al lui Jade erau plini de înțelegere. El n-o văzuse niciodată privind-l în felul acesta. Nu-i plăcu să vadă în ochii ei emoția.

– Mi-e teamă că va trebui să amâni, spuse ea repede.

Case își scutură capul, deși o senzație neplăcută îl cuprinsese.

– Nici gând.

Jade își întinse înăuntru jacheta de la frumosul său costum verde închis.

– Am aici ceva care te va convinge, spuse ea cu o voce atent stăpânită, care îl făcu pe Case să întepenească.

– Oh, la naiba, Maddie. Îmi pare atât de rău.

Maddie își verifică ceasul pentru a zecea oară în ultimele douăzeci de minute, conștientă că devenea demnă de milă, sub privirile ofițerului stării civile și a nevestei acestuia din partea cealaltă a biroului.

Case întârziase peste douăzeci de minute. Ceremonia trebuia se fie gata până acum. Trebuiau să fie deja căsătoriți. Deci unde era?

– Doriți să sunați din nou la hotel, domnișoară Carmichael? întrebă ofițerul stării civile cu un ușor accent englezesc. Maddie zâmbi și clătină din cap. Deja îl sunase pe Case de două ori. Nu răspunsese nimeni.

– Sunt sigură că e pe drum, spuse ea cu o încredere ce scădea rapid.

– Evident că a fost reținut. Din cauza traficului, poate.

Domnul și doamna Ruiz aprobă politic, deși Maddie putea să vadă îndoiala în ochii lor negri. Realiză că ei credeau că fusese trasă pe sfoară.

Oh, Doamne, dacă aveau dreptate? Își strânse degetele, obrazii palizi începură să i se încălzească, de rușine. Ce căuta ea acolo? se întrebă într-o răbufnire de panică. Cum s-a putut lăsa prinsă în această dureroasă și stranie situație? Ea venise la Cancun doar pentru vacanță o vacanță câștigată la un concurs de la magazin ca acum să plângă. Plecase din Mississippi cu speranța că o să se odihnească poate chiar să se distreze puțin. Nu se aștepta

să se implice într-o relație romantică de vacanță și cu siguranță nu plănuia să se mărite cu un bărbat întâlnit întâmplător pe plajă! O scurtă bătaie în ușă îi tăie respirația și o făcu să se întoarcă:

– Case? Dar Maddie recunoscuse imediat femeia frumoasă care intra în cameră: Carmelita? întrebă surprinsă. Ce faci aici?

Carmelita era angajată la motelul unde stăteau Maddie și Case. Maddie fusese fermecată de zâmbetul dulce al tinerei și de felul ei de a fi, și începuse să o considere pe Carmelita o prietenă, una de care avea atâta nevoie când s-a îndrăgostit de un străin. Dorința de a vorbi cu altă femeie o făcuse pe Maddie să-i destăinuiească acesteia toată situația în care se afla. Carmelita era destul de tânără și romantică pentru a fi fascinată de frumoasa poveste de dragoste la care era martoră. Ea chiar îi dăduse lui Maddie o batistă brodată care să-i poarte noroc în timpul ceremoniei. Carmelita nu mai zâmbea. Ochii ei mari și negri erau plini de pasiune.

– Am un bilet pentru tine, spuse ea scurt.

Maddie se uită la bucata de hârtie, cuprinsă de un fior rece. Într-un fel îi știa conținutul.

– Nu vine, nu-i așa? șopti ea.

Carmelita clătină din cap.

– A trebuit să plece. Citește biletul.

Felul în care Carmelita o privea o făcu pe Maddie să se cutremure.

- Când a plecat?
- Nu de mult. Ei... el părea să fie foarte grăbit, răspunse fata cu mare grijă, reformulând repede propoziția. Dar Maddie și-a dat seama.
- Ei? repetă ea. Nu a plecat singur?
- Cumpănind între sinceritate și compasiune Carmelita dădu din cap.
- Nu, a plecat cu o femeie.
- O femeie? Maddie își apăsă cu mâna stomacul.
- Da. Era înaltă, foarte drăguță, și avea părul roșcat. Poate era sora lui, sugeră Carmelita, fără să știe că, Maddie aflase de la Case că nu are familie, că nu are pe nimeni.
- Probabil că era o urgență acasă? Citește biletul, Maddie! repetă ea întinzându-i-l insistent.
- Mâna lui Maddie tremura când în sfârșit îl luă. Îl deschise cu grijă, de parcă i-ar fi putut exploda în față. „Maddie, îmi pare rău. A apărut ceva urgent și am fost nevoit să plec. Nunta trebuie amânată. Du-te acasă și așteaptă-mă. O să te sun imediat cum pot. Case”
- Ceva a murit în Maddie și altceva a apărut în loc, născut din durere și supărare. Maddie Carmichael nu va mai fi niciodată aceeași.

Capitolul 1

Indicațiile cam incoerente pe care Case le-a obținut de la băiatul stângaci de la Biroul de Informații s-au dovedit a fi mai bune decât se așteptase. După cum i s-a spus, o luă la stânga la al treilea și ultimul semafor al orașelului Mitchel's Fork, din Mississippi și descoperi că ajunsese la destinație. Opri într-o parcare neașteptat de aglomerată, stinse farurile și suspină adânc.

I-a luat al naibii de mult să ajungă aici.

O firmă mare indica restaurantul „Mike și Maddie”. Văzând numele lui Maddie, Case își mai lărgi nodul cravatei, căci simți deodată că îl strângea prea tare.

Ciudat cât de clar îi vedea chipul în imaginația sa, după atâtea luni. Era de parcă o văzuse în urmă cu câteva minute. Fața ei dulce și ovală, încadrată de un păr șaten deschis și lung. Un șaten-deschis către gri, cum și-l descriesese ea cu o mișcare a nasului ei mic, dar lui Case îi plăcuse strălucirea și aroma delicată a părului ce trecea de

umeri. Gura ei era moale, cu buze cărnoase, de obicei nerujate, căci recunoscuse că avea o tendință să-și mănânce rujul. Pe el nu-l deranjase lucrul acesta, nicio dată nu fusese impresionat de un chip foarte machiat. Frumusețea naturală a lui Maddie l-a atras din primul moment în care a văzut-o.

Ochii erau cea mai frumoasă trăsătură a chipului ei. Erau de un albastru-violet, parțial ascunși de ochelarii folosiți pentru miopie. Case putea să-și amintească încă, cum își ținuse respirația când dăduse la o parte ochelarii pentru a o săruta pentru prima dată, și privirea lui putuse cuprinde cu claritate acei ochi minunați. Avusese acea satisfacție posesivă necaracteristică lui, că puțini erau aceia care puteau să se uite direct în ochii lui Maddie.

Era scundă aproape cu 30 cm mai scundă decât el care avea 1,82 m – și mai degrabă ușor plinuță decât cu o talie de manechin. Case considera că ea arăta numai bine. De fapt, fusese nerăbdător să cunoască în intimitate rotunjimile ei delicate.

Avusese destul timp să regrete cavalerismul său atipic de a nu se culca cu ea la prima ocazie care se ivise.

Ferrari-ul său lucios și mare nu era la locul lui printre camioane și celelalte vehiculele care se îngrămădeau în parcare. El se încruntă gânditor, întrebându-se dacă n-ar fi mai bine să-l schimbe cu un Jeep sau un Bronco. Căci el voia să se încadreze în peisajul de acolo.

Întinse mâna spre ușă și tresări când își scoase piciorul stâng din mașină. Trebuia să-și facă curaj în timp ce ieșea afară. Nu putea să-și scoată piciorul așa, fără să-și lege

șireturile. Erau doar două săptămâni de când aruncase blestematele de cârje. Doctorii îi spusese că fusese al naibi de norocos că mai putea merge.

Ciudat cât de speriat era. De ar fi dat buzna într-o încăpere plină de vânzători de droguri tot ar fi avut mai multă încredere decât acum.

Își dresese glasul, își trecu mâna prin părul de curând aranjat și își verifică rapid ținuta. Costumul său negru în care urma să se căsătorească îi era cam larg. Recăpătase doar două kilograme și jumătate din cele șapte pierdute în ultimele șase luni. Fața lui arăta mai sfrijită decât fusese și ochii îi erau încercănați. Șchiopăta acum și câteva cicatrice noi și urâte se adăugaseră la cele vechi împrăștiate pe trupul său timp de 35 de ani.

Spera ca Maddie să nu se sperie de aceste schimbări, deși probabil că inima ei tandră se va înmuia de milă. În acel moment nu i-ar fi stricat puțin praf de pușcă – și nu s-ar fi dat înapoi să folosească mila ei pentru a-l primi înapoi.

Străbătuse prea mult drum ca să renunțe la visul lui acum.

Își îndreptă umerii și porni șchiopătând spre restaurant, cu hotărâre. Case Brannigan era în misiune. Și, așa cum au dovedit-o faptele recente, rareori dădea greș când își pune ceva în minte.

Restaurantul era specializat în mâncăruri de casă. Pentru a fi în ton cu meniul, decorul încăperii era rural. O verandă lungă era plină de un rând de balansoare de lemn foarte mari, pe care se afla discret sem-

nul „de vânzare”, iar ușile duble erau dintr-un lemn mâncat de vreme. Holul fusese proiectat să semene cu un magazin rural, cu o gamă de produse demodate pentru vânzare: cărți de bucate, acadele, jucării simple, obiecte țărănești de decor, chiar și borcane cu miere și gem.

Localul era aglomerat în această după-amiază de duminică, mulți dintre clienți fiind îmbrăcați în ceea ce păreau să fie cele mai bune haine, ceea ce-l făcea pe Case să creadă că aici obișnuiau ei să tragă după ce veneau de la biserică.

Case căuta prin mulțime chipul lui Maddie. Nu o văzu dar își spuse să fie calm. Instinctele lui, care rareori dădeau greș, îi spuneau că ea era acolo.

O femeie groaznic de slabă și jenant de înaltă, într-o rochie albastră din dril cu un șorț roșu cu model privea peste lume de la biroul de recepție către principala sală de mese.

– Mâncăți singur? îl întrebă cu un accent rural din Mississippi, cu care se obișnuise de când sosise în acest stat, dimineța.

– Da, răspunse el, deși spera că nu va fi singur pentru mult timp. Puteți să-mi spuneți unde aș putea-o găsi...

Întrebarea sa fu întreruptă de un fluierat rapid și ascuțit.

– Masa patru-i gata, Hazel, strigă un tânăr de undeva din spatele femeii.

Hazel făcu cu mâna în semn de confirmare, aruncă o privire la carnetelul mâzgălit și strigă:

– Anderson-ilor, masa vă e gata. Și apoi privi spre Case. Numele? Un pic tulburat de forfota familiară a locului, Case răspunse:

– Brann...

Fu întrerupt din nou, de data aceasta de un bărbat în pantaloni din poliester largi și fără curea, și într-o cămașă albă pătată cu mâncare.

– Cotletele de porc au fost cam arse azi, Hazel, se plânse el în timp ce trecea pe lângă familia cu cinci membri care se îndrepta spre masa patru. Spune-i lui Mike să fie mai atent, căci o să mă piardă de client.

– Leon, ne ameninți de cinci ani că n-o să mai mănânci aici, îi răspunse Hazel, evident nepăsătoare. Știi al naibii de bine că n-o să găsești mâncare mai bună în partea asta a statului. Așa că lasă prosteala și dă-i drumu’.

Bărbatul își îndesă o șapcă ponosită pe părul castaniu și subțire.

– Pe săptămâna viitoare, mormăi el pornind spre ieșire. Și sper ca mâncarea să fie mai bună atunci.

Hazel dădu ironic din capul acoperit de păr sur și murmură pentru sine:

– Dacă i-ar plăcea mâncarea mai mult, ar exploda. Privi iarăși la Case, de parcă era surprinsă să-l vadă încă stând acolo. Cum spuneți că vă numiți?

– Brannigam, răspunse el, o caut pe...

O blondă cu un teanc de meniuri învelite în plastic pe care le balansa cu precauție ieși în grabă din sala de mese. Cu spatele la Case, aruncă meniurile pe grătarul de lemn atașat la una din părțile biroului de recepție. Case suspină

și se dădu la o parte, observând în treacăt că blonda era tânără și subțire și că drilul albastru și șortul roșu cu model i se potriveau mai bine decât lui Hazel.

– Câți așteaptă? o întrebă pe Hazel.

Case înțepeni când auzi glasul femeii. Se încruntă și o privi mai îndeaproape. Nu putea fi...

– Două mese de două persoane și una pentru o familie de șase. A, și bărbatul acesta, spuse uitându-se la Case ca și cum și-ar cerut scuze. Încă o dată, cum vă numiți?

Blonda privi în jur și îngheță. Ea și el spuseră în același timp:

– Brannigan.

– Brannigan!

Conștient că îi pronunțase numele cu un ton asemănător cu ura, Case se holba aproape șocat la femeia din fața lui.

– Maddie?

Ce naiba își făcuse la păr?

Foste bucle lungi și șatene fuseseră tunse până la guler și își făcuse şuvițe aurii. Purta părul pe spate, înfocat și un pic zbârlit, de parcă îl pieptănase cu degetele ei sau ale altcuiva. Nu mai purta ochelari, expunându-și ochii ei mari, de un albastru-violet care erau scoși în evidență de niște gene lungi, accentuate cu măiestrie. Gura ei tândră era vopsită cu un roz-închis și nu-și mâncase rujul.

Rochia din dril, cu mâneci scurte, avea un decolteu mic, dar fusta era destul de scurtă pentru a scoate la iveală prea mult din picioarele ei frumoase. El o văzuse

numai în haine decente, chiar excesiv de modeste. Ca și Case, ea mai slăbise dar el nu avea nici un motiv să creadă că slăbirea ei era din cauza unei sănătăți șubrede. De fapt arăta în formă, aranjată și bronzată arăta nemaipomenit.

Și Case nu era deloc sigur că era de acord.

– Maddie? întrebă el din nou, în timp ce ea continua să se holbeze la el.

Chipul ei, care pălise la vederea lui, deodată se înroși. Case zâmbi ușor ca răspuns la roșeața ei. Desigur, era surprinsă să-l vadă. Iar el n-o învinovăța.

Și apoi și-a dat seama că roșul în obraji pe care arogant îl atribuisese unei plăceri jenate, fusese un semn al unei furii care se aprindea. Ochii ei scânteiară, bărbia se ridica, trupul subțirel se îndreptă, pumnii ei se încleștară.

– Ieși afară! spuse ea.

Îi căzuse fața. Nu se așteptase ca ea să se arunce în brațele lui ei bine, poate se aștepta dar cu siguranță el nu auzise bine. Cu siguranță ea nu-i spusese adineauri să iasă afară din restaurant.

Întinse o mână spre ea.

– Maddie, eu sunt, spuse el proteste, deși ea-i pronunțase deja numele, Case.

– Ieși afară! spuse ea, mai tare de data aceasta, făcându-i pe câțiva indivizi din apropiere să se uite curioși.

– Ieși afară!

– Ce na... Nu putea să creadă. Nu putea să fie ea femeia pe care o întâlnise la Cancun în urmă șase luni.

Femeia dulce și sfioasă care-i răspunsese atât de tandru, care-l lăsase s-o strângă în brațe și după o zi de logodnă acceptase cererea în căsătorie.

Era posibil ca Maddie să aibă o soră geamănă mai puțin prietenoasă.

– Maddie? întrebă el din nou, nesigur.

– Maddie? Un bărbat cu o privire preocupată, cu ochi de un albastru spălăcit și cu un păr subțire șaten-deschis, cum fusese cel al lui Maddie odată, intră în sala de mese.

– Ce se întâmplă acolo?

Hazel își dresе glasul.

– Domnul vrea o masă, eclipică ea. Maddie... ă... l-a rugat să plece.

– Nu mai avem locuri, spuse Maddie, privirea ei susținând-o pe a lui Case cu o lucire aspră. Nu mai sunt mese libere. Va trebui să meargă în altă parte să mănânce. Undeva în alt stat, de preferat.

Hazel se înecă.

Bărbatul, pe care Case îl bănuia a fi tatăl lui Maddie, era șocat.

– Madelyn, spuse el, așa se vorbește cu un client? Ce te-a apucat?

– Asta au vrut să afle mai mulți în ultima vreme, mormăi Hazel.

Case îi ignoră pe toți, mai puțin pe Maddie.

– Trebuie să vorbim, îi spuse.

Ea își clătină capul așa încât șuvițele aurii îi trecură ca niște valuri peste față.

- Sunt ocupată.
- La naiba, Maddie!

Aceasta se răsuci pe un toc și porni semeț în altă direcție. Case voi s-o urmeze.

Tatăl lui Maddie, Hazel, cu o privire urâtă, și un bărbos într-o cămașă roșie din flanel se așezară în ușă, blocând drumul lui Case.

- Nu mi s-a părut că ar vrea să vorbească cu tine, mormăi muntele în flanel roșu, din spatele unei bărbi negre și stufoase.

Case nu știa de unde apăruse individul, dar privi brațele masive și musculoase cu precauție înainte de a se întoarce spre bărbatul mai scund și mai puțin intimidant care era încruntat a îngrijorare.

- Sunteți tatăl lui Maddie?

Bărbatul încuviință.

- Sunt Michael Carmichael. Tu cine ești?

– Case Brannigan. Sigur că ea v-a vorbit despre mine. Trebuie să vorbesc cu ea.

– Case Brannigan? repetă Carmichael confuz. Și-apoi își clătină capul. Nu mi-a vorbit niciodată de dumneata. Se uită la Hazel pentru a obține o confirmare.

Hazel ridică unul din umerii osoși.

- N-am auzit niciodată de el.

– Nici eu, murmură matahala bărboasă. Vrei să-l dau afară, Mike? Părea foarte nerăbdător.

Case se dădu un pas înapoi din instinct.

Mike observa șchiopătutul vizibil al lui Case, apoi negă din cap.

– Poate ar fi bine să vorbesc cu el mai întâi, Andy. Întoarce-te la mama ta, în regulă?

Case încerca să-și revină din starea produsă de vestea că Maddie nu-i vorbise niciodată tatălui ei de el. Ea-l făcuse să creadă că relația dintre ea și tatăl ei văduv era foarte strânsă. De ce nu-i spusese nimic despre bărbatul cu care urma să se căsătorească?

Răspunsul era, desigur, prea evident după felul în care îl primise Maddie. Ea nu se mai considera logodită. Case intenționa să lămurească lucrurile. Îndată ce va reuși să vorbească cu ea.

Mike Carmichael încă îl privea cu precauție. Case își ținea bărbia în sus, făcea tot posibilul să arate ca un viitor ginere respectabil, și schiță un zâmbet plin de respect în timp ce-i dădea mâna.

– Îmi pare bine să vă cunosc, domnule Carmichael. Sunt Case Brannigan, logodnicul lui Maddie.

Din fericire, Mike Carmichael era prea preocupat cu aglomerația de duminică la prânz ca să stea de vorbă cu Case, mai ales când se părea că Maddie plecase.

– O să vorbesc cu dumneata, îl avertiză Mike, de parcă fusese strigat din trei direcții diferite.

– Spuneți-mi cum că o găsesc pe Maddie, răspunse Case. Amândoi vom vorbi cu dumneavoastră mai târziu.

– Nu mi s-a părut că Maddie voia să fie găsită.

Mike gândise cu glas tare, studiindu-l atât de intens încât Case se simțea jenat ca un adolescent prezentat părintelui partenerii lui la bal.

– Nu-i atât de rău pe cât pare, îl asigură el pe tatăl lui Maddie. Ea e pur și simplu supărată pe mine acum. Va înțelege după ce voi avea ocazia să-i explic totul.

– Mike! Avem nevoie de tine la bucătărie, strigă cineva.

Mike oftă și-și trecu o mână prin părul care se rărea.

– Trebuie să plec. Probabil că Maddie a ajuns acasă acum. Hazel îți va da adresa. Și ai grijă cum te porți cu fiica mea, ai auzit?

– Da, promise Case, nerăbdător să plece.

Mike mai ezită un moment, după care se întoarce, datorită unui alt strigăt.

Case respiră ușurat și se uită la Hazel cea încrunțată.

– Adresa? întrebă el, știind că ea auzise fiecare cuvânt.

Încruntarea ei se adânci. Îl privi pe Case din vârful capului până la pantofii de piele prăfuiți.

– Când v-ați întâlnit tu și Maddie? întrebă ea.

Case nu fusese niciodată un om răbdător și nu s-a deranjat niciodată să fie politicos când îi era pusă la încercare toleranța. Își adună toată voința să nu se repeadă la femeie ca să-i dea adresa fără atâta pălăvrăgeală.

Își dădu seama că nu va obține nimic de la ea dacă o va enerva.

– Ne-am întâlnit în Cancun, recunosc eu.

– A, aha! lătră ea. M-am gândit eu. Maddie n-a mai fost aceeași de când s-a întors din vacanță. Și-a vopsit părul, și-a pus lentile de contact, n-a mâncat mai nimic. Iese cu

Jackson Babbit, când toți știu ce bărbat e ăsta, și apoi, să spună tuturor că va pleca în curând în Europa și nu știe când se va întoarce.

Case se uită urât. Cine naiba era Jackson Babbit? Și mai precis, ce tip de individ era?

Și ce era cu planul lui Maddie de a pleca în Europa?

Ignorând haosul controlat din jurul lor, Hazel își clătină capul, continuându-și gândurile.

– I-am spus atunci când a câștigat călătoria în Mexic să aștepte până când va putea cineva să meargă cu ea. Nu-i stătea în fire să plece de una singură. Dar era al naibii de hotărâtă să plece, și cu siguranță s-a întors complet schimbată. Înainte era atât de dulce, liniștită și amabilă.

Ea îi făcu semn cu degetul lui Case, de parcă hotărâse că el era de vină.

– De atunci, se poartă ca una din luptătoarele pentru emanciparea femeii. Spune ce gândește chiar dacă i se cere sau nu asta. A demisionat din clubul de caritate al femeilor din Mitchell's Fork – mamă-sa s-ar întoarce în mormânt de-ar auzi una ca asta. Întotdeauna a fost o Cormichael în acel club de când s-a fondat.

– Poate ai putea...

– Și acum s-a decis să plece și să se regăsească. Nu știu de ce crede că poate face asta în Europa. Te poți regăsi chiar aici, în Mitchell's Fork, i-am spus. Unde crezi că te-ai ascuns în ultimii 29 de ani?

– Chiar te-aș ruga să...

– Știi ce mi-a spus? răspunse Hazel, înainte ca el să-i mai poată spune ceva. „Vechea Maddie s-a ascuns în

Mitchell's Fork în ultimii 29 de ani. Este una nouă, acolo pe undeva, și intenționez s-o găsec.“ Nu-i ăsta cel mai tâmpit lucru pe care l-ai auzit vreodată?

Toată bolboroseala asta a lui Hazel îl făcea pe Case și mai nerăbdător să ajungă la Maddie.

– Ia ascultă, spuse el, apropiindu-se de birou și uitându-se la ea cu o căutătură specifică bărbaților masivi și răi atunci când pun piciorul în prag. Îmi dai adresa lui Maddie, sau am s-o caut singur?

Spre surprinderea lui, Hazel râse, departe de a fi intimidată.

– Îmi plac bărbații autoritari, spuse ea. Îmi amintești de fostul meu soț, Roy. Întotdeauna el era cel care...

– Dă-mi blestemata aia de adresă odată! urlă Case, în cele din urmă renunțând la calmul aparent.

– Vrei să-l dau afară de aici, Hazel? strigă bărbatul masiv în cămașa de flanel roșu de la masa lui care se afla la câțiva pași în spatele biroului lui Hazel, ceea ce i-a făcut pe toți cei din jur să se uite curioși.

– Nu, termină-ți mâncarea, Andy, îi răspunse Hazel. Îi dădeam doar o adresă.

Și începu s-o spună, spre marea ușurare a lui Case.

Maddie se plimba încă furioasă de la un capăt la altul al dormitorului ei când telefonul de pe noptieră sună. Se holbă la aparat de parcă încerca să vadă cine era la celălalt capăt al firului. La al treilea apel, ea înșfăcă receptorul.

- Da? spuse ea, sperând să nu fie Case Brannigan.
- Maddie? Sunt Jill. Ți-amintești prietena ta cea mai bună?

Încruntându-se la tonul ciudat al vocii lui Jill, Maddie întreabă:

- Ce se întâmplă, Jill?
- Bună întrebare. De ce nu-mi spui tu ce se întâmplă?

- Ce să-ți spun?
- De ce nu-mi spui cum naiba ai putut să te logodești fără să știu și eu. Sincer, Maddie, noi întotdeauna...

– Logodită? repetă Maddie, înmărmurită. Ce naiba tot spui acolo?

– Ceea ce vorbește toată lumea din oraș. Un tip grozav a intrat în restaurant și s-a prezentat tatălui tău drept logodnicul tău în fața a jumătate din populația din Mitchell's Fork. Așa că ce-ai ținut ascuns? Are asta vreo legătură cu călătoria în Europa pe care o tot planifici? Știe Jackson de tipul ăsta?

Maddie tresări. Jackson. O, Doamne. Și ce naiba făcea Case Brannigan, dând năvală în oraș și prezentându-se drept logodnicul ei? Dacă el credea că logodna lor mai era valabilă, Maddie intenționa să-l pună cât mai curând la punct.

– Asta-i o greșeală, Jill, spuse ea înțepată. Crede-mă, nu sunt logodită. Cu nimeni.

– Nu același lucru îl spune și logodnicul tău, răspunse Jill, deși părea mai mult amuzată decât jignită.

– Nu am un logodnic!

– Bine, bine. Nu e nevoie să țipi.

Maddie făcu o grimasă și își schimbă tonul.

– Scuză-mă. Sunt un pic... stresată acum.

Jill râse.

– Pot să înțeleg de ce. Deci cine-i tipul, Maddie? Unde l-ai cunoscut? Și de ce crede că sunteți logodiți?

– E o poveste lungă și aș prefera să nu ți-o spun la telefon. Te deranjează dacă am să-ți povestesc când o să ne vedem?

Jill suspină, dar fu de acord.

– O să-ți cer toate detaliile siropoase, avertiză ea înainte de a închide.

Maddie își reținu un geamăt.

Telefonul sună din nou peste două minute. Era doamna Underwood, o membră a bisericii lui Maddie, care cunoștea familia Carmichael încă dinainte de a se naște Maddie.

– Am auzit cele mai interesante vești în după-amiaza aceasta. Deci, tu și Jackson v-ați hotărât să legați nodul mai strâns? Trebuie să spun că sunt surprinsă. Nu m-aș fi gândit niciodată... totuși nu-mi plăcea gândul că pleci singură în Europa.

– Nu sunt logodită cu Jackson, protestă Maddie automat.

– Nu? Atunci cu cine ești logodită? întrebă doamna Underwood surprinsă.

– Nu sunt logodită cu nimeni, răspuse Maddie, întrebându-se de câte ori va trebui să mai spună asta până la sfârșitul zilei. Mitchell's Fork era un oraș mic. Știa prea

bine cât de repede circulau veștile plecase de la restaurant cu mai puțin de o oră în urmă și cât de distorsionate vor deveni după ce va spune de câteva ori : „Nu e decât o greșală”.

– Dar Sarah Kennedy a spus că a auzit de la Martha Jean Claypoole că logodna ta a fost anunțată în restaurant în după-amiaza aceasta.

– Martha Jean a fost prost informată, replică Maddie, străduindu-se să continue: Îmi pare rău, doamnă Underwood, dar chiar trebuie să închid. Mulțumesc că m-ați sunat.

– Dar... dar...

Doamna Underwood încă bolborosea când Maddie puse ușor receptorul în furcă. Era prima dată când Maddie închidea cuiva telefonul. Acesta va fi încă un lucru de care îl va învinovăți pe Case Brannigan, se gândi ea cu asprime.

Telefonul sună din nou.

Maddie oftă adânc și se îndepărtă grăbită de el. Nu mai putea trece prin asta încă o dată. Nu acum. Avea nevoie să se gândească.

Se îndreptă rapid spre ușa dormitorului, aproape să se împiedice de uniforma din dril pe care o aruncase pe jos după ce se schimbase în pantaloni scurți și tricou. Dădu hainele la o parte cu piciorul, lăsându-le grămadă, deși nu se potriveau cu aspectul ordonat al camerei.

Trebuia să iasă afară. Avea nevoie de timp înainte de a se întâlni cu Case.

Căci știa că se va mai întâlni cu el. Cât de curând.

Capitolul 2

Case începuse să se întrebe dacă Hazel nu-l făcuse să se învârtească în loc, în mod deliberat. Conducea de 10 minute de când o luase pe autostradă, iar singurul semn de viață erau vacile care pășteau pe pășunile care încadrau șoseaua asfaltată. Simți o ușurare când ajunse în vârful dealului și văzu o casă mare la capătul drumului.

Optimismul său creștea pe măsură ce se apropia de casă. E minunat, se gândi el, privind în jur și aprobând. Era exact ce avusese el în minte când se hotărâse să se retragă în America rurală și să ducă o viață liniștită, normală.

Casa de țară era albă, cu două etaje, cu obloane negre și o verandă de la un capăt la altul, pe care se afla și un leagăn. Se mai vedeau cărări pietruite, răsaduri care abia se iveau, garduri de lemn albe, un eleșteu

strălucitor mai departe, și chiar o pereche de câini care se întindeau pe peluza deasă și frumos tunsă din fața casei.

O altă casă, mai mică, era într-o parte o casă de oaspeți, poate, sau poate casa muncitorilor.

Parcă ar fi un tablou al lui Norman Rockwell, se gândi Case încuviințând cu mulțumire din cap. Perfect. Ar fi pariat oricât că Maddie Carmichael pe care o întâlnește la Cancun crescuse într-un loc ca acesta.

Parcă în drumul circular și ieși din mașină. Cei doi câini alergară spre el, lătrând. I-a trebuit doar o clipă de precauție ca să-și dea seama că dădeau din coadă și că păreau absolut încântați să-l vadă. Le mângâie capetele lăptoase și renunță repede să le ghicească rasa. Amândoi arătau ca niște corcitură pentru el. Corcitură mari, gălăgioase și prietenoase.

O bătrână cu păr de un alb aproape orbitor apăru de după un colț al casei, bătând pământul cu un baston masiv de lemn în timp ce mergea. Păru surprinsă să-l vadă pe Case.

– Cine sunteți?

– Mă numesc Case Brannigan. O caut pe Maddie.

Femeia îl studie pe Case din cap până-n picioare era obișnuit să fie examinat ca un exponat, gândi el resemnat. Și apoi ea dădu din umeri.

– Probabil că e în camera ei. Sună la ușă și întreab-o pe menajeră. Trebuie să mă uit la trandafiri.

– Atunci n-am să vă rețin, murmură Case, deși femeia trecuse deja de el. Se simțea un pic amețit în timp ce urca cele trei trepte ale verandei.

Sună de două ori înainte ca ușa să fie deschisă de un bărbat scund, cu picioarele cam strâmbe, îmbrăcat într-o cămașă western și jeansi decolorați care atârnau pe sub o burtă lăsată.

– Cu ce pot să vă ajut? întrebă el.

Gândindu-se că ar putea avea vreo 45-49 de ani, Case se întrebă cine era. Un îngrijitor? Poate soțul menajerei? O caut pe Maddie, explică el.

– Maddie? Bărbatul își îndreptă capul și-i făcuse aceeași „inspecție” care-i era acum atât de cunoscută lui Case. Nu e înăuntru.

Case se încruntă, bănuind că Maddie dăduse instrucțiuni să i se spună că era plecată. Din moment ce bătrâna îi spusese că ea era acolo, nu avea nici cea mai mică intenție să plece.

– Mi s-a spus că e înăuntru, insistă el.

– Și eu vă spun că nu-i.

Case începea să se enerveze. Cunoștințele sale l-ar fi putut avertiza pe acest individ că nu era bine să-l enervezi pe Case Brannigan.

– Exact, cine ești? întrebă el pe șleau.

– Frank, răspunse acesta și apoi adăugă ca din întâmplare: menajera.

– Adică, soțul menajerei? întrebă Case crezând că a înțeles greșit.

Frank negă din cap.

- Menajera, corectă el. Ai vreo problemă cu asta?
Pe Case începea să-l doară capul. Respiră adânc.
- Singura mea problemă acum e că trebuie să vorbesc cu Maddie spuse printre dinții încleștați. Ți-aș fi recunoscător dacă mi-ai spune unde este.
- Tu ești tipul care le spune tuturor că e logodnicul ei?
Sprâncenele lui Case se ridicară.
- De unde știi?
Frank dădu din umeri.
- Vorbele circulă repede pe-aici.
Trecuse mai puțin de o oră de când Case își făcuse apariția în restaurant.
- Un radio-șanț dat naibii, mormăi el.
Frank chicoti:
- Da. Deci, tu ești tipul?
- Eu sunt tipul cu care o să se căsătorească Maddie Carmichael, spuse Case cu hotărâre.
- Rânjetul lui Frank se lărgi.
- O să se mai căsătorească acum? Căci, din câte am auzit trebuie mai întâi să o convingi.
- Exact asta intenționez să fac îndată ce reușesc să vorbesc cu ea.
- Ai putea s-o cauți în josul pârâului, spuse Frank părănd că ajunsese la o concluzie. Urmează cărarea ce trece de casa mea, de acolo, și mergi înspre pădure. Și apoi o ții pe drumul acela până ajungi la pârâu. Maddie se plimbă pe acolo când vrea să fie singură cu gândurile ei.

– Mulțam, spuse Case, deja coborând treptele.

– N-ai pentru ce, replică neobișnuită „menajeră”. Tre’ să mă-ntorc la bucătărie. Am o prăjitură la cuptor care cred că-i gata. Noroc.

– A, mulțam, spuse Case din nou în timp ce Frank închidea ușa.

– Ciudat, șopti Case, șchiopătând pe cărarea pe care i-o arătase Frank. Spera ca pârâul să nu fie prea departe în pădure. Deși își recăpătase în mare mobilitatea dinainte, nu era sigur că va rezista unui drum dificil.

Lucrurile nu mergeau deloc așa cum le plănuise când sosise în Mitchell’s Fork.

O briză de mai încrețea suprafața pârâului, făcând ca apa să se lovească de pietrele de un gri lucitor de pe mal. Deasupra capului, noile frunze de primăvară foșneau în aceeași briză, lăsând umbre mișcătoare pe pământ. Stând pe un strat gros de iarbă, Maddie își sprijinea spatele de trunchiul unui copac și își ținea ochii închiși, în timp ce asculta trilul câtorva specii de păsări și gâlceava a două veverițe jucăușe.

De obicei își găsea liniștea în această pădure. Era ca un sedativ pentru ea. Dar azi îi era extrem de greu să se relaxeze. Nici măcar natura nu-i putea calma neliniștea cauzată de apariția bruscă a lui Case Brannigan în viața ei.

– Maddie!

Nu fu surprinsă să audă vocea lui în spatele ei. Suspină, știind că nu era decât o chestiune de timp. Nu se uită în jur când spuse:

– Pleacă!

– Nu.

Ei bine, a meritat să încerce. Își întoarse capul și se uită în sus la el. Era îmbrăcat cam elegant pentru o plimbare în pădure, într-un costum negru, cămașă albă și cravată. Era mai slab decât și-l amintea și avea cearcăne sub ochi, care nu existaseră înainte. Din păcate, încă îl găsea cel mai atractiv bărbat pe care-l văzuse vreodată. Nu că ar mai avea vreo importanță, se asigură ea rapid.

El mai făcu un pas și ea observă că șchiopăta destul de tare. Ce se întâmplase cu el? Dar, mai presus de toate, ce căuta el aici?

Pentru că ea nu spunea nimic, Case își drese glasul.

– Arăți schimbată.

– Și tu.

– Am petrecut câteva luni în spital.

Ea simți că el se aștepta ca ea să arate milă și îngrijorare. Ținu în ea orice emoție.

– Da?

El se încruntă când încuviința din cap.

– Da.

– Îmi pare rău.

Încruntarea lui se adânci.

-Nu vrei să știi ce s-a întâmplat?

– Nu neapărat.

Case scoase un sunet de nemulțumire și-și trecu o mână prin păr.

Ea își aminti că el făcea des acest gest , motiv pentru care bretonul îi cădea pe frunte așa cum se întâmpla și acum. Nu voia să-și amintească cât de minunat găsea acest cârlionț înainte, își spuse că nu-i mai plăcea în mod deosebit acum.

– Ce-i cu tine, Maddie? Întrebă Case cu o exasperare tipic masculină. De ce te porți așa? De ce ești atât de supărată pe mine? N-am plecat fără să-ți las un bilet.

O, lăsase un bilet, nemaipomenit! „Du-te acasă și așteaptă-mă.”

Încă putea vedea cuvintele mângălite, în mintea ei. Exact cum își putea imagina roșcata cu care i se spusese că părăsise stațiunea. Și privirea plină de compasiune a ochilor negri ai Carmelitei când îi spusese lui Maddie despre femeia misterioasă.

– Nu sunt supărată pe tine, Case, spuse cât de rece putu. De fapt, îți sunt recunoscătoare. Ne-ai scutit pe amândoi de o scenă jenantă.

– O scenă jenantă? repetă el sprijinindu-și o mână de trunchiului copacului sub care stătea ea. Vrei să spui, ca aceea pe care ai făcut-o tu la restaurant?

Ea se înroși, dar nu-și mută privirea.

– Nu. Aia a fost, ă... m-ai luat prin surprindere. Vorbeam despre Cancun. Biletul tău m-a scutit de bătaia de cap de a-ți spune că mă răzgândisem în privința căsătoriei.

Ochii lui Case s-au mărit, apoi s-au micșorat.

– Ce vrei să spui, de ce te răzgândiseși? Vrei să te cred că nu te-ai fi măritat cu mine chiar dacă nu aș fi fost chemat la datorie?

„Chemat la datorie” ce mod interesant de a privi lucrurile. Își îngropă amărăciunea undeva în adâncul minții, hotărâtă că nu se va mai simți în vocea ei.

– Exact. Mi-am dat seama că era o greșală, că mă lăsasem purtată de... ei bine, o mulțime de lucruri. Dar când mi-am revenit mi-am dat seama că nu mă puteam căsători cu un străin.

O cută fină și albă apăru în jurul gurii lui Case. Maddie se concentrează asupra ei intens. Era mai bine să se uite acolo decât să-i întâlnească ochii negri, triști.

– Spui asta ca să salvezi aparențele, nu-i așa? o acuză el. Vrei să cred că tu ai fost cea care a anulat căsătoria!

– Crezi ce vrei, spuse ea dând din umeri. Nu mai contează. Important este că nu ne-am căsătorit. Ce-a fost... a fost; s-a terminat.

– Pe dracu' s-a terminat!

Vorbea cu o vehemență controlată, ceea ce o făcu să-și strângă în brațe genunchii ridicăți. Era hotărâtă să nu lase să se vadă vreun semn că el ar intimida-o. Noua Maddie Carmichael nu mai era șoricelul smerit de altădată. Dar îi era greu să nu pară intimidată când stătea pe pământ și el se apleca deasupra ei.

Se ridică în picioare și îl privi drept în față.

– S-a terminat, repetă ea. Admite asta, Case, n-a fost nimic serios între noi. A fost o dragoste de vacanță, pentru Dumnezeu. Un flirt din impuls. Noi niciodată... noi nici măcar... știi tu.

– Ne-am culcat împreună? Ai dreptate. Acum îmi dau seama că a fost o greșeală.

Ea se încruntă.

– Ce vrei să spui?

– Dacă am fi fost amanți în Cancun, nu am fi avut această discuție acum. Ai fi știut că-mi aparțineai.

Această afirmație plină de încredere o făcu să tresară de furie. Ce tupeu grozav!

Ce proastă fusese în Cancun să nu vadă aroganța din spatele șarmului acestui bărbat. Fusese atât de furată de povestea de dragoste pură, atât de flatată de atâta atenție, atât de vrăjită de frumusețea lui și de copleșitoarea masculinitate, încât pur și simplu ignorase avertismentul unei judecăți raționale.

Pur și simplu fusese de acord să se căsătorească cu el. Desigur, făcuse asta în timp ce se plimba cu el de mână pe plajă, sub clar de lună, după o cină, un dans și o subtilă seducere. Și o ceruse în căsătorie după ce o sărutase până când urechile-i țiuiseră iar mintea îi era prea încețoșată de dorință ca să mai gândească normal. Îi spusese că o dorește. Îi spusese că avea nevoie de ea. Că o căuta de mult timp.

Era într-un avion spre Mississippi, mândria îi era călcată în picioare și ochii îi erau roșii de plâns, înainte

să-și dea seama că el nu-i spusese niciodată că o iubește.

Acele amintiri dureroase o făcură să-și ridice bărbia și să-l înfrunte fără să se clinească.

– Nu-ți aparțin, Case Brannigan. Nu aparțin nimănui.

El doar ridică una din sprâncene, având o expresie de-ivena să-l pocnească. Vechea Maddie n-ar fi avut un impuls atât de violent și nedemn de o doamnă. Cea nouă era teribil de tentată să facă asta.

Respiră adânc, hotărâtă să pună lucrurile la punct, matur și rațional.

– Ascultă, Case, nu știu ce cauți tu aici, nu știu ce vrei de la mine, dar treaba este că noi doi nu suntem logodiți. Suntem practic niște străini, pentru Dumnezeu. Ce s-a întâmplat între noi anul trecut a fost o... o aberație. Prea multă lumină de loună, prea multe dansuri lente, prea multă șampanie. Amândoi ne-am revenit în simțiri în dimineața următoare și eu una aș vrea să las lucrurile așa cum au fost.

– Eu nu m-am răzgândit în dimineața următoare, protestă Case. Am fost chemat. Cu o problemă.

Ea nu prea înghiți asta. Totuși rămase pe gânduri.

– Iar în ce privește tot ce ai spus, nu e decât praf în ochi. Și pot s-o dovedesc, adăugă el, mâinile căzându-i pe umerii ei.

Ea înțepeni și-l privi în ochi suspicioasă, prea conștientă de căldura mâinilor lui prin tricoul ei.

– Nu cred că tu...

– Acum nu mai este lună, interveni el, ridicându-și bărbia pentru a indica soarele luminos de după-amiază. N-am mai dansat de șase luni și nici unul din noi doi nu a băut șampanie.

– Nu știu ce...

– Vreau să lămuresc lucrurile înainte să fac asta, murmură el. Și apoi își lipi gura de a ei.

Maddie încercă să-l respingă. Dar, nu știu cum, degetele i s-au încurcat în haina lui, unde au și rămas încăpățănate. Își îndepărtă buzele ca să-i spună să se oprească. Limba lui pătrunse printre ele înăbușindu-i cuvintele.

Nimeni n-o mai sărutase precum Case. Nici un alt bărbat nu o făcea să-i tremure mâinile, să i se înmoaie genunchii, să amețească și să simtă că-i arde pielea. Înainte s-o sărute Case pentru prima dată în urmă cu șase luni, credea că acele senzații există numai în romane. Cu Case, găsisse acele „artificii” la care doar visase.

Știa cu siguranță că aceasta era doar o vagă imitație a ceea ce ar putea-o face să simtă dacă ar merge mai departe de un sărut.

Mâinile lui îi mângâiau trupul de parcă încercau să se obișnuiască din nou cu formele ei, căutând schimbările pe care o dietă și un exercițiu strict le produsese. Nici ea nu scăpă din vedere cât de slab era el.

Ea încercă să alunge valul brusc de îngrijorare care trecu peste ea. Nu voia să știe ce se întâmplase cu el, nu

voia să-i pese cât de mult ar fi suferit. Nu voia să fie acolo, să-l sărute cu nesațul cuiva care fusese privat de hrană timp de șase luni.

Își trase gura de lângă a lui și își lăsă capul în jos, încercând să respire și să-și revină.

– Fără lună, murmură Case, cu o voce groasă, fără șampanie.

La un moment dat, în timpul sărutului, bravada ei dispăruse. Închise ochii și șopti ușor:

– Nu face asta, Case.

Nu era sigură că va mai putea trece prin asta încă o dată.

– E prea târziu, Maddie. Ești a mea. Ai fost a mea de când ți-am făcut cinste prima dată cu o băutură în Cancun. Ne-ai scuti de multă bătaie de cap pe amândoi dacă ai recunoaște asta acum.

– Eu... eu... cuprinsă de panică, se despărți de el și fugi fără să vadă, către siguranța și intimitatea casei sale.

Îl auzi pe Case strigând-o, îl auzi înjurând când se împiedică pe cărare, dar nu încetini. Trebuia să pună o distanță de siguranță între ei, trebuia să-și revină din efectele acelui sărut înainte de următoarea confruntare.

Pur și simplu părea că nu mai gândea când Case o săruta.

Case alergă doar doi pași după Maddie când își dădu seama că nu o va prinde. De data asta. Se opri cu o înjurătură mormăită, trăgând nerăbdător de nodul cravatei. La naiba, nimic nu era după cum plănuiise!

Se forță să respire adânc și să se calmeze. Gândește logic! În regulă, poate fusese prea arogant să pretindă că Maddie îl va primi cu brațele deschise, și că o vor lua de unde se opriseră cu șase luni. Adevărul e că nu se întrebese niciodată dacă ea îl va aștepta.

Fusese un șoc pentru el să audă că ea se întâlnea cu altcineva. Dar oricine ar fi fost tipul, orice ar fi făcut ea, totuși îi răspunsese sărutului cu aceleași nesăț, ca în Cancun. Simțea adânc în suflet că ea era femeia pe care o voia lângă el pentru tot restul vieții, indiferent cât de mult încerca ea să arate că se schimbuse.

Maddie credea că el părăsise Cancun-ul pentru că se răzgândise în privința căsătoriei. De-ar fi avut timp s-o vadă, să vorbească cu ea. Spusese că-i primise biletul dar evident, mesajul lui mâzgălit în grabă nu fusese suficient. Nu putuse s-o contacteze în timpul celor șase luni mai întâi pentru că era prea departe, în jungla din Columbia, pentru a contacta pe cineva, și apoi pentru că fusese spitalizat într-o țară străină, în afara misiunii, și nu era sigur că-și va reveni astfel încât să se căsătorească.

Când fusese asigurat că nu va rămâne invalid, fusese atât de nerăbdător s-o vadă, încât nu putea să aștepte o invitație specială. Încercase să o sune cu o săptămână în urmă. Sunase toate familiile Carmichael din zonă înainte că cineva să-i spună că Maddie locuia acolo dar nu era acasă. Case nu voise să lase un mesaj. Decisese să-i facă o surpriză.

Se părea că reușise. Și avusese și el parte de câteva surprize neplăcute.

Putea explica totul de-ar putea-o face să stea ținută într-un loc și să-l asculte, la naiba!

Își spuse că era un semn bun faptul că Maddie era atât de nervoasă. Dacă ar fi fost rece și liniștită, s-ar fi îngrijorat. Dar el îi văzuse tumultul de emoții din ochi, îl simțise în sărutul ei. Știa că nu-i era indiferent, așa cum nu-i fusese nici în Cancun.

El va câștiga, pur și simplu, pentru că nu suporta să piardă. Case Brannigan voia un cămin, o familie. O viață.

El intenționa să aibă toate aceste lucruri cu Maddie.

Maddie stătea chircită pe scaunul de lângă fereastră, uitându-se fix la picioarele ei goale, când un ciocănit rapid se auzi ușa dormitorului.

– Cina-i gata, anunțase mătușa Nettie, deschizând ușa fără să fie invitată. Ia uită-te la tine! Părul e zburlit, încă ai pantalonii scurți pe tine, desculță. Vreau să te îmbraci cu ceva decent și să te piepteni înainte să cobori, auzi? Grăbește-te, toată lumea te așteaptă!

Maddie deschise gura să spună că nu-i era foame. Și apoi o închise cu un suspin, amintindu-și de ocazie. Din păcate, nu putea să scape de a cina cu familia în seara aceea.

– În regulă, mătușă Nettie, vin.

– Să nu vii arătând așa pleoștită, replică ferm mătușă-sa cu același ton pe care-l folosea când era copil. Frank a

petrecut ore în șir curățind mizeria de verdețuri și să pregătească șunca aia pentru ziua bunicului tău. A făcut și un tort de ciocolată pentru desert. Vreau să-i arăți că-i apreciezi munca.

– Așa voi face, mătușă Nettie, murmură Maddie ascultătoare așa cum făcea când era mică.

Nettie încuviință cu satisfacție și închise ușa, nu înainte de a o zori pe Maddie încă o dată.

– Hai, mișcă-te!

Maddie se schimbă repede într-o rochie roșie împletită și lărguță și își trecu peria prin păr. Își strecură picioarele goale în niște pantofi fără toc, plăți confortabili, sperând ca Nettie să nu observe că ea nu purta dresuri subțiri. Nettie Brogg, mătușă de 80 de ani a lui Mike Carmichael, din partea tatălui era autoritară, fără tact și nerăbdătoare. Dar Maddie o iubea mult.

Se opri să scoată un cadou învelit frumos din dulap înainte să coboare. Astăzi bunicul Carmichael împlinea 89 de ani și seara urma să fie una festivă. Maddie nu voia să-l lase pe Case Brannigan să-i strice petrecerea. Îl va scoate pur și simplu din minte, își spuse în timp ce cobora către vorbăria ce se auzea din sufragerie. Nici nu se va gândi la Case Brannigan tot restul...

Și apoi îl văzu. Case stătea în sufragerie, înconjurat de familia ei evident curioasă. El îi întâlni ochii și zâmbi, părând că plănuise să stea unde era pentru tot restul serii.

S-a terminat cu scosul lui din minte, se gândi ea gemând în gând.

Capitolul 3

Mike Carmichael era singura persoană în afară de Case care o observase pe Maddie intrând.

– Iat-o și pe Maddie, anunță el, îndreptându-se spre ea cu o privire întrebătoare. Intră, draga mea. Poate ai vrea să ni-l prezinți oficial pe logodnicul tău.

Privirea rapidă pe care i-o aruncă Maddie lui Case ar fi trebuit să-l facă să-și arcuiască sprâncenele. El doar zâmbi amabil.

– Ce caută el aici? îl întrebă Maddie pe tatăl ei.

Mike încerca să rânjească.

– Stătea pe-afară, așa că l-am invitat înăuntru, spuse tatăl ei. Este un străin în orașul nostru, scumpo. Nu vrem să-i dăm impresia că nu suntem ospitalieri, nu-i așa?

– Pur și simplu nu mă interesează ce crede el, răspunse Maddie. Aceasta este o cină în familie.

– După cum spune Case, și el e pe cale de a deveni o parte a familiei, o întoarse Mike, evident savurând încurcătura.

Maddie își strânse pumnii, dar respiră adânc pentru a se calma înainte de a spune:

– Mi-e teamă că domnul Brannigan te-a tachinat, tată, spuse ea hotărât. Nu este logodnicul meu. Abia dacă l-aș putea considera o cunoștință.

Stând în apropiere, aparent în largul său, Case râse ușor:

– Asta sunt, murmură el, neafectat de descriere.

Maddie își dădu seama că reacția lui calmă o făcea să pară o mincinoasă.

– Da, spuse ea scurt. Asta și nimic mai mult.

Se întoarse pentru a pune cadoul bunicului său pe o măsuță, pe care erau îngrămădite deja alte cadouri, având nevoie de câteva momente pentru a-și reveni din surpriza de a-l vedea pe Case aici.

Mătușa Nettie o privea îndeaproape. Maddie evită ochii ei prea insistenți în timp ce trecu pe lângă ea, îndreptându-se spre bărbatul care stătea în capul mesei lungi.

Se aplecă și îl sărută pe bătrân pe capul chel.

– La mulți ani, bunicule.

Soneria sună înainte ca bunicul să poată răspunde. Zâmbi.

– Alți invitați la petrecerea mea, anunță el, chipul său luminându-se de încântare. Bunicului Carmichael îi plăcea la nebunie să fie în centrul atenției, se gândi Maddie zâmbind.

Noii-sosiți erau alți membri ai familiei. Sora lui Mike, Anita și soțul ei Dan, erau însoțiți de fiica lor, adică verișoara lui Maddie, Lisa, care era cu cinci ani mai mare decât Maddie și divorțase de câțiva ani. Gemenii Lisei care aveau 15 ani, Kathy și Jeff, intrară în cameră în urma ei.

Camera se umplea și toți vorbeau în cor. Totuși Maddie era conștientă de prezența lui Case, stând într-o parte a camerei și privind tot ce se petrecea în jur, fiind atent la ea.

Îl auzi pe tatăl ei prezentându-l pe Case surorii lui.

– El este Case Brannigan. Pretinde că este logodnicul lui Maddie.

Maddie se înroși când mătușa Anita scoase o exclamație. Situația devenea penibilă, se gândi ea. Și tatăl ei se purta la fel de rău ca și Case.

Ar fi trebuit să știe că Mike va găsi toată situația asta amuzantă; întotdeauna îl acuzase pe tatăl său că avea un simț al umorului ciudat, acuzație pe care el nu o putuse niciodată nega. Îl iubea mult, dar nu era prima oară când o punea într-o situație jenantă de dragul de a face o glumă.

Cu o ușurare cam suspicioasă, Case o lăsa să-l tragă afară din casă.

– Familia ta e foarte interesantă, spuse Case de îndată ce pășiră pe veranda casei. Nu ezită să spună ce cred, nu-i așa?

– Nu, așa e. Sau să se bage în problemele altui membru al familiei.

– Cred că așa se petrece în toate familiile apropiate și numeroase.

– Probabil. Case eu...

– Pot să mă obișnuiesc cu asta, spuse el încuviințând din cap.

Maddie fu exasperată de aroganța lui.

– O să poți, nu-i așa?

– Desigur. Așa sunt familiile. Era ciudat de satisfăcut de concluziile sale.

– Case, trebuie să vorbim.

– Bine. El își încrucișă brațele și se sprijini de un stâlp al verandei, cu un picior ridicat pe gardul din spatele lui. Inspiră adânc aerul de primăvară și privirea îi rătăci peste priveliștea rurală scaldată în lumina lunii. Ai o casă frumoasă aici, Maddie. Nu-i de mirare că nu te-ai grăbit s-o părăsești.

Era bucuroasă că umbrele îi ascundeau obraji care se înroșeau. În ultima vreme era foarte sensibilă la faptul că încă locuia cu familia ei. Dar ea devenise sensibilă la multe lucruri în ultimele șase luni.

– Am locuit singură o perioadă după ce am terminat colegiul. Am avut un apartament în oraș, lângă restaurant. M-am mutat înapoi acum vreo câțiva ani, când mătușa Nettie și-a fracturat șoldul și menajera a ieșit la pensie. După călătoria mea în Europa o să-mi caut un nou apartament, acum că lucrurile au reintrat în normal aici.

Case vru să zică ceva, dar ezită. Când vorbi, ea simți că schimbase voit subiectul.

– Vorbind de menajere, am cunoscut-o pe-a voastră mai devreme.

– Frank?

– Da. Nu este ceea ce mă așteptam.

Nu putu să nu zâmbească.

– Știu. Dar e nemaipomenit. El conduce casa atât de ușor că nu știu ce ne-am fi făcut fără el.

– Unde l-ați găsit?

– A fost cu tata în armată, cu mulți ani în urmă. Tata i-a spus mereu că dacă va avea vreodată nevoie de o slujbă, să-l caute. Tata se gândise desigur să-i dea o slujbă la restaurant. Frank era bucătar în armată. După câteva luni de la plecarea fostei menajere și după ce m-am mutat iar aici, Frank a sunat la ușă și i-a spus tatei că-și pierduse slujba și soția îi acceptă oferta.

– I-a murit soția? Întrebă Case cu milă.

– Nu. A fugit cu un evanghelist.

– Oh, spuse el.

Maddie încuviință.

– Oricum, înainte să știm exact ce s-a întâmplat, se și mutase în casa de oaspeți și preluase conducerea casei. El gătește, face curat, face cumpărăturile, are grijă de bunicu', are grijă ca mătușa Nettie să-și ia medicamentele e probabil cel mai important membru al familiei, încheie ea cu un chicot.

– Familia ta pare nerăbdătoare să primească noi membri, spuse Case rapid, încă privind la pajiștea acoperită de ceață.

Maddie detectă o umbră de visare în vocea lui. Apoi își spuse că probabil se înșelase. Case Brannigan nu o putea păcăli cu aerul ăsta de orfan singuratic. Nu știa ce voia el de fapt, dar de data asta nu se va mai lăsa păcălită de el.

– Case, încercă ea să încheie discuția. De ce-ai venit aici? Își întoarse capul și se uită la ea.

– Am venit să-mi cer soția.

Cuvintele lui îi produsese un tremur prin trup. Își drese glasul înainte să poată vorbi calm.

– Tu nu ai soție. Cel puțin, eu nu o cunosc. Dacă nu cumva te-ai căsătorit cu roșcata.

– Roșcata? repetă el.

– Am auzit că ai plecat cu o roșcată înaltă și frumoasă. Șefa ta, presupun?

Case zâmbi deodată, dinții lui părând foarte albi în lumina palidă.

– Asta era? Ai crezut că te-am părăsit pentru alta? Maddie, tu...

Făcu un pas spre ea. Ea se dădu înapoi, ridicându-și ambele mâini pentru a-l ține la distanță.

– Nu mă atinge, îl avertiză ea, încercând să nu pară la fel de disperată cum se simțea. Dacă ar mai săruta-o acum... Nu vreau să mă atingi, Case.

El oftă, dar rămase unde era.

– N-a fost așa, Maddie.

– Nu-mi pasă.

– Desigur.

Acum s-a convins că totul n-a pornit decât de la o mândrie feminină rănită, se gândi ea frustrată.

– Nu-mi pasă, repetă ea foarte clar. Nu-mi pasă de ce ai plecat. Important este că noi nu ne-am căsătorit. Nu-ți sunt soție, mulțumesc lui Dumnezeu, și nici n-am să-ți fiu.

– Mi-ai dat cuvântul, Maddie!

– Și tu pe-al tău! se repezi ea. Eu am fost acolo. Tu unde naiba erai?

Își închise gura, dar își dădu seama că era prea târziu. Recunoscuse că nu se răzgândise atunci în Cancun. La naiba!

– Îți dai seama că asta-i prima oară când mă întrebi de ce n-am fost acolo?

Ea încercă să-și recapete calmul.

– Asta-i pentru că nu-mi pasă dacă ai fost sau nu. Doar mă bucur că m-ai împiedicat să fac o mare greșeală.

– N-ar fi fost o greșeală. Și nici de data aceasta nu va fi o greșeală.

– Nu va fi „o data aceasta”. S-a terminat. N-o să te mai las să mă vrăjești de data asta, Brannigan. Am alte planuri și n-o să le schimb pentru că ai apărut tu deodată.

– O să vorbim de planurile tale mai târziu, spuse Case un pic amenințător. Mai întâi am să-ți spun de ce a trebuit

să te părăsesc în Cancun. Și tu o să mă ascuți, fir-ar să fie!

Ea s-a gândit că ar fi bine să-i facă pe plac. Și în plus, chiar voia să-i audă explicația. Cum va justifica apariția roșcatei înalte? Sora lui? Ar fi bine să nu încerce varianta asta!

Își încrucișă brațele și se sprijini de peretele din spatele ei.

– Bine, să auzim.

– Ți-am spus că am lucrat pentru guvern.

– Da. Presupun că și asta era în imaginația ta doar?

– La naiba, Maddie! Case se opri și respiră adânc. Taci și ascultă, te rog.

Mai impresionată de izbucnirea lui violentă decât voise să arate, Maddie tăcu și încuviință.

El continuă, cu o răbdare forțată:

– Nu era imaginație. Lucrez-am lucrat pentru guvern. DDG Departamentul pentru Droguri. E o slujbă periculoasă, dar mi-a plăcut. Pentru un timp. Când te-am întâlnit, eram în permisie. Eram obosit, terminat. Gata de o schimbare. Am plecat la Cancun în vacanță ca să decid ce să fac în continuare cu viața mea. Dar ți-am mai spus câte ceva din astea și atunci.

Ea încuviință. Atunci îl crezuse. Mai târziu se întrebase dacă nu fuseseră toate niște minciuni. Acum... acum nu știa ce să mai creadă...

– Oricum, continuă el, Jade roșcata...

Desigur, numele ei era Jade, gândi Maddie disperată.

– Jade era o asociată, explică Case. Un alt agent. Eu și cu ea nu lucrăm prea des împreună și nici nu prea ne înțelegeam bine când lucram. Ea a venit la Cancun să-mi spună că fostul meu partener și unul din puținii prieteni pe care-i aveam, fusese capturat de traficanții de droguri în jungla columbiană și era reținut ca deținut politic. Cineva trebuia să-l salveze și eu eram cel mai potrivit.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

– L-am eliberat, spuse Case zâmbind. Nu exact în forma inițială. Este încă la recuperare. Probabil va mai sta acolo câteva luni. Dar cel puțin trăiește.

Maddie privi picioarele lui Case, gândindu-se la schiopătatul care-i apăruse de când se văzuseră ultima oară.

– Ai fost rănit? Vocea nu-i era atât de calmă cum ar fi vrut.

– Da. S-a pus problema dacă voi mai merge vreodată.

Ea-și ținu respirația, dar rămase tăcută.

– N-am putut să te contactez, Maddie, la început pentru că eram în junglă căutându-mi prietenul și apoi pentru că am fost internat în stare gravă. N-am putut... n-am vrut să te sun până când n-am aflat că nu voi fi invalid. N-aș fi venit la tine în scaun cu rotile, adăugă el. Dar niciodată n-am încetat să mă gândesc la tine, jur. După mine, logodna noastră era valabilă. Imediat ce mi-am revenit cât de cât, am venit după tine. Am sunat o dată, dar nu erai acasă, așa că m-am hotărât să-ți fac o surpriză.

– Și chiar ai reușit, murmură Maddie încercând să creadă ce-i spusese el. L-ar putea oare crede? El își spusese povestea simplu, fără zorzoane, dar avea un anumit tremur în voce. Regret. Amărăciune. Regret.

Orice s-ar fi întâmplat, cu siguranță suferise. Și inima ei se înmuie. Dar nu putea să cedeze atât de rapid. Se tot gândea la lucrurile pe care nu le spusese.

– De ce vrei să te însori cu mine, Case?

El păru că se încurcă pentru o clipă, căutând un răspuns.

– Mi-am dat seama când te-am întâlnit la Cancun că mă săturasem de viața pe care o duceam. Ți-am spus că nu am familie, că am crescut în orfelinat după ce a murit mama, când aveam șapte ani. N-am știut niciodată cine a fost tatăl meu. Am intrat în slujba legii când eram încă un adolescent și mi-am petrecut ultimii 15 ani pe drumuri, neputând sta niciodată într-un loc încât să prind rădăcini, neștiind dacă voi mai trăi după următoarea misiune. Nu vreau să mai trăiesc așa. Sunt pregătit să mă așez, să-mi fac o familie. Cu tine.

Ea nu putu vorbi pentru o clipă. Un nod i se pusese în gât, blocându-i toate cuvintele.

Luând tăcerea ei ca un semnal pentru a continua, Case spuse:

– Îmi place ce-am văzut din orașul tău, familia ta. E un loc nemaipomenit să-ți crești copiii. Putem să ne găsim un loc al nostru, o casă și puțin pământ. Eu am bani destui ca să ne întreținem până găsim altă sursă de venit și...

– Case, îl întrerupse Maddie, ușor. Nu mai putea asculta, nu se mai putea stăpâni. Oprește-te, te rog. Nimic nu s-a schimbat. Nu mă mărit cu tine.

– Maddie...

Vocea lui era extrem de seducătoare. Însă i se împotrivi.

– Nu, spuse ea scurt. Nu. N-o să-ți mai cad în brațe, de data asta. Te uiți la mine și vezi o femeie cu care ți-ar plăcea să-ți faci o familie și să-ți poarte copiii. Ei bine, las-o baltă. Peste câteva luni voi împlini 30 de ani și nu am ieșit din orașul pe care-l găsești atât de atrăgător, decât o dată. Se opri doar cât să inspire adânc. Poate că tu te-ai plictisit de aventură, dar eu sunt gata să o trăiesc. Voi călători prin Europa, voi încerca lucruri noi, voi trăi pe muchie de cuțit. Vreau să văd Irlanda, Grecia, Portugalia și Cehia, toate locurile despre care am citit dar pe care nu m-am gândit niciodată să le vizitez. Și nu vreau să fiu doar o turistă vreau să merg în sate, să văd locurile unde trăiesc localnicii. Și poate atunci... o să mă apuc de alpinism. Sau de parașutism. Ceva plin de aventură. Și voi face asta singură.

Case scutură din cap.

– Nu știi ce spui. Țările acelea nu sunt sigure pentru o femeie care călătorește singură, mai ales pentru o femeie care și-a părăsit orașelul doar o singură dată. Nu poți pur și simplu să hoinărești prin sate străine unde nu cunoști limba și obiceiurile, sperând că vei fi la fel de în siguranță

ca în Mitchell's Fork. Crede-mă, Maddie, am dus așa-numita viață aventuroasă la care visezi tu. O s-o urăști. Nu e ceea ce vrei tu, nu e ceea ce ai nevoie tu.

– Eu voi decide ce voi vrea și de ce o să am nevoie, sări ea. N-am nevoie să-mi spui tu!

– Ba îți spun, zise el pierzându-și calmul. Ești o femeie a naibii de norocoasă, Maddie Carmichael. Ai o familie care te iubeste, prieteni, un cămin. Ai totul aici. De ce vrei să pleci?

– Asta va trebui să descopăr singură, nu-i așa?

– Dacă vrei aventură, o poți găsi cu mine, spuse el.

Aroganța lui incredibilă o uimi și în același timp o înfurie.

– Ce vrei să mai fac ca să te conving că totul s-a terminat între noi?

Mâinile lui se sprijiniră de umerii ei.

– Nimic nu mă va convinge. Te-am așteptat prea mult, Maddie Carmichael. Nu voi renunța la tine atât de ușor.

– Tu...

Cuvintele ei furioase fură oprite de sărutul lui.

Capitolul 4

La un moment dat, în timpul aceluia sărut înfierbântat, Maddie își dădu seama că ea nu va fi niciodată capabilă să-l convingă pe Case că nu mai era atrasă de el. Că nu-l mai dorea.

Imediat ce Case își încheie sărutul, Maddie scorni un plan disperat.

– Bine, zise ea trăgându-se din brațele lui cu o asemenea grabă încât aproape era să cadă pe spate. Nu pot să te conving să pleci, așa că nici n-am să mai încerc.

– Asta înseamnă că suntem încă logodiți? întrebă Case.

– Nu. Răspunsul ei fusese foarte clar. Pur și simplu înseamnă că nu pot să te fac să pleci din Mitchell's Fork. Evident, ai toate drepturile să stai aici. Sunt gata să pariez că în câteva săptămâni vei fi atât de plictisit încât vei fugi mâncând pământul către acele senzații tari și aventura pe care pretinzi că nu le mai vrei.

– Și ai pierde pariul, îi răspunse Case imediat. Dar cum rămâne cu noi? Vei continua să fugi de fiecare dată când ai să mă vezi?

– Eu o să-mi văd de viața mea. Am multe responsabilități aici și intenționez să-mi onorez obligațiile. Dar imediat ce tata se va putea descurca singur probabil peste patru sau cinci luni o să iau banii pe care i-am moștenit de la mama și am să plec în Europa, singură.

– Nu-ți irosi banii pe acel pariu. Nu se va întâmpla așa. Dacă vrei să mergi în Europa, vei merge cu mine.

Maddie deschise gura să-l contrazică dar ușa de la intrare se deschise.

– Maddie? Tatăl ei stătea în ușă, uitându-se curios de la Maddie la Case. Bunicul e nerăbdător să-și deschidă darurile. Toată lumea te așteaptă.

Maddie își dădu la o parte părul de pe față și se întoarse către ușă.

– Vin.

Case voi s-o urmeze. Ea se învârti pe călcâie.

– Stai!

Case ezită.

– Îmi ceri să plec?

– Nu. Tata te-a invitat la cină și nu vreau să fiu nepoliticoasă să o anulez. Totuși, cu o condiție.

El oftă și dădu din cap.

– Să nu pomenesc de logodnă.

– De logodna noastră inexistentă, îl corectă ea.

Case îi zâmbi amabil.

– Cum spui tu, Maddie.

Îi trecu prin minte să-l plesnească peste gura arrogantă, totuși atât de pricepută. Apoi se gândi că-i putea face același lucru și tatălui ei, care rânjea ca un câțar care mănâncă un cactus, cum ar fi spus mătușa Nettie.

– Taci, îi spuse tatălui în timp ce trecu pe lângă el foarte mândră.

– N-am zis nimic, o asigură el.

– Nici nu trebuia, adăugă ea suspinând.

Așa cum promisese, Case se purtă foarte bine în timpul cinei. Vorbi încet cu Mike și unchiul Dan, asculta cu atenție bolboroseala bunicului, vorbe despre mașini și motociclete cu Jeff și schimbă amabilități cu Anita, Lisa și Kathy. Parcă simțind că Nettie nu va fi ușor vrăjită, o trată cu foarte mult respect ceea ce în curând o cuceră.

Toată lumea era impresionată de fosta meserie a lui Case, de agent la DDG. Mike, Dan și Nettie apreciau pe oricine ar fi intrat în slujba legii ca să lupte împotriva traficului cu droguri. Anita, Lisa și Kathy fură fermecate de iluzia romantică de a fi un agent al guvernului, riscându-ți viața pentru siguranța celor care respectă legea.

Jeff, desigur, îl considera pe Case cel mai tare tip pe care-l întâlnise vreodată.

Până când Frank puse tortul pe masă, Maddie își dădu seama că toți cei prezenți o considerau nebună să nege logodna ei cu Case. Parcă îi auzea spunând că alte oferte mai încântătoare nu avea.

Datorită respirației greoaie a bunicului, Frank nu pusese decât o lumânare în mijlocul uriașului tort de ciocolată. Bunicul suflă în ea cu mândrie, apoi zâmbi în timp ce toți îi cântau „La mulți ani”, chiar și Case.

Cadourile fură aduse și deschise cu mare pompă. Bunicul fu foarte încântat de lenjeria intimă pe care o primise de la sora lui, Nettie, așa cum fusese încântat și de pulovărul moale din cașmir dăruit de Dan și Anita. El păru foarte impresionat de darul lui Maddie. Când pictase acel tablou, folosise drept model o veche fotografie a bunicii și bunicului la picnic. Bunicul era îmbrăcat într-o cămașă cu gulerul înalt, bretele și o pălărie de paie, în timp ce iubita lui Annabelle purta o rochie din muselină cu margini din mătase și o pălărie de paie, cu flori, care-i ferea chipul de soare.

– Îmi amintesc ziua asta atât de bine, spuse bunicul visător, ținând tabloul în mâinile sale tremurătoare. Mulțumesc, Maddie.

Maddie se aplecă să-l sărute.

– Cu plăcere, bunicule. Sunt încântată că-ți place.

– E foarte frumos, Maddie, spuse Case câteva minute mai târziu, în timp ce ceilalți discutau mai încolo. Nu știam că ești atât de talentată.

Se înroși.

– Mulțumesc. E doar o pasiune.

Soneria se auzi încet, din cealaltă parte a casei. Frank o ținu pe Maddie când aceasta vru să se ducă să răspundă.

– Stai aici, mă duc eu.

Jeff se plictisise deja. Se întoarse spre Case.

– Urmăreai traficanți de droguri când te-ai rănit la picior, Case?

– Cred că pot spune așa, răspuse Case după o ușoară ezitare.

– Ai fost împușcat!

Din nou Case se opri, aruncând o privire întrebătoare spre Maddie. Din moment ce ea nu interveni el spuse:

– Da, am fost împușcat în spate și în șoldul stâng.

Maddie simți că leșină. Nu se gândise până atunci cum fusese Case rănit, cum ajunsese el în spital. Auzindu-l spunând acele cuvinte, o durere trecu prin ea, simțind milă pentru agonia prin care trecuse el. Oh, Doamne!

Spera ca aceste reacții să nu i se vadă pe chip. Se părea că toți din încăpere o priveau. Toți, cu excepția lui Jeff, care era încă fascinat de Case.

– Ai împușcat vreodată pe cineva? întrebă el foarte curios.

– Jeff! strigară mama și bunica lui.

Toți păreau să aștepte răspunsul lui Case. Maddie înțelese. Case Brannigan era desigur o noutate prin locurile acelea. Un animal exotic rățacit printr-o curte obișnuită. Nimeni din încăpere nu mai întâlnise un agent

al guvernului, un om care văzuse lumea, și-a riscat viața, trăise aventuri pe care oamenii din Mitchell's Fork le trăiseră doar în filme sau în imaginație.

Maddie se săturase să trăiască astfel. Voia și ea să trăiască propriile-i aventuri. Nu știa exact ce voia să facă dar știa că trebuie să facă ceva. Ceva îndrăzneț. Ceva la care vechea Maddie Carmichael nu s-ar fi gândit.

– Dacă nu te superi, îi spuse Case încet lui Jeff, n-am să-ți răspund la această întrebare. Au fost multe aspecte ale slujbei mele care nu mi-au plăcut și la care n-aș vrea să mă întorc. Să presupunem că am făcut ceea ce a trebuit, bine?

Ceea ce desigur răspundea întrebării lui Jeff.

– Ei bine, spuse o voce masculină din ușă. Ce interesant! Cine-i străinul periculos, Maddie?

Maddie icni și se răsuci. Jackson! Deodată își aminti ce căuta el acolo. Doamne!

Jackson Babbit își ridică sprâncenele ca răspuns la reacția ei. Jackson avea 33 de ani, divorțase de două ori și era considerat playboy-ul zonei o reputație pe care și-o însușise cu mândrie. Un vânzător de echipament pentru ferme plin de succes, îi plăcea să se asemene cu cântărețul country Marty Stuart. Jackson avea părul negru și destul de lung, dat cu fixativ așa că nici un fir nu i se clintea. Îi plăceau hainele în culori vii, precum cămașa de un roșu deschis, pantalonii negri strâmți și cizmele western înalte și frumos lustruite pe care le

purta acum, și bijuteriile scumpe. Un lanț de aur lucea la gâtul său și două inele cu diamante străluceau pe mâinile sale

îngrijite.

Jackson era încrezut, superficial și materialist, dar era mai hazliu decât oricare alt tip cu care ieșise Maddie în Mitchell's Fork. Știa cum să râdă, cum să se joace, cum să-i acorde unei femei toată atenția lui. Chiar dacă pentru scurt timp, Maddie ieșise cu el de vreo câteva ori în ultimele trei-patru luni și plăcuse fiecare ieșire. Nu intenționase niciodată ca vreuna din întâlnirile lor să fie mai mult decât pură distracție. Îi explicase clar lui Jackson că urma să părăsească orașul în curând și că nu voia să se culce cu el. El răspunsese că va face orice ca ea să se răzgândească până să plece, dar totuși nu făcuse nimic care s-o deranjeze. Maddie simți că lui Jackson chiar îi plăcea să aibă o prietenie fără complicații cu o femeie, fără pretențiile unei relații sexuale ceea ce era o noutate pentru el. Desigur că el ar fi negat asta. Căci trebuia să-și apere reputația cu greu

câștigată.

– Jackson, spuse ea, eu... ă...

– Să nu-mi spui că ai uitat de întâlnire!

Dar uitase. Ea și Jackson plănuseră să meargă la un film

după petrecerea bunicului. Cum de uitase? De parcă ar fi trebuit să ceară voie, ea se uită la Case.

Case se uită la Jackson urât de parcă voia să-l descompună pe celălalt bărbat. Era, evident, ură la prima vedere. Maddie înghiți în sec.

Jackson nu simți antipatia direcționată spre el. El zâmbi, dădu din cap salutând pe toți cunoscuții din încăpere, apoi se îndreptă spre Case cu mâna întinsă.

– Nu cred că ne-am cunoscut, spuse el amabil.

– Sunt Jackson Babbit. Tu ești...?

Case abia îi întinse mâna.

– Case Brannigan. Sunt...

– Un prieten, zise Maddie repede și repede.

– Logodnicul ei, zise Case succint. Gropițele lui Jackson se adânciră.

– Se pare că există păreri diferite.

– O stare temporară, îl asigură Case.

– Foarte temporară, afirmă Maddie, uitându-se provocator la Case.

Unii bărbați ar fi avut rețineri văzând tensiunea dintre Maddie și Case. Jackson însă rânji și mai tare.

– Ei bine, Maddie? Mai e valabilă întâlnirea?

Ea își scutură capul.

– Desigur. Sunt gata.

– Maddie! strigă Case, făcând un pas spre ea.

Ea îi întâlnește ochii. Îi trebui mai mult curaj decât ar fi recunoscut ca să facă față furiei din ochii lui gri.

– Da, Case?

El trebuia să-și fi dat seama că nu se mai putea face nimic aici, în fața familiei. Privirile lor se susținură ceva timp, moment în care nimeni nu făcu o mișcare.

– Vorbim mâine.

– Poate, spuse ea cu o indiferență pe care n-o simțea de fapt.

Ea îl sărută repede pe bunicul, spuse noapte bună celorlalți, își strecură mâna la brațul lui Jackson și îl trase afară din cameră.

În hol se opri ca să-și recapete respirația. Putea auzi frânturi din discuțiile celor rămași acolo, toate referindu-se la ea.

– Nu știi ce-i cu fata asta în ultima vreme, mormăi Nettie. Ea...

– Îmi place coafura ei, spuse Kathy. Mă întreb dacă...

– Cum de nu i-ai tras un pumn lui Jackson, Case? Țsta era desigur Jess.

– Jeff! strigă mama lui exasperată.

– Maddie? întrebă Jackson calm. Ești gata de plecare?

– Da, Jackson. Te rog. Nu-i plăcuse nota de disperare din vocea ei, dar trebuia să plece de acolo. Imediat.

Spre ușurarea lui Maddie, Jackson nu menționează numele lui Case în timpul drumului cu mașina până la cinema. Filmul pe care-l aleseseră era o comedie în care jucau doi actori îndrăgiți de Maddie. Reuși să uite de

evenimentele stresante din timpul zilei, și să se bucure de film.

Singurele localuri deschise după film duminica erau doar câteva fast-food-uri. Jackson trase în parcare de la Dairy Queen.

– Vrei înghețată? întrebă el.

– Da. De ce nu? Ținuse o dietă strictă de când se întorsese de la Cancun, dar în seara asta avea chef să se desfete. Căci nu reușise să mănânce mai mult de o bucățică de tort, nu cu Case și ceilalți urmărind-o îndeaproape.

Jackson comandă banana split și cafea pentru amândoi. Maddie nu se mai deranjă să spună că nu comandase asta.

– Vorbește-mi despre Case Brannigan. De ce spune că e logodnicul tău?

– Probabil pentru că i-am spus c-o să mă mărit cu el, murmură ea.

Jackson nici măcar nu clipi.

-Asta l-ar fi putut face să ajungă la concluzia asta.

Ea trebui să zâmbească la comentariul lui sec.

– Știu. Dar m-am răzgândit.

– Desigur, privilegiul femeii sau al bărbatului.

– Problema este că el nu s-a răzgândit. Chiar dacă m-a lăsat să aștept la altar în Cancun, la naiba! Nu știu dacă roșcata e doar o asociată sau dacă e mai mult – dar chiar nu-mi pasă... nu voi fi o femeie convenabilă pentru un fost spion care a venit să caute căldura unui cămin. Și-a făcut o imagine cam ciudată a unei vieți liniștite într-un

orașel, probabil pentru că el n-a avut niciodată o familie sau altceva și nu-l învinovățesc că-și dorește una, dar dacă el crede că am să renunț la visele și planurile mele ca să încep să fac menajul pentru el, chiar dacă n-a spus asta niciodată, se înșală!

Conștientă deodată că Jackson își mânca încet înghețata și ascultă atent fiecare cuvânt al ei, Maddie se opri și se înroși. Scuză-mă, dar cred că n-ai înțeles nimic din toată pălăvrăgeala asta.

– Din contră. Am găsit-o chiar elocventă.

Maddie tresări.

– A...

– Deci n-o să te măriți cu el?

– Nu, spuse ea repede.

– Nu știu, Maddie. Mie mi s-a părut un tip insistent.

– Și eu pot să fiu insistentă. Crede-mă, în câteva săptămâni, Case va fi atât de plictisit de Mitchell's Fork încât abia va aștepta să scape de aici. Doar tu știi cum e pe aici. Tu însuți ai spus că ai fi plecat dacă n-ai fi muncit atât de mult ca să ai succes în afacerea ta.

– Mitchell's Fork e în regulă. Un pic cam amortit, dar eu fac tot ce pot să-l mai umplu de viață uneori.

Maddie se încruntă. Jackson o încurajase să rupă tiparele după care fusese crescută, fusese singurul care o sprijinise când își exprimase dorința să plece un timp, să vadă locuri noi, să încerce lucruri noi. Întot-

deauna l-a crezut când îi spunea că era o chestiune de timp, dar și el se va rupe de acolo. Fuseseră doar vorbe-n vânt? Era el atât de înrădăcinat aici ca și mulți alții?

De parcă îi auzise întrebările, Jackson chicoti.

– Nu te uita așa la mine, Maddie. Imediat ce pun deoparte niște bani, am șters-o de aici. M-am gândit să mă îndrept spre Tahiti mai întâi. Poate spre Bimini. Știi, acolo unde-i soare tot timpul și...

– Și femeile nu poartă sutien, îl cită Maddie. L-auzise spunând asta de multe ori. De parcă ar fi fost atât de naivă să-l creadă!

– Exact, zise el umflându-se în pene.

Începea să-i pară rău pentru lipsa ei de discreție, că îi destăinuise totul lui Jackson. Nu știa ce o apucase.

– Jackson, ceea ce am spus... că am fost părăsită la altar? Poate am putea-o...

– ... face uitată.

– Mulțumesc, zâmbi ea mulțumită.

– Desigur și tu trebuie să-mi promiți că n-o să spui că am fost înțelegător și grijuliu, căci am o reputație rea de apărat.

Ea dădu din cap în semn de reproș.

– O reputație pe care ți-ai creat-o cu grijă. Tot nu înțeleg de ce ești atât de hotărât să-i convingi pe toți că ești un playboy egoist și superficial, când sub acest exterior se ascunde un tip tare de treabă.

– Hei, taci! Se uită repede în jur să vadă dacă n-a auzit cineva vorbele ei. Cineva te-ar putea auzi. Adevărul e, continuă el întorcându-se spre ea cu un zâmbet forțat, că sunt

și egoist și superficial. Foarte rar pot să depășesc aceste tendințe naturale și atunci fac un mare efort. Dar dacă aș face asta mai des, lumea ar începe să aștepte aceste lucruri de la mine tot timpul și e prea multă bătaie de cap.

Maddie râse.

– Sincer, Jackson, ești incorigibil.

– Exact cum îți spuneam.

– Dar ești și un bun prieten.

El mormăi și își șterse fruntea.

– Am încercat să te seduc luni de zile și tot ce-mi poți spune e că sunt un prieten bun. Cred că-mi cam ies din mână.

– Tu? Imposibil.

– Sună promițător. Asta înseamnă că o să mergi acasă la mine după ce plecăm de aici?

– Nu.

El oftă adânc. Cu siguranță îmi ies din mână.

– Mănâncă-ți înghețata, Jackson, spuse ea, înfigându-și lingurița în propria înghețată. Se topește.

– De-ar avea farmecul meu același efect asupra ta!

Maddie râse și îi mulțumi pentru distracție.

Jackson o lăsă pe Maddie în fața casei ei puțin după miezul nopții. O conduse până la ușă, o sărută ușor pe gură și o avertiză să se ferească de „logodnici care stau la pândă”. Apoi plecă fluierând, purtându-se de parcă fusese amuzat de întreaga seară.

Capitolul 5

Case petrecu majoritatea zilei de luni căutând case de vânzare. Avea două motive. Mai întâi, că nu avea nici o intenție să mai stea prea mult în micul hotel Spartan care era de altfel cel mai bun din Mitchell's Fork. Și în al doilea rând, își făcea de lucru până când va găsi momentul potrivit să vorbească cu Maddie.

Ar fi putut să nu fie atât de răbdător cu ea dacă n-ar fi văzut-o cu Babbit cu o seară în urmă. Dacă ar fi suspectat că sentimentele lui Maddie pentru acel individ erau serioase, Case ar fi fost tentat să facă un gest disperat. Cum ar fi s-o arunce în spinare și s-o ducă la prima stare civilă. Dar i-a văzut împreună la fast-food și apoi la ușa ei, când se încheiase întâlnirea lor. Văzuse îndeajuns ca să se convingă că nu era nimic serios între Maddie și Babbit.

Ei bineînțeles că nu știau că el îi văzuse. Case se ascunsese deseori, monitorizase prea multe întâlniri clan-

destine ca să se dea de gol în fața a doi amatori nesuspicioși.

Maddie s-ar înfuria probabil dacă ar ști că el îi urmărise noaptea trecută. Dar rău, se gândi el cu un zâmbet scurt. În ceea ce-l privea ea i se dăruise pe acea plajă în Cancun verbal, dacă nu fizic. Și Case Brannigan proteja ceea ce era al lui.

Agenta imobiliară observă zâmbetul rece al lui Case, cu o panică vizibilă. Ea era genul agitat, o patroană supusă care vindea case pentru pentru a mai câștiga ceva bani în plus, se gândi Case. Probabil că nu întâlnise niciodată pe cineva ca el.

Făcu un efort să-i zâmbească mai natural.

– Parcă asta seamănă mai mult cu ceea ce aveam în minte, zise el încurajator, arătând spre terenurile din jurul lor în timp ce se apropiau de cea de-a treia casă pe care ea i-o descriesese. Celelalte avuseseră amândouă câte un defect, una era prea mică, cealaltă prea urâtă. Acest loc, însă, arăta bine, se hotărî Case în timp ce se îndrepta spre ușa de la intrare, iar agenta, ușurată se ținea după el.

Presupunea că stilul casei era de tip rural din epoca victoriană. Era cuibărită pe o pajiște în pantă, cu copaci stufoși în jur și răsaduri de flori care vor arăta frumos mai târziu, în vară. O verandă de jur-împrejur. Îi plăceau detaliile de afară. Liniile laterale erau de un galben pal. Marginea de jos era crem. Șindrile ca niște solzi de pește pe frontoane. Acoperiș din cedru. Multe unghiuri și curburi interesante. Chiar și o fereastră ovală din sticlă colorată pusă la veranda din față probabil în partea de sus a unui hol deschis, se gândi el.

Da, casa asta era interesantă. Aproape cum își imagina el un „adevărat cămin”.

– Câte dormitoare? întrebă el, observând cât de mare era casa.

– Cinci, răspunse agenta. Principalul apartament este la primul etaj și celelalte patru sus. Și sunt patru băi cu cadă și două fără. Casa are numai 10 ani și terenul din jurul ei este de șapte acri. Este și un mic eleșteu la capătul terenului și o pajiște frumoasă care ar fi perfectă pentru o piscină, dacă veți vrea să aveți una.

Case dădu din cap.. Cinci dormitoare, era bine. Se întreba pe câte din ele ar fi Maddie să le umple cu copii. O scândură scârțâi sub picioarele lui în timp ce urca scările și traversa veranda spațioasă. Se opri să o testeze, și hotărî că face zgomot.

– Probabil va mai trebui să reparați câte ceva pe ici, pe colo, spuse femeia foarte sincer. N-a mai locuit nimeni aici de un an.

– De ce? întrebă Case, amintindu-și să arate puțină suspiciune.

– Este... cam... cam scumpă pentru zona asta, recunosc eu ea. E mai mare și a costat mai mult la construire decât multe alte case din jur. Și, desigur, încălzirea centrală și aerul condiționat costă mai mult, din cauza mărimii ei.

Case se relaxă. Banii nu erau o problemă. Nici reparațiile nu-l deranjau. Asta făcea parte din riscul de a avea o casă. Desigur, el nu avusese una vreodată. Crescuse în apartamente cu purici, internate și case cu chirie ieftină,

și ultimii ani și i-a petrecut trăind pe drumuri, cu valiza mereu pregătită. Dar încă își mai amintea acele fantezii din copilărie-o familie, un câine, o casă frumoasă în care să-și primească prietenii pe care ar fi vrut să-i aibă.

– Casă mare, spuse el în timp ce o urmă în holul din care pornea o scară în spirală. Putea să vadă camerele mari, goale și fără perdele care se deschideau din hol. O bibliotecă apăru pe stânga, și o cameră octogonală cu pereți din sticlă, la dreapta. Se gândi că fusese inițial o sufragerie. În mintea sa o umplu cu o masă mare și un candelabru luminos. Desigur, se imagina în capul mesei, cu Maddie în dreapta lui.

Nu fusese niciodată gazda unei petreceri. Se întreba dacă nu era prea târziu să învețe să fie acum.

Poate l-ar putea învăța Maddie.

– Este o casă mare, supuse agenta întrerupându-i visarea. Cei care au construit-o au venit de undeva din nord. Au locuit aici până când doamna Fulding a vrut să se întoarcă să locuiască lângă nepoți. Au scos casa la vânzare acum doi ani, dar deși nu s-a vândut ei tot s-au mutat și au lăsat-o agenției unde lucrez eu.

Case își trecu mâna peste balustrada lustruită din lemn de nuc.

– Hm, zise el, pe jumătate convins. Arătați-mi și restul.

O licărire speculativă apăruse în ochii nervoși ai agenției. Își dresе glasul, își îndreptă umerii și făcu turul casei. Garajul care avea loc pentru trei mașini. Magazia de lemne separată. Case întotdeauna voise să se joace cu uneltele. Zâmbi.

Îi arată salonul familiei înalt cât două etaje cu masivul său șemineu. Principalul dormitor cu un alt șemineu. Uși cu geamuri care duceau spre o altă verandă acoperită și o cameră de zi cu geamuri în loc de pereți. O bucătărie complet dotată și un birou cu mobilă din stejar negru. O cameră de zi octogonală, tocmai potrivită pentru micul dejun în familie. Sus erau patru dormitoare destul de mari și un salon sau o cameră de jocuri, cu un alt șemineu.

– Îmi place, spuse Case.

Agenta zâmbi și deodată nu se mai uită atât de urât.

– Sunt sigură că veți fi foarte fericit aici, îi spuse ea. Case se gândi că ar putea avea dreptate. Spera ca și Maddie să simtă același lucru.

– Ce a făcut? cu telefonul lipit de ureche, Maddie se afundă în scaunul din spatele biroului unde punea la punct actele săptămânale.

– A făcut o ofertă pentru Fielding Place, îi răspunse Jill veselă. Sherry Holder i-a arătat-o. E atât de încântată de comision încât deja și-a comandat o mașină nouă de la dealer-ul Ford McKenzie.

Lui Maddie nu-i venea să creadă.

– De ce naiba vrea Case o casă atât de mare?

– E mare pentru un tip singur. Cinci dormitoare, cinci sau șase băi, o bibliotecă, un salon la etaj și trei șeminee – este chiar și o cameră pentru majordom.

– N-am fost niciodată acolo dar am auzit că încăperile sunt mari, cu tavanul înalt. Sherry mi-a spus că încălzirea

și aerul condiționat costă o avere. Și am auzit că mai trebuie făcute și niște reparații. Case nu știe în ce s-a băgat.

– Sherry mi-a jurat că i-a spus totul. A zis că el părea că nici nu auzea problemele. S-a uitat o dată la casă și a spus că o cumpără.

Maddie icni. Situația îi scăpa de sub control. Cum ar fi putut să-și imagineze că el va alerga și va cumpăra o casă, a doua zi după ce sosise în oraș. Nu că ar fi fost prea surprinsă de alegerea casei.

– Eu am fost, Sherry m-a luat cu ea acolo acum câteva luni, spuse Jill. E într-adevăr o casă frumoasă, dar culoarea e groaznică. Prea multe pasteluri. Ca bărbat, Case probabil că nici n-a observat asta. O undă de răs se simți în vocea ei. Știi ce mult îmi place decoratul. Voi fi bucuroasă să te ajut să alegi alte culori, alte covoare și alte tapete când o să te muți acolo.

– Când o să... Jill, eu n-o să mă mut acolo.

– Mmm, spune-i asta logodnicului tău, o tachinează Jill. Sherry spunea că a pomenit numele tău de vreo cincizeci de ori în cele trei ore petrecute cu el.

– Și presupun că spune la toți asta.

– Probabil. Abia aștept să-l cunosc pe tip.

– Bine. O să ți-l prezint. Poate te va găsi pe tine o soție mai potrivită pentru el.

Jill râse.

– Din câte am auzit despre el, nu cred că am nici o șansă. Lisa și Anita le spun tuturor că e foarte drăguț într-un fel „periculos”. Lisa spune că Jeff e înnebunit după el și chiar a spus că dacă tu nu-l vrei, ar fi bun pentru mama lui.

Sherry a spus că a cam speriat-o, dar n-a putut să nu observe că este aproape cel mai sexy bărbat din zonă. Jackson îl numește „Terminatorul”. Pretinde că și-a riscat viața ducându-te la film aseară. Desigur că râdea când spunea asta. Era evident că el găsește toată această situație comică.

Maddie suspină adânc. Nu era surprinsă că Jill auzise bârfa. Era casieră la la singura bancă din Mitchell’s Fork. Foarte puține bârfe îi scăpau.

– Ce mă fac, Jill?

– Un singur lucru poți să faci.

– Ce?

– Să-ți comanzi o rochie de mireasă și ai face bine să mă rogi să-ți fiu domnișoară de onoare...

– La naiba, Jill, ești la fel de rea ca și Jackson! Eu vorbesc serios. Tipul chiar crede c-o să mă mărit cu el. Cumpără casa aia cu intenția de a locui acolo cu mine!

– După părerea mătușii și verișoarei tale, are un motiv puternic să creadă asta, spuse Jill un pic mai serios. Au spus că ai fi fost deja măritată dacă el n-ar fi fost chemat la datorie. E adevărat, Maddie?

Maddie aproape că se vedea cum intrase în biroul lui Leñor Ruiz, purtând rochia de plajă, și deși tremura era hotărâtă. Și chiar dacă nu voia să recunoască asta acum, știa că dacă el ar fi așteptat-o atunci, s-ar fi măritat cu Case. Așa, pur și simplu.

– Maddie? interveni Jill.

Maddie înghiți în sec.

– Da, cred că e adevărat. Dar...

– Nu pot să cred că nu mi-ai spus nimic despre asta când te-ai întors. Jill vorbea repede, cu o nonșalanță forțată, dar Maddie simți în vocea ei că era rănită. Aceași durere o simți și în vocea tatălui ei cu o seară înainte.

Nu voise să-i rănească. Fusese tentată de mai multe ori să se confeseze și mai ales să le spună prin ce trecuse în ultimele șase luni. Dar nu putuse să vorbească despre asta. Nu putuse să explice cum o făcuse Case să se simtă, cum zâmbise și îi luase mâna și cum se îndrăgostise imediat de el, deși era un străin. Și nu putea admite cât de umilită fusese când își dăduse seama cât de vulnerabilă i se păruse lui.

– Îmi pare rău, Jill. Pur și simplu n-am putut.

– Da, sigur. Înțeleg. Dar era evident că nu înțelegea, nu complet. Te las să te întorci la treabă. Vorbim mai târziu, bine?

– Desigur.

– A, Maddie?

– Da?

– Știu că te-am cam tachinat cu problema asta, dar dacă vrei să vorbești... Sunt aici, bine?

Ochii lui Maddie se umeziră.

– Știu, Jill. Mulțumesc. S-ar putea să am nevoie de tine.

– Orcând. Pa. Închise înainte ca Maddie să răspundă.

Maddie își îngropă fața în mâini și scoase un geamăt puternic.

De ce completase fluturașii aceia de la intrarea în supermarket? De unde era să știe că asta îi va schimba viața complet?

Case deschise geamurile de la Ferrari ca să respire aerul proaspăt și cald de primăvară. Era puțin după 6 seara și îi era foame. Era timpul să aleagă ceva din meniul de la „Mike și Maddie“.

Cu un braț sprijinit de marginea geamului, puse frână la culoarea roșie, fredonând cântecul ce se auzea la radio. Se simțea bine. Spera ca Maddie să fie într-o dispoziție mai bună diseară.

Un camion plini de lumini trase lângă el pe banda întâi. Muzica heavy metal se auzea puternic dincolo de geamurile deschise ale camionului. Trei adolescenți erau înghesuiți pe bancheta acestuia, unul cu o pălărie western cam mare, ceilalți purtând șepci de base-ball. Toți studiau Ferrari-ul.

Șoferul camionului accelerează, ceea ce-l făcu pe Case să-și dea seama că viteza și puterea motorului fuseseră modificate. Se uită într-o parte și observă că derbedeii căutau ceartă și se hotărî să-i ignore. Se uită la semafor dorindu-și să se facă mai repede verde.

– Hei, strigă cel ce era mai aproape de Case. Ce viteză bagă mașina asta?

Case tăcu un moment, după care răspunsese.

– Merge cu viteza legală.

Băieții râseră și făcură remarci batjocoritoare. Motorul camionului se ambală din nou, rămânând pe loc deși săgeata spre stânga a semaforului se aprinse.

– Haide, bunicule. Hai să vedem ce poate face acest skateboard italian, țipă șoferul.

Case simți mirosul de bere venind dinspre ei. Se uită cu cea mai intimidantă privire la ei.

– Mai bine v-ați duce acasă, băieți. Vă așteaptă mamele voastre.

Probabil că n-ar fi trebuit să-i provoace astfel, dar faptul că-l numiseră bunic îi răni mândria. La naiba, n-avea nici 35 de ani! Putea să snopească din bătaie pe oricare din derbedeii ăștia mucoși chiar pe toți trei o dată. Apoi și-aduse aminte că trebuia să se adapteze aici. Snopindu-l în bătaie pe „leul” local nu ar fi cel mai bun lucru.

Culoarea semaforului se schimbă în verde înainte ca băieții să mai poate răspunde. Case apăsă pe accelerație și îi lăsă într-un nor de praf provocat de un nemapomenit motor italian. Își verifică oglinda retrovizoare să vadă dacă nu-l urmăreau și fu ușurat că nu se vedea nimeni.

Poate n-a fost decât vorba de ei, se gândi el relaxându-se. Doar se distrau un pic. În viitor își va aminti că este un civil și că nu mai erau inamici ascunzându-se în tufișuri.

Primul lucru pe care-l observă Case când ajunse în parcare fu că aceasta era goală. Complet. Trase lângă ușa de la intrare și citi programul de pe ușa.

La naiba! Restaurantul se închidea după prânz duminica, și nu se deschidea până la 11, marți dimineața. Deci unde putea să mănânce cineva înfometat, luni seara?

Se gândi că poate nici Maddie nu luase cina. Poate nu era prea târziu s-o convingă să cineze cu el.

Întoarse mașina și se îndreptă spre casa ei.

– Mă întrebam când o să apari, spuse menajera când deschise ușa.

Neștiind cum să ia cuvintele lui Frank, Case își dresе glasul și spuse:

– Maddie-i acasă?

– Da. E în spate; hrănește câinii.

Case se dădu un pas înapoi.

Mă duc s-o caut.

– Stați la cină?

– M-am gândit s-o invit pe Maddie să cinezе cu mine.

– Anunțați-mă câte farfurii să pun la masă. După asta, închise ușa.

Case dădu din cap și merse pe trotuar în jurul casei, căutând-o pe Maddie. Din nou gândi că ea locuia într-o casă ciudată, sau cel puțin oamenii de aici erau ciudați. Probabil același lucru îl credeau și ei despre el.

O găsi pe Maddie turnând hrană uscată în două castroane de aluminiu în timp ce câinii se gudurau nerăbdători.

– În regulă, băieți, numai un pic, da? Jeez, parcă n-ai mai mâncat de-un secol.

Arată nemaipomenit, se gândi Case, stând în spatele ei, fără să fie observat. Purta o pereche de jeansi, și un tricou mulat. Părul îi era lăsat pe spate. În sfârșit se obișnuia cu noua ei imagine de fapt o găsea mai atractivă acum. Ceva îi spuse că ar fi simțit același lucru chiar dacă ea nu s-ar fi schimbat deloc.

Ochelari sau lentile de contact, păr castaniu sau cu suvițe blonde, nu avea nici o importanță. O dorea pe Maddie și lunile petrecute departe de ea nu făcuseră decât s-o dorească și mai mult.

Câinii se repeziră la castroane, înfulecând mâncarea. Maddie îi privi un pic, chicotind și apoi se întoarse și-l văzu pe Case. Sacul de plastic în care era mâncarea pentru câini căzu pe jos.

– O! spuse ea, obrajii luându-i foc. M-ai speriat.

– Îmi pare rău.

Se aplecă să ridice sacul. Își recăpătă curajul până se ridică.

– Ce cauți aici?

– Am venit să te invit la cină.

– Puteai să suni.

– Îmi cer scuze, repetă el. M-am gândit că lucrezi în seara asta. M-am oprit pe la restaurant și am văzut că e închis luna.

Ea încuviință, strângând sacul în mâini.

– Deci, ce spui? Cinăm?

– Nu sunt îmbrăcată pentru a ieși în oraș.

– Arăți numai bine. Se uită la pantalonii lui kaki și la cămașa sport din bumbac. O să mergem într-un loc obișnuit.

– Aveam de gând să fac niște acte în seara asta.

– Ne vom întoarce devreme, spuse el prompt, între amuzament și exasperare. E numai o cină, Maddie.

Ea suspină.

– În regulă, merg. Oricum voiam să vorbesc cu tine.

Case ar fi vrut ca ea să arate ceva mai mult entuziasm, dar se hotărî să nu sară calul.

– Cum spui tu, Maddie.

- Da, da, murmură ea. Aș fi vrut eu să fie atât de ușor. Înainte ca el să apuce să spună ceva, ea adăugă:
- Mă duc să mă spăl. Ne vedem în față peste zece minute.
- Nu mă inviți înăuntru?
- Și să-ți dau ocazia să pui la cale nunta, cu familia mea? Nu cred.

El râse.

- N-ai deloc încredere în mine, nu-i așa, iubito?

Spre încântarea lui, ea se înroși din nou ca răspuns la îndrăzneala lui, deși îi aruncă o căutătură urâtă.

- Nu, deloc, îl asigură ea scurt.

Îi veni s-o sărute acolo, pe loc. Își băgă mâinile în buzunare.

- Deci în față, în zece minute, spuse el.

Ea încuviință. apoi se întoarse și intră în casă.

„Ești a mea, Maddie Carmichael”, gândi Case, privind-o cum intră în casă. „Cum să te conving de asta?”

Va face tot posibilul. Case Brannigan nu accepta să piardă când își punea în minte ceva. Și niciodată nu voise ceva mai mult decât ca Maddie Carmichael să-i fie soție.

Capitolul 6

– Asta e prima oară când sunt singur cu tine de când am sosit în Mitchell’s Fork, spunea Case cu mare satisfacție o jumătate de oră mai târziu.

Maddie ridică din sprâncene și privi la pizzeria oarecum aglomerată:

– Nu pot spune că ești chiar singur.

– Știi ce vreau să spun.

O chelneriță plinuță se apropie de masă, cu lista de prețuri în mână.

– Bună, Maddie, o salută ea. Țta-i tipul de care vorbește toată lumea?

Maddie se schimbă la față.

– Probabil. Ea e Jo Nell, el e Case Brannigan. Noi două am făcut școala generală împreună.

– Îmi pare bine, spuse Case, întrebându-se dacă femeia aceea zâmbea vreodată.

– Ce vreți să comandați?

Maddie era uşurată că JoNell nu avea de gând să stea prea mult în preajma lor.

– Eu vreau o salată și o cola dietetică.

Case se încruntă.

– Nu-ți place pizza?

– Ba da, dar îngrașă.

– Aduceți-ne o pizza mare. Cu de toate în ea, adăugă el. Și eu vreau și o bere.

Jo Nell dădu din cap.

-Asta-i o zonă cam uscată, domnule.

– A! Bine atunci aduceți-mi și mie o Cola.

– Imediat. JoNell își înfipse pixul după ureche și se îndepărtă.

Case se întoarce spre Maddie care bătea cu un deget în melamina mesei, încruntată.

– De ce ai făcut asta? întrebă ea.

– Să fac ce?

– Știi tu. Să comanzi pizza deși eu am spus că vreau o salată.

– Te-ai uitat la ea când am intrat. N-are în ea decât salată și niște legume veștejite.

– Totuși, eu asta voiam și nu aveai nici un drept să-mi anulezi comanda. Singurul motiv pentru care n-am spus nimic de față cu Jo Nell a fost că nu voiam să le mai dau alt motiv de bârfă.

– Jo Nell nu pare a fi o bârfitoare, observă Case.

– Atunci ar trebui să te mai uiți o dată. Îi place la nebunie să facă asta. Ca multora de pe-aici, de fapt. Nu prea ai altceva de făcut ca distracție.

Ușurat că i-a distras atenția de la greșeala sa neintenționată de a comanda pizza, Case continuă subiectul.

– Când ne-am cunoscut în Cancun, spuneai că-ți iubești orașul natal. De ce îl critici așa, deodată?

– Îmi iubesc orașelul, răspunse ea defensiv. Doar că... mi-am dat seama că sunt atâtea de aflat în afara lui. Atâtea lucruri pe care nu le-am făcut niciodată. Și cred că e timpul să le fac.

Case dădu din cap.

– Iar am ajuns la asta, nu-i așa?

– Da. Nimic nu s-a schimbat.

Nu știa ce să facă: s-o scuture sau s-o îmbrățișeze. Își dăduse seama acum că o rănise la Cancun și n-o învinovăța că era precaută cu el acum. Dar nu vedea ce greșală putea face dacă pleca singură, nepregătită pentru ceea ce ar putea găsi în timpul acelor aventuri romantice la care visa? Case știa toate astea prea bine. Maddie n-avea nici cea mai vagă idee.

El încercă să fie rezonabil.

– Înțeleg că vrei să vezi mai mult din lumea asta. E perfect normal. Multora le place să călătorească în cupluri sau în grupuri organizate. Dar călătoria de unul singur este periculoasă și nechibzuită. E chiar o invitație spre dezastru, mai ales dacă vrei să mergi în satele acelea uitate de lume.

– Adică la fel ca greșeala pe care aproape era s-o fac ultima oară când am călătorit singură? Nu-ți mai face griji în privința mea, Case. Nu fac aceeași greșeală de două ori.

Abia își mai păstra calmul.

– Ceea ce vreau eu să spun, zise el printre dinții încleștați, e că poți trăi aceste aventuri după ce ne vom căsători. Putem merge în luna de miere în Europa, dacă vrei. Ți voi arăta locuri pe care nu le vei găsi pe nici o broșură turistică. Te voi duce în acele sate uitate de lume, și vei fi în siguranță. Asia, Australia, Caraibe, spune unde vrei și te voi duce.

Ea își holbă ochii.

– Ai fost în toate aceste locuri?

– Aproape.

– Și îți permiți să mai mergi acolo acum?

El dădu din umeri.

– Am bani. N-am cheltuit prea mulți din câștigurile mele din ultimii ani; în afară de mașina asta, am gusturi simple. Și mi s-a spus că am un cap viclean pentru investiții.

– Cum ar fi casa familiei Fielding? Este aia o investiție?

El tresări.

– Ai auzit deja?

– Sherry își cheltuiește deja comisionul. Casa costă o avere, Case.

– După cum ți-am spus, investițiile mele merg, bine aducându-mi un venit mai mult decât confortabil. Nu voia să creadă că sentimentele lui Maddie față de el vor fi influențate de situația lui financiară, dar ea avea dreptul să știe că el era capabil s-o întrețină. Așa cum trebuia să facă un soț obișnuit, își aminti el.

– Îmi ajung banii să cumpăr și să repar casa și-mi mai rămân și de călătorie. O să mă concentrez asupra investițiilor după ce ne vom așeza la casa noastră. Poate o să-mi deschid un birou de consultanță financiară. Cu siguranță unii fermieri și mici întreprinzători din zonă ar avea nevoie de sfaturi în ce privește managementul financiar.

Maddie dădu din cap.

– Îmi pare rău. Banii tăi nu mă interesează. M-a surprins doar. N-am știut că guvernul plătește atât de bine.

– Plătesc pentru anumite misiuni. Și după cum ți-am spus, am cap bun pentru investiții.

– Bravo ție. Atunci n-o să ai probleme să-ți găsești o soție, zise ea brusc.

Case se întrebă dacă ea făcea asta intenționat ca să-l enerveze.

– Nu vreau să-mi cumpăr o soție.

– Dacă ar fi să te bazezi pe șarmul tău ca să-ți găsești o soție eu aș zice că te-ai răzgândi. Nu sunt multe femei moderne care ar accepta un tip arogant și care face pe seful.

– Nu păreai să te plângi de șarmul meu sau de lipsa lui, la Cancun, răspunse Case, gândindu-se la acele săruturi lungi și pasionate, la lumina lunii.

Amintirile păreau că se reflectă în ochii lui Maddie.

– Repet. Nu fac aceeași greșeală de două ori.

Jo Nell puse o pizza în mijlocul mesei. Case simți că între ei atmosfera era atât de tensionată încât putea tăia pizza felii cu ea.

– Mai vreți altceva? întrebă chelnerița.

Case și Maddie clătinară din cap.

– Poftă bună!

Case își drese glasul.

– Ascultă, Maddie, știu că am făcut numai greșeli de când am venit în oraș. Îmi pare rău că te-am rănit la Cancun și îmi pare rău că te-am pus într-o poziție proastă în fața familiei și prietenilor de aici. Să fiu sincer, am crezut că totul fusese pus la punct în Cancun. Am crezut că mă vei aștepta, gata s-o luăm de unde rămăseserăm atunci. Cred că a fost cam arogant din partea mea.

– Cu siguranță.

El încuviință din cap.

– Bine. Îmi cer scuze și pentru asta. Dar nu putem să lăsăm deoparte furia și suferința, cel puțin în seara asta? Ne-am simțit bine la Cancun, trebuie să recunoști asta.

Expresia tristă trecu prea repede pe chipul ei ca el s-o observe. Vocea ei era cam aspră.

– Dar n-a fost nimic real, Case. N-a fost decât o dragoste de vacanță care a scăpat de sub control.

El își dorea s-o contrazică. Îl durea s-o audă vorbind așa despre ce se întâmplase acolo. Reuși totuși să spună calm.

– Nu sunt de acord. A fost foarte real. Pentru mine a a fost.

Ea își mută privirea, ca el să nu-i poată citi nimic pe chip.

Pentru că ea nu mai spunea nimic, Case continuă:

– În regulă. Suntem de acord să lăsăm la o parte ce s-a întâmplat la Cancun cel puțin pentru moment. O s-o luăm de la capăt dacă vrei. Vreau o șansă, să-ți demonstrez că ceea ce am clădit atunci mai există, și că ne poate fi foarte bine în Mitchell's Fork, Mississippi, sau oriunde în altă parte.

Ea îl privi cu suspiciune.

– Ce vrei să spui?

– Să ieșim împreună. Să ne cunoaștem. Știu că ești ocupată cu restaurantul, și nu vreau să-ți neglijezi slujba sau celelalte obligații, dar sunt sigur că se va găsi timp și pentru noi doi. Se pare că ai găsit timp pentru întâlniri în ultimele luni, spuse el neputându-se abține.

– Nu știu, Case.

– Nu vreau să insist, promise el, tentat să-și încrucișeze degetele pe sub masă. Vreau doar să te văd. Îmi acorzi această șansă?

– Sper că n-ai să-mi interzici să mă văd cu altcineva?

– N-o să pretind că-mi place să ieși cu altcineva, dar cu siguranță, n-am nici un drept să-ți interzic asta. Încă, adăugă în sinea lui.

Ea încuviință:

– Exact!

– Deci? interveni Case nerăbdător.

Ea își întinse mâna spre o felie de pizza. Sunt cu tine în oraș acum, nu?

– Înseamnă c-o să mai ieși cu mine?

Ea zâmbi.

– Cred că va trebui să vedem cum decurge seara asta mai întâi. Nu așa funcționează arta întâlnirilor?

El presupuse că trebuie să se mulțumească și cu atât. După cum spusese ea, era cu el acum. Intenționa să profite la maximum de seara asta. Își puse și el o bucată groasă de pizza în farfurie.

– Arată bine. Nu-mi amintesc când am mâncat pizza ultima oară.

Ea se simți ușurată că el schimba subiectul.

Capitolul 7

Afacerea restaurantului „Mike și Maddie” părea că merge mai bine ca niciodată marți la prânz. Nu i-a trebuit mult lui Maddie să-și dea seama de ce. Toți voiau să afle despre bărbatul misterios care adusese o undă de agitație în Mitchell’s Fork.

– E adevărat că e un șpion al guvernului? Întrebă o femeie.

– Nu, n-a fost șpion. A fost membru al Departamentului pentru lupta împotriva traficantilor de droguri, explică Maddie.

– Am auzit că vrea să cumpere casa Fielding ca să-și deschidă un motel. Se spune că o să-și construiască o adevărată atracție turistică aici, spuse altul.

– Nu-și deschide nici un motel, raspuse Maddie, abia stăpânindu-se. O să cumpere casa Fielding pentru sine.

– E cam mare pentru un bărbat singur, nu crezi?

– Am auzit că el și Jackson Babbit s-au bătut pentru tine, spuse bărbierul orașului și cel mai mare bărfitor. Și apoi îi șopti lui Maddie: chiar în fața familiei tale.

– Asta-i culmea. Nu-i adevărat! sări Maddie, pierzându-și răbdarea. Hei, Hank, comanzi sau nu? Mai am și alți clienți.

Hank comandă specialitatea zilei, cu un mormăit. Maddie știa că s-a supărat mai mult pentru că nu-i dăduse și alte detalii siropoase, decât că îl repezise.

Maddie se simți ușurată când o văzu pe Jill intrând.

– A fost oribil, spuse ea în timp ce-și conducea prietena mică și brunetă la o masă. Nici nu-ți vine să crezi ce-au putut scorni!

– Ba da, cred, răspunse Jill veselă. Multe eu le-am scornit.

Mârâind, Maddie o așeză pe Jill pe un scaun.

– Nu e momentul pentru glumele tale. Nu vezi că eu mor aici?

Jill chicoti.

– Scuze, nu m-am putut abține. Dar știi bârfele. Le-am auzit la bancă, azi dimineață.

Maddie dădu din cap a dezgust.

– Mă înnebunesc pur și simplu. Cred că oamenii din orașul ăsta au și altceva mai bun de făcut decât să bârfească despre viața mea personală, sau a lui Case.

– Haide, Maddie, Mitchell's Fork nu-i singurul oraș obsedat de bârfă. De ce crezi că ziarele alea de scandal se vând atât de bine, când toată lumea știe că scriu numai

prostii? Dacă un străin misterios vine în oraș, oamenii normal că vor să afle mai multe despre el. Sunt curioși. Țtia-s oamenii.

– E enervant.

– Cine a spus că oamenii nu sunt enervați?

– Cred că ai dreptate, recunosc Maddie zâmbind. Ce vrei să mănânci?

Nici n-apucă Jill să comande când observă un bărbat stând în ușă.

– Oh! Lasă-mă să ghicesc ăsta-i Case!

Maddie se întoarce brusc, și apoi înghiți în sec.

– Da, răspunse ea. Țtia-i Case.

– O, Doamne! Ești sigură că nu-l vrei, Maddie? Că dacă nu-l vrei eu sunt disponibilă.

– Nici măcar nu-l cunoști.

– Ce mai trebuie cunoscut? întrebă Jill dând din umeri. E nemaipomenit. Se pare că are bani. Plănuiește să se stabilească într-o casă frumoasă și să-și întemeieze o familie. Dacă nu are un lucru ciudat cum ar fi să poarte lenjerie de damă, nu văd nici o altă problemă.

Maddie scoase un sunet de dezgust.

– Tu chiar ai un ciudat simț al umorului, nu-i așa? Și vorbește mai încet, pentru Dumnezeu. Mai urmează să se răspândească zvonul că e un travestit, sau altă pros...

– Se pare că am sosit la țănc, spuse Case din spatele lui Maddie. Ce tot vorbești acolo, Maddie?

Maddie se înroși ca racul. Jill însă râse. Observând că erau centrul atenției în sala aglomerată, Maddie își înghiți mârâitul și spuse:

– Case aceasta este fosta mea prietenă cea mai bună. Jill, el e Case Brannigan.

– Nu-ți pot spune ce încântată sunt să te cunosc, spuse Jill întinzându-i mâna lui Case ignorând descrierea pe care i-o făcuse Maddie.

Case ținu mâna lui Jill mai mult decât consideră Maddie că era necesar.

– Încântat de cunoștință.

– Ai venit să iei masa de prânz?

– Da.

– Singur?

– Da.

Jill zâmbi.

– Și eu. Nu vrei să stai cu mine?

Maddie deschise gura să protesteze. Dar înainte să poată spune ceva, cineva o strigă de la o masă alăturată.

– Hei, Maddie! Vrem să comandăm.

– Mulțumesc, îi spuse Case lui Jill, deja îndreptându-se spre scaunul liber de la masa ei. Mi-ar face plăcere.

Maddie încercă din nou. Dar...

– Maddie! strigă tatăl ei, trecând repede spre clienții care fuseseră uitați. Cei de la masa patru au devenit nerăbdători.

– Nu vreau să te rețin de la treabă, Maddie, îi spuse Case cu un zâmbet răutăcios. Adu-mi și mie ce-a comandat Jill.

Pentru că era chemată din mai multe direcții, Maddie nu mai putu sta cu ei. Mai aruncă o privire furioasă peste umăr în timp ce se îndepărta. Cine știe ce-o să-i spună Jill lui Case, sau viceversa! Nu era geloasă, bineînțeles că nu era geloasă, de ce-ar fi? Numai că nu avea încredere în nici unul dintre ei, deși Jill chiar era cea mai bună prietenă a ei, și Case era...

Ei bine nu putea să spună ce era Case pentru ea în acel moment. Știa doar că nu era încântată să-l vadă vorbind atât de intim cu altă femeie, chiar dacă era Jill.

Deși Jill trebui să se întoarcă la bancă, Case mai rămase la cafea și desert până la închidere, adică până la 2:00. Se deschidea la 5:00, pentru cină. Maddie de obicei profita de cele trei ore pentru a mai întocmi niște acte, pentru a face cumpărături sau alte treburi. Astăzi avea alte lucruri în minte.

Hazel și cealaltă chelneriță de la prânz plecaseră deja. Personalul de la bucătărie era ocupat cu spălatul vaselor și cu pregătitul cinei sub îndrumarea lui Mike. Mulțumită că totul mergea bine, Maddie se apropie de masa unde stătea Case, tolănit în scaun cu a cincea ceașcă de cafea în față, așteptând-o pe ea.

– Restaurantul s-a închis, spuse ea.

El încuviință.

– Ești liberă un pic acum?

– De ce? întrebă ea scurt.

– Mă gândeam că poate reușești să fugi o oră sau două.

Vreau să-ți arăt ceva.

– Bine. Își spuse că fusese de acord doar cu un singur scop voia să afle ce discutaseră Jill și Case în timpul mesei. De câte ori se uita înspre ei, în timpul cât era ocupată, ei aveau capetele apropiate. Jill vorbea cel mai mult, iar Case asculta foarte atent. Și i-a zâmbit lui Jill într-un fel care o făcuse pe Maddie să-și încleșteze pumnii.

Nu sunt geloasă, se asigură ea, doar suspicioasă.

Case fu surprins de ușurința cu care acceptase. El se ridică repede de parcă s-ar fi temut că ea s-ar putea răzgândi.

– Să mergem atunci.

Ea se uită la hainele ei de serviciu.

– Am alte haine în birou, să...

– Arăți bine așa. Trebuie să spui cuiva că pleci?

Maddie se uită spre ușa bucătăriei unde îl văzu pe tatăl ei privind-o, cu un zâmbet.

– Nu, spuse ea răutăcios. Nu cred că e necesar.

Case o scoase rapid din restaurant. Maddie nici nu se gândi să-l întrebe unde o ducea. Era prea ocupată acum să se întrebe ce i-a spus Jill.

Maddie nu fu prea surprinsă când Case o luă cu mașina pe drumul întortocheat spre casa Fielding.

– Asta voiai să-mi arăți?

El dădu din cap.

– Jill mi-a spus că n-ai fost niciodată înăuntru.

– Nu. Am văzut doar exteriorul. Dar...

– Am luat cheile azi-dimineață. M-am gândit că poate ai vrea să arunci o privire.

– Case...

– Nu-i nici o presiune, Maddie, îi promise el. Vreau doar s-o vezi.

Ea suspină.

Casa chiar era frumoasă, gândi ea în timp ce Case parca. Tencuiala era de un galben pal iar bordura crem. Geamul de deasupra verandei reflecta soarele de după-amiază, adăugând o nuanță vie la fațada de tip victorian.

Ea era curioasă să vadă interiorul, deși tot continua să se întrebe de ce o adusese Case acolo.

Probabil pentru că Jill menționase asta deja, primul lucru pe care-l observă la interiorul casei fu ciudata paletă de culori. Covoarele erau corai prea portocaliu, după Maddie iar pereții erau acoperiți cu niște culori pastelate. I-a luat ceva timp să ignore aceste detalii pentru a vedea frumusețea aranjamentelor de la etaj.

– Case, e nemaipomenită, spuse ea, observând câtă lumină pătrundea prin ferestrele atât de mari, cum suprafața lucioasă a parchetului reflecta lumina deși era acoperită de praf. Ea își imaginează sufrageria cu un tapet înflorat, cu un candelabru de cristal atârând de firele goale care indicau că un alt candelabru atârâna de ele odată. Desigur, familia Fielding și l-a luat pe-al ei. Era loc și pentru o masă lungă, un bufet și o vitrină cu bibelouri.

– Un loc drăguț, nu-i așa? întrebă Case.

– Încântător! Deși cam ciudați, cei din familia Fielding trăiau ca niște pustnici. Rareori venea cineva la ei.

– Numai ei doi locuiau aici?

Maddie încuviință.

– În majoritatea timpului, da. Fiii și nepoții lor îi mai vizitau din când în când.

Case dădu din cap.

– Casa asta a fost concepută pentru o familie.

– Și totuși te gândești s-o cumperi pentru tine, nu rezistă Maddie să-i spună.

– Da, dar spre a o umple cu o familie, îi reaminti el.

Cu excepția culorilor, totul o încânta. Exclama la fiecare nou detaliu descoperit, speculând cu glas tare ce culori s-ar potrivi mai bine și ce mobilă ar merge, după forma și mărimea camerelor. Case o urma zâmbind, din când în când încuviințând sau cerând un sfat.

– Nu prea sunt bun la amenajări interioare. Am locuit numai în locuri deja mobilate.

– Adică n-ai deloc mobilă? Nici un tablou, nici un bibelou, nimic? Întrebă Maddie neputând să-și imagineze că o persoană de vârsta lui nu adunase ceva.

– Nu. Doar hainele și mașina. Se pare că o să încep de la zero. Farfurii, lucruri pentru bucătărie, lenjerie și multe altele.

Se întoarse spre el, stând în mijlocul dormitorului principal.

– Case, ești sigur că vrei să treci prin toate astea? Îl întrebă ea îngrijorată. Știi câtă responsabilitate este în întreținerea unei asemenea case? Trebuie să fie vreo 2000 de metri pătrați.

– 2618, o corectă el.
– Și mai rău. Casa asta a stat goală timp de un an. Acoperișul s-ar putea să fie stricat sau s-ar putea să găsești vizuini de veverițe în pod și în coșuri, gândaci, mușegai. Plus că mai sunt șapte acri de pământ și gard pentru astea. Curtea arată ca naiba, răsadurile de flori s-au uscat și...

– Știi toate astea, Maddie, o întrerupse Case. E ceea ce vreau.

Ea era exasperată. Cum putea el să fie atât de sigur? Atât de calm?

Se îndepărta de tot ceea ce era obișnuit pentru el, începând totul de la capăt, din nimic, într-un alt oraș. El era pregătit să se însoare cu ea era doar o problemă de timp cum spusese rău, sau cel puțin fusese gata să se însoare cu ea, când sosise în Mitchell's Fork. Ea presupuse că nimic nu se schimbese din moment ce era nerăbdător să-i arate casa.

Singurul lucru care o deranja era că nu-i venea greu deloc să se imagineze locuind în acea casă. Adevărul e că-i plăcea foarte mult. Toți cei 2618 metri pătrați. Parcă abia aștepta s-o vadă decorată și mobilată.

Dar își reaminti că nu avea nici o intenție să renunțe la visele ei aventuroase ca să se mărite cu un bărbat care o voia doar ca pe o soție convenabilă și ca pe o iapă de prăsilă. Asta credea ea că simțea Case.

Avea nevoie de mult mai mult. Își încrucișă brațele defensiv.

– Dacă ești atât de nerăbdător să-ți iei toate aceste responsabilități, atunci îți doresc noroc. Cred că o să-ți iasă pe nas.

– Eu cred că te înșeli. Dacă însă te îngrijorează faptul că întreținerea casei va cere prea mult și nu vom avea timp să călătorim și să ne distrăm, te înșeli. Oricând vom vrea, pot să angajez pe cineva să mă ajute. Alții au reușit.

Pentru că bătuse iarăși un apropo subtil că ea va locui aici cu el, deși promisesese să nu insiste, Maddie îi aruncă pastila:

– Ar trebui s-o aduci pe Jill aici. Îi place casa la nebunie.

Case o privi și încercă să-și dea seama ce voise să spună.

– Da, așa a spus. Deși a menționat că nu-i plac culorile casei. Am asigurat-o că nici mie nu-mi plac.

– Bun. Uite că aveți ceva în comun. Ar trebui s-o inviți în oraș, Case. Jill e gata să se așeze la casa ei și să renunțe la slujbă. Cu banii și casa ta, vei reuși foarte ușor s-o convingi.

Case se încruntă.

– Credeam că Jill e prietena ta.

– Da, este.

– Atunci de ce o prezinți ca pe o vânătoare de averi?

Maddie își închise o clipă ochii simțind cum începe să-i ardă fața. O, Doamne, el avea dreptate. Cum putea să vorbească despre Jill în felul ăsta?

Bine, poate fusese un pic geloasă. Simțea că-și pierde mințile.
– Cred că am văzut tot ce era de văzut aici, spuse ea.
Ar fi bine să mă duci înapoi la restaurant.

– Vrei să mă ajuți?

– Să te ajut? Ce vrei să spui?

Se îndreptă spre tapetul înflorat.

– Imediat ce reușesc să fac actele, vreau să încep s-o redecorez. Nu pot să aleg covoarele, tapetul, tablourile și mobila singur. Am nevoie de ajutor. Mă ajuți?

– Case, nu sunt chiar atât de bună la lucrurile astea. Ai putea angaja un decorator profesionist din Tupelo...

– Nu vreau un decorator profesionist. Vreau să arate a casă, nu a sală de spectacol.

– Atunci roag-o pe Jill. E foarte talentată.

– Jill ar merge, o întrerupse el brusc, înaintând un pas. Sunt sigur că voi sunteți prietene bune, în ciuda a ceea ce ai spus mai devreme. Dar nu e ea femeia pe care o vreau. Eu te vreau pe tine.

– Ca să te ajut să decorezi, vrei să spui, clarifică ea ștergându-și palmele umede de fustă.

El tăcu o clipă, apoi încuviință:

– Și pentru asta.

– O, Case... Nu cred că pot să te ajut prea mult. Îți va lua ceva timp să pui casa asta la punct. Probabil că voi pleca din oraș, până ai să termini. Ieri m-am uitat pe niște broșuri de călătorie și...

Măinile lui se așezară ușor pe umerii ei, făcând-o să tacă.

– Cât o să te mai împotrivești, Maddie? Cât o să te mai prefaci că noi nu suntem făcuți unul pentru altul?

– Nu sunt...

El o sărută.

– Te doresc, Maddie. Te doresc de mult timp.

Genunchii i se înmuiară. Se simțea atât de bine mângâiată de el. Parcă auzea întrebarea lui Jill: „Ești sigură că nu-l vrei, Maddie?”

Îl dorea. Îl dorise și în urmă cu șase luni. Îl dorea și acum.

Dorința ei adâncă o îngrozi.

– Case, gemu ea.

– Maddie, șopti el, buzele lui mișcându-se pe ale ei, mâinile alunecându-i spre șolduri. O trase mai aproape, strângând-o între picioarele lui desfăcute. Ea tremură simțind duritatea inconfundabilă presându-i stomacul.

Mâinile lui i se strânsesă pe șolduri și le simți tremurând. Niciodată nu-și imaginase că-l va putea face pe acest bărbat puternic să tremure. Descoperirea asta o ului.

– Chiar mă dorești, nu-i așa? murmură ea.

El gemu.

– Na-i idee cât de mult...

Ea clipi.

– Vrei să spui... că n-ai... mai... de șase luni?

– Mai mult de-atât. Chiar de foarte mult timp.

– Doamne!

– Cred că tu...

– De ani de zile, spuse ea rapid și apoi se înroși.

El râse ușor:

– Ce pereche mai suntem!

– Nu fac sex la întâmplare, Case.

– Știu. Nici eu. Oricum, n-am mai făcut-o de foarte mult timp.

Încă era lipită de el, totuși, prea conștientă de dorința lui. Și de-a ei, bineînțeles. Se uitau ochi în ochi. Nici unul nu respira.

Maddie realizează cât de importante erau momentele următoare pentru ei. De parcă tot viitorul ei aștepta în balanță, ca să fie decis de cuvintele lor. Ea nu știa ce să spună. Spera ca el să zică ceva.

Case respiră adânc. O sărută rapid și profund, apoi îi dădu drumul. Ar fi bine să ne întoarcem la restaurant.

Ea își ținea capul sus, luptându-se cu o dezamăgire inexplicabilă.

– Da, cred că ar fi bine.

Case se opri în holul de la intrare, după care o urmă pe Maddie la ușă.

Hazel aștepta la ușa restaurantului.

– Hazel? spuse Maddie, studiind expresia angajatei. De ce te-ai întors atât de devreme? Nu te așteptam până la cinci.

– M-a sunat tatăl tău. Vrea că eu și Bob să deschidem restaurantul în seara asta.

Ceva din vocea blândă, necaracteristică lui Hazel, o făcu pe Maddie să se încordeze.

– Da' ce-i? Ce s-a întâmplat?

Case puse o mână pe umărul ei, parcă simțindu-i panica.

– Bunicul tău. L-au dus la spital. Îmi pare rău, dar cred că starea lui e gravă.

Maddie se sprijini de Case, mulțumită când el își trecu brațul în jurul ei.

– O, nu! Trebuie să mă duc să-l văd.

– Te duc eu, zise Case.

Ea nu se împotrivi.

Familia se adunase în sala de așteptare a spitalului.

Toți s-au întors să-i salute pe Maddie și Case, când aceștia intrară în cameră. Mike se ridică și luă mâinile fiicei sale.

– Cum se simte? Întrebă ea cu o voce tremurătoare.

Mike dădu din cap.

– Nu știm încă. Dar nu prea pare să fie bine. Ea gemu și Mike o luă în brațe. Putem doar să sperăm.

– Știu, sopti Maddie încercând să-și oprească lacrimile. Știa că bunicul său nu se simțea bine de ceva timp încoace, dar ea îl iubea mult. I-ar simți foarte mult lipsa dacă l-ar pierde acum.

Capitolul 8

Abia seara târziu reuși Maddie să-l vadă pe bunicul ei. Stătea în patul de spital, arătând slăbit și foarte bătrân. El scăpă câteva lacrimi când ea se aplecă și-l sărută pe chelie.

– Bună, bunicule.

– Maddie, spuse el cu o voce șoptită. Ce cauți aici? N-ar trebui să fii cu bărbatul tău în oraș?

Ea zâmbi.

– Și cine-ar trebui să fie bărbatul?

– Logodnicul tău! Îmi place de el. Are ochi sinceri.

Maddie abia se stăpâni să nu zâmbească.

– Am să-i transmit ce-ai spus. Nu era momentul să-i reamintească bunicului că ea încă nu se considera oficial logodită. Cum te simți?

El suspină obosit.

– Te las să te odihnești atunci. Ne vedem mâine, bine?

El încuviință.

– Voi fi aici.

– Știu. Doctorul a spus că va trebui să mai stai în spital câteva zile.

Degetele subțiri ale bunicului îi strânseseră mâna.

– Am crezut că de data asta urma să mă duc la Annabelle.

Lui Maddie îi pieri zâmbetul.

– Sunt foarte egoistă, bunicule. Nu sunt gata încă să te las să pleci.

– Atunci mai stau un pic pe-aici. Acum, du-te acasă, Maddie. O față drăguță are lucruri mai bune de făcut seara decât să stea într-un spital.

– Te iubesc, bunicule!

El îi mângâie mâna și zâmbi în timp ce pleoapele lui se închideau deja.

Într-un interval de două săptămâni, Case se mută în propria-i casă. Vânzarea nu s-a făcut atât de rapid, bineînțeles, dar oferta lui a fost imediat acceptată. Reținut de sistemul lent, Case îi contactase pe foștii proprietari și aranjase să se mute în noua casă ca un chiriaș, până la semnarea actelor. Se săturase până peste cap de camera îngustă de motel.

O văzuse pe Maddie de câteva ori pe parcursul celor două săptămâni, deși nu atât de des pe cât și-ar fi dorit. Se abținuse greu să n-o vadă două zile la rând și făcuse un efort s-o sune înainte de fiecare dată când o vizita. Deși îi

lipsea în fiecare clipă în care nu era cu ea, deși îl durea că n-o putea atinge, n-o putea strânge-n brațe și mai mult, era hotărât să nu-i dea nici un motiv să-l acuze că era prea sigur de ea.

El se adaptă la rutina din Mitchell's Fork. Învăța repede că micul dejun la Classy Cafe, pe strada Main, era o tradiție păstrată de cei mai în vârstă. Acolo bea el o cafea tare, mânca ouă, șuncă, biscuiți, și asculta poveștile pensionarilor cărora le părea bine să aibă pe cineva nou căruia să-i povestească. Era încă un nou-venit, încă un outsider, dar era primit cu căldură la cafenea. Asta îl mulțumea, în ciuda curiozității care se ascundea în spatele salutarilor.

Îl tunsese un bărbier flecar la frizeria din strada Main, care funcționa din 1922. Observase că majoritatea revisitelor erau la fel de vechi ca și frizeria. Tunsoarea lui deveni motiv pentru glume proaste și bârfe.

Își deschise un cont în bancă. Jill îl prezentase domnului Reacock, directorul băncii. La început un pic suspicios, Reacock se uită la suma pe care o transfera Case la banca din Mitchell's Fork și imediat decise că vor fi prieteni buni pe viață. Îl invită pe Case în fiecare joi în sala privată de la restaurantul Mike și Maddie. Case acceptă imediat.

Oriunde mergea, primea sfaturi cum s-o curteze mai bine pe Maddie Carmichael. Se părea că cei din oraș fuseseră îngrijorați din cauza ei.

– Are aproape treizeci de ani și nu e măritată, spuse unul dintre domnii de la Classy Cafe. Nu e normal pentru

o drăguță ca ea. Prea pretențioasă, asta i-am spus mereu și tatălui ei. Nici unul din băieții de pe-aici nu i-a plăcut. Cu excepția lui Jackson Babbit. Și toți știu că el n-o să se însoare cu ea. După cele două soții care l-au chinuit, el privește căsnicia așa cum privește puiul oala de ciorbă.

– Nu poți s-o lași să te manipuleze. Întotdeauna i-am spus lui tată-său că o răsfață, spuse o doamnă în vârstă. După ce-a murit mama ei, nu era nimic să vrea ea și el să nu-i dea. O făcea să se simtă ca o prințesă. Acum s-a vopsit, poartă haine strâmte și tot umblă cu Babbit și pot să-ți spun că mamă-sa s-ar răsuci în mormânt dacă ar vedea-o. Desigur, e o dulceață. Are mare grijă de bunicul ei și de mătușa Nettie. Mulți alți tineri nu au timp de cei mai în vârstă azi. Să n-o îndepărtezi de familie, Case, ai auzit?

– Maddie Carmichael o să fie o soție și o mamă bună, spuse Hank, frizerul. Ea vine dintr-o familie bună, știe să gătească și să țină o casă. Și e și deșteaptă. A fost șefă de promoție la sfârșitul liceului și apoi a mers la o școală economică unde a învățat cum să se ocupe de afacerile restaurantului. Mulți spun că și-a cam ieșit din mână, dar eu cred că-i trebuie un soț și niște copii s-o țină ocupată. Știi ce vreau să spun, Brannigan?

– Dragoste, șopti Jill. Încearcă cu flori, poezii și muzică lentă. Maddie e înnebunită după povești de dragoste.

– Diamante, spuse Reacock, cu un ochi la contul lui Case. Dacă vrei să se simtă logodită, cumpără-i o piatră pe deget. Fratele meu are un magazin de bijuterii. O să te prezint. Poate să-ți facă o reducere.

Case le mulțumise politicos tuturor pentru sugestia și continuase în felul lui. Dar, totuși, păstră în minte tot ce i se spusese. S-ar putea să fie atât de disperat încât să folosească aceste sfaturi?

Maddie o luase cu mașina pe drumul ce ducea la casa lui Case. Un teanc mare de broșuri cu modele de tapet era așezat pe scaunul din dreapta, iar pe bancheta din spate avea mostre de covoare. Le luase de la depozitul din oraș. Încă nu știa cum ajunsese să fie de acord să le aducă aici, în această luni după-amiază de iunie.

Nu putuse să-l refuze pe Case când acesta îi ceruse o favoare. Era acea slăbiciune care o determinase să accepte să se mărite cu el.

Îl văzu pe Case imediat ce casa îi apără în față. Stătea în genunchi pe scările ce duceau la veranda din față, umblând cu un ciocan mai mult cu entuziasm decât cu pricepere. Purta jeansi și adidași, dar își scosese cămașa.

– Oh, Doamne, gemu ea. O, Case!

Era prima oară când vedea cicatricele. Chiar deasupra taliei, era o cicatrice roșie și zbârcită, o mărturie a rănii care era cât pe ce să-l lase invalid pe viață. Maddie observă că glonțul îl rănise doar la câțiva milimetri de coloană.

Se gândi la piciorul lui și la șchiopătatul care începuse să se vindece de când sosise în Mitchell's Fork, cu trei săptămâni în urmă. Trebuia să mai fie o cicatrice la fel de

urâtă și pe pulpă, se gândi ea, inima strângându-i-se când își dădu seama cât suferise. Dintr-un oarecare motiv, ea nu-i crezuse povestea până acum, când văzuse dovada cu propriii săi ochi.

Case privi în jos și se încruntă.

– Scuză-mă. Știu că arată urât. O să-mi pun cămașa.

Abia auzindu-l, ea întinse mâna să-i atingă cicatricea.

– Cred că te-a durut îngrozitor.

– N-a fost prea plăcut. Dar cicatricile o să dispară cu timpul.

Ea clătină din cap.

– Nu-mi pasă de cicatrice, spuse ea aspru.

Case se uită la ea o clipă. Și apoi pași peste broșurile cu tapet împrăștiate și o luă în brațe pe Maddie.

Maddie își îngropă fața în umărul lui gol, mâinile strecurându-i-se pe sub cămașă.

– Îmi pare atât de rău, îi șopti ea, pentru că ai fost rănit și pentru că m-am purtat atât de urât cu tine când mi-ai povestit. N-am știut, nu mi-am dat seama.

– Știu, murmură el în părul ei. Știu, Maddie. Nu-i nimic.

Pentru prima dată se gândi la el stând într-un pat de spital, întrebându-se dacă va mai merge sau nu vreodată. Probabil că a fost speriat și singur; se gândise oare la ea?

Ea își reținu un geamăt. De aceea nu-și permisesese să se gândească prea mult la ceea ce spusese el. Știa și atunci că durerea lui Case n-o putea lăsa indiferentă.

– Maddie, spuse Case, ridicându-i chipul cu un deget sub bărbia ei. Rănile se vindecă. Cicatricile n-o să se mai vadă. S-a terminat.

Dar nu se terminase, gândi ea, privind-i chipul. El era aici, încă doritor să se însoare cu ea și să locuiască în aceeași casă. Dar încă nu știa dacă el o iubea sau dacă era doar îndrăgostit de ceea ce reprezenta ea.

Nici ea nu era sigură ce simțea pentru el. Îl dorea. Era fascinată de el, fusese încă de la început. Nu suporta gândul să știe că îl durea ceva. Și indiferent ce le spunea celorlalți, nu se putea imagina spunându-i adio și să nu-l mai vadă niciodată. De teamă că dacă va face asta, a își va frânge inima deja zdrobită.

Era oare iubire?

Presupunea că da.

– Pari atât de serioasă, murmură el mângându-i obrazul. La ce te gândești?

– Mă gândesc ce-am să fac cu tine, spuse ea.

– Mărită-te cu mine, repetă el vechea replică.

Ea doar suspina.

El zâmbi cam șiret, și se aplecă s-o sărute.

– Hai să ne uităm la mostrele de tapet, spuse el după aceea.

Încă sub influența sărutului, Maddie încuviință din cap, luă un braț de mostre de covoare de pe bancheta din spate și-l urmă în casă.

Era prima oară când Maddie intra în casa aceea de când o adusese el acolo, cu două săptămâni în urmă, ziua când i se făcuse rău bunicului ei. Era amuzată să vadă casa la fel de goală ca atunci.

Se pare că el dormise în camera de lucru, în sacul de dormit. Două valize și un sac erau aruncate în apropiere,

conținutul vărsându-se din ele. Șifonierul lui, gândi ea.

– Asta-i tot ce ai? nu se putu ea abține să întrebe.

El dădu din umeri.

– Da. Trebuie să-mi cumpăr o mulțime de lucruri. Nici umerase n-am pentru cămășile mele.

– Ca să mobilezi o casă așa de mare îți trebuie multă bătaie de cap, îl avertiză ea.

– M-am gândit să mobilez camerele pe rând. Dar mi s-a părut o idee bună să le văruiesc, să tăpetez și să pun covoare, înainte să le mobilez.

– Da, dacă nu te deranjează să trăiești așa între timp.

– Am trăit în locuri mult mai primitive.

Ea se întrebă din nou ce fel de viață dusesse el. Cum se putea acomoda cu liniștitul Mitchell's Fork?

Case puse teancul de cărți cu tapet pe podea și o ajută pe Maddie să facă același lucru cu mostrele de covoare.

– Vrei ceva rece ce băut?

– Da, mulțumesc. Îl urmă în bucătărie.

Era un maldăr de farfurii pe masă. Bucătăria fusese mobilată cu un frigider mare, sobă, aragaz, cuptor cu microunde și o mașină de spălat vase. Case adăugase și un filtru de cafea. Cam asta era tot.

– Dar ce-ai mâncat până acum? întrebă ea.

El deschise ușa frigiderului. Ea putu vedea conserve de carne, un borcan cu muștar, băuturi la cutie, o sticlă cu lapte și câteva feluri de semipreparate.

– Aproape în fiecare seară cineva îmi aduce de mâncare. Cred că prietena ta, Jill a pus asta la cale. Ea a fost prima care mi-a adus mâncare în prima mea seară aici era din pui. A fost bună.

Maddie se luptă iar cu gelozia.

– Deci Jill a venit să te vadă?

– Mm. Foarte frumos din partea ei. Și din partea celorlalți, desigur.

Lui Maddie i se păru că-l vede pe Case zâmbind când acesta își băgă capul în frigider. Ce dorești? întrebă el amabil. Cola, bere, sau suc de fructe?

Maddie ceru Cola.

– Va trebui s-o bei direct din cutie, sau dintr-o cană de cafea, o avertiză el. Nu am pahare.

– Mă descurc să beau din cutie îl asigură Maddie. Ea se îndreptă spre chiuvetă și se uită pe fereastra de deasupra acesteia.

Își imaginează ferigi luxuriante atârând de streașina verandei și flori viu colorate răsărind din pământ. Va fi o priveliște frumoasă pentru cineva care va lucra în această bucătărie, se gândi ea.

– Am auzit că i-ai cunoscut pe cei din oraș, spuse ea fără să se întoarcă. Toți cei peste care dau zilele astea, întrebă de tine. Ai făcut o impresie bună la Classy Cafe.

– Nemaipomenit mic dejun, spuse el venind lângă ea. Îi întinse Cola și își desfăcu cutia lui. În linii mari, oamenii de pe-aici par drăguți.

Auzindu-i ezitarea din glas, se uită la el.

- Ai cunoscut pe cineva care nu era atât de drăguț?
Ochii lui se îngustară.
- L-am întâlnit pe șerif, de dimineață.
Ea tresări.
- McAdams? Cum ai dat peste el? Sper că n-ai intrat în vreo belea?
- Nu chiar. Am fost la el să raportez un delict. E chiar un idiot.
- Da, așa e. Ce delict ai raportat? Ea se întoarse spre el curioasă.
O undă de furie aprinse ochii lui gri.
- Un nemernic mi-a zgâriat Ferrari-ul cu o cheie.
- L-a zgâriat cu o cheie? repetă ea, nu prea înțelegând ce voia să spună.
- Da. A luat o cheie și a zgâriat-o pe ambele părți. Am fost foarte supărat.
- Maddie îl știa pe Case destul de bine ca să-și dea seama ce simțise el când își văzuse mașina zgâriatăsingura lui extravagantă, așa cum o numise el.
- Îmi imaginez. Când s-a întâmplat?
- În timp ce-mi luam micul dejun.
- Presupun că nimeni n-a văzut cine a făcut asta.
- Nu.
- Crezi că a văzut cineva?
- Da. Câțiva pe care i-am întrebat au reacționat cam ciudat de parcă voiau să-mi spună, dar le era frică.
- Oh!
- Da. Case crezu că și ea ajunsese la aceeași concluzie ca și el. Cred că a fost Cooper și prietenii lui. Ce n-aș fi dat să-i prind pe ticăloși asupra faptului!

– Ai dreptate probabil, spuse Maddie. Danny ar fi în stare să facă una ca asta, mai ales că nu te place. N-o să depună oamenii mărturie împotriva lui.

– Asta mi-a spus și idiotul ăla de șerif când i-am spus pe cine bănuiesc. A spus că nu are nici o dovadă și că nu poate face nimic. A insinuat că e vina mea că am o mașină atât de scumpă.

Maddie exclamă dezgustată.

– Ticălosul!

– Cam așa l-am numit și eu. Cu alte adjective, desigur. Acum Maddie era îngrijorată.

– Case, dacă vrei serios să te muți aici, nu trebuie să ți faci dușmani pe șerif sau pe Cooperi. Pot să-ți facă sederea foarte neplăcută.

– Nu mă îngrijorează.

– Știi că nu ți-e teamă de ei și înțeleg. Dar, ei bine, nu face ceva care să-i determine pe orașeni să aleagă între două tabere, bine? Căci tu ești un străin pentru ei, deși le place ceea ce știi despre tine. Cooperii au trăit aici de ani de zile și au multă putere.

– Asta pentru că n-a avut nimeni tupeul să-i înfrunte.

– Da, poate. Dar tot vreau să fii atent.

El dădu din umeri.

– Cum spui tu, Maddie.

Întotdeauna spunea asta pe un ton care arăta că nu era de acord cu nici un cuvânt de-al ei, gândi Maddie exasperată. A încercat să-l avertizeze să nu și-i facă inamici pe Cooperi și pe aliații lor. Asta era tot ce putea face pentru moment.

Îndepărtându-se de fereastră, trecu pe lângă el spre camera de lucru.

– Cred că ar trebui să ne uităm pe mostrele de covoare și tapet.

Neavând unde să stea, se așezară cu picioarele încrucișate pe podea, cu mostrele împrăștiate în fața lor, cu capetele apropiate.

Maddie fu surprinsă de participarea lui Case la procesul de alegere. A oferit mai multe păreri și sugestii decât se aștepta ea și era sigur de ceea ce nu voia.

– Fără păsări și carouri. Nu-mi place tapetul cu păsări și cel cu carouri.

Maddie chicoti.

– Ce zici de cele cu păsări și carouri?

Se uită urât la ea.

– Foarte drăguț. El arată un model înflorat. Țsta-mi place.

– Și mie, spuse ea, imaginându-l în sufragerie. Astea-s culorile pe care vrei să le folosești?

– Îmi place albastrul, verdele și roșul. Nu-mi place rozul și violetul.

Ea își mușcă buza.

– Asta cam restrângere alegerile.

Case se uită la ea suspicios.

– Faci mișto de mine?

– Doamne ferește!

– Ba da. Vrei să faci asta fără mine? întrebă el resemnat.

– Nu, spuse ea rapid. Doar e casa ta.

- Știi că eu sper că va fi casa noastră.
- Ea se uită fix la mostrele din fața ei.
- Ai spus că n-ai să mai faci asta.
- Am spus că n-o să te mai forțez, îți reaminti el. N-am spus niciodată c-o să mint.
- Case, nu prea îmi ușurezi situația.
- Bine, zise el aspru aplecându-se spre ea. Pentru că mi-e al naibii de greu să nu-ți reamintesc zilnic că ar fi trebuit să fim deja căsătoriți. Că ar fi trebuit să locuim amândoi în această casă, să mobilăm casa noastră, pregătind-o pentru copii.

Ea își puse mâinile pe umerii lui, asta ca să se sprijine.

- Desigur, Case. Nu mai vorbi.
- Maddie, își bătu el joc un pic de ea. Nu mă pot abține.

Gura lui se închise peste a ei cu o dorință pe care o ținuse-n frâu în ultimele două săptămâni.

Maddie simțea cum pierde legătura cu realitatea. Ba chiar mai rău, nu făcea nimic ca să rămână în ea.

El își încheiase cămașa înainte de a intra în casă. Ea simțea că urăște materialul care o împiedica să-i atingă pielea.

Covorul prea portocaliu pe care-l urășe atât de mult se dovedi a fi foarte moale și confortabil când o culcă pe el. Se aplecă asupra ei presând-o și mai mult de covor. Ea se arcui ca să-l întâlnească, gura ei mișcându-se avid pe a lui.

Case își băgă mâinile în părul ei, ținând-o în brațe în timp ce-i devora gura. Picioarele li se încâlciră. O carte cu tapet intră sub ei. Case o dădu la o parte.

– Maddie, gemu el. Te doresc. Te doresc atât de mult!
Maddie nu se mai putea lupta cu el. Nu se mai putea lupta cu sine.

– Și eu te doresc, murmură ea, ducându-și mâna la primul nasture al cămășii lui. Acum.

– Mulțumesc, Doamne, spuse el și apoi o sărută până când camera păru că se învârtește în jurul ei.

Și-au scos repede hainele, lăsându-le grămadă pe lângă ei. Înfierbântați, căzura unul în brațele celuilalt și Maddie strigă de plăcere atunci când îl simți deasupra ei. Era mai bine decât în visele sale. Toate lunile în care îl dorise, îl visase, îl iubise.

Cuvintele o făcură să se încordeze, deși sunau numai în capul ei. Case alese acel moment pentru a-și apropia gura de sânii ei. Ea se topi de plăcere, toate îndoielile evaporându-i-se.

El se mișca deasupra ei, apoi ea se mișcă și ajunse deasupra.

– Deschise ochii și îi sărută pieptul.

– Case, așteaptă. Nu se poate.

El gemu.

– Doamne, Maddie, nu acum!

– Nu m-am răzgândit, îl asigură ea repede, știind că va suferi la fel de mult ca și ea dacă s-ar opri acum. Dar.. nu sunt protejată. Tu ai ceva?

El făcu o grimasă.

– Da.

– Ei bine? spuse ea nerăbdătoare când el ezită. Ușurată că el era mai pregătit pentru asta decât ea, era gata să con-

tinue. Deja o făcuse să simtă atât de multe, mai mult decât ar fi crezut că e posibil. Era nerăbdătoare să vadă ce mai urma.

Case oftă, iar expresia îi era plină de regret.

– Mă duc să aduc, spuse el rotindu-se și ajungând la sac.

Ceva din vocea lui o făcu să se ridice într-un cot și să se holbeze la el.

– Tu aveai asta în cap dinainte, spuse ea acuzator. N-aveai de gând să te protejezi, nu-i așa?

– Maddie, spuse el întorcându-se la ea. Știi prea bine că vreau să-mi întemeiez o familie cu tine. Curând. Dar dacă vrei să mai aștepti până la primul copil, o să așteptăm.

Își puse mâna pe frunte, neputând crede că o făcuse din nou. Case pur și simplu presupusese că dorința ei de a face dragoste cu el acum însemna că totul se hotăra între ei, că va urma planurile lui. Oh, ce arogant e omul ăsta!

– Da, zise ea ferm. Sigur că vreau să aștept. Sincer, Case, tu...

El o împinse ușor pe covor.

– Mai târziu.

– Dacă crezi că mă poți seduce până când eu...

Degetele lui se mișcă mai jos. O săruta dulce și convingător.

– Da?

Ea gemu și-și încolăci brațele în jurul gâtului lui.

– Mai târziu, promise ea.
– Mult mai târziu, șopti el și o sărută în timp ce pătrundea adânc și ușor în ea.

Incapabilă să spună mai mult decât numele lui, Maddie uită de temerile legate de viitorul lor și se abandonează plăcerilor momentului.

– Ce părere ai de acest covor bej, iubito? Mie îmi place.
– Case, spuse Maddie încercând să-și încheie nasturii de la jeași.

– Nu s-a decis nimic.
Purtând doar jeași pe care nu se deranjase să-i încheie, puse deoparte mostra și căută alta.

– Știu. Dar asta-mi place până acum.
Maddie suspină adânc.
– Nu vorbeam de covor.
– Nici n-am început să alegem tapetul.
– Nu e momentul pentru prostii! Vreau să vorbesc despre ce s-a întâmplat aici în după-amiaza asta.

Case își luă privirea de la ea și se uită la bucățile de material împrăștiate în jurul lui. O pată maro pe covorul portocaliu marca locul unde ei turtiseră o cutie de suc. Nici unul nu văzuse asta pe moment. Case nu-i dădu atenție, știind că va înlocui covorul deși asta părea să aibă anumite avantaje.

– Bine, Maddie. Spune ce vrei să spui.
Ea își puse mâinile în șolduri, și îl privi direct în ochi.

– Doar pentru că noi... noi...
– Am făcut dragoste, o ajută el.
– Doar pentru că am făcut dragoste. O, Doamne, suna atât de promițător. Doar pentru că noi am făcut sex, spuse ea, dar sună mai rău. Nu vreau să crezi că m-am răzgândit în ceea ce ne privește. Nimic nu s-a schimbat.

– Te înșeli. Multe s-au schimbat.
– Vreau să spun că noi nu suntem logodiți, sări ea, nervii cedându-i.

O studie un pic, după care încuviință. Bine. Atunci ce crezi despre covorul bej?

Maddie vru să țipe.

– Nici măcar nu m-ascuți?
– Ba am auzit tot ce-ai spus. Nu suntem logodiți. Dar eu tot am nevoie de un covor.

Ea îl privi suspicioasă. Această acceptare rapidă a lui o irită. Chiar nu se contrazicea cu ea? Era atât de sigur că-i putea schimba gândurile, sau și le schimba el pe-ale lui? Și dacă da, de ce? Ea credea că actul lor sexual fusese cel mai spectaculos, cea mai incredibilă experiență din viața ei, dar oare Case simțea la fel?

Capitolul 9

În Mitchell's Fork întotdeauna avea loc un mare festival de Ziua Independenței. Începea cu o paradă pe strada Main, până la parcul de distracții, unde călușei și jocuri, mâncare și magazine de artizanat și câteva scene cu clovni așteptau mulțimea. Concursuri de frumusețe, spectacole pentru evidențierea talentelor, concursuri cu saci, lupte cu odgonul, jocuri cu mingea, jocuri de artificii; organizatorii spuneau că „oferă distracții pentru toată lumea”.

Copiii se năpusteau în parcul de distracții, unii urmați de părinți care încercau să-i potolească, alții singuri, dar avertizați de acasă să nu facă prostii. Doi sau trei polițiști patrulau prin parc, din când în când, mai admonestându-i pe tinerii care exagerau. În acest „spirit de sărbătoare”, se uitau după hoții de buzunare, și la cei care stricau plăcerea celorlalți cetățeni. Dar în mare, atmosfera evenimentului era relaxată și prietenoasă, o șansă pentru oamenii muncitori din zonă să se distreze.

Maddie mersese la acest festival împreună cu familia ei de când se știa. Anul acesta era doar o singură deosebire. Știa că-l va vedea pe Case acolo.

Mike și Maddie îi așezară confortabil pe bunicul și pe mătușa Nettie în fotolii de paie, la umbră, într-un colț al parcului, destul de aproape ca să poată vedea agitația, dar totuși departe de vânzoleala mulțimii. Rudele mai în vârstă nu stăteau mult, Frank venise singur cu mașina, ca să-i ducă acasă când oboseau. Mike și Maddie hotărâseră să stea mai mult, dar din motive personale. Mike se întâlnea cu o profesoară văduvă, care coordona spectacolul tinerilor anul acesta. Iar Maddie se aștepta să petreacă cel puțin o parte a zilei cu el.

– Sigur nu vrei nimic, bunicule? îl întrebă ea când toți se așezară. Bunicul ei, încă slăbit dar totuși pe picioare după atacul de săptămâna trecută, ținea un pahar de limonadă într-o mână și un con de înghețată în cealaltă. Nu avea voie să mănânce prea multe dulciuri, dar la o asemenea ocazie regimul era uitat.

– Du-te și caută-ți prietenul, îi spuse bunicul. Distrează-te.

– Să nu te urci în montagne russe, o avertiză mătușa Nettie, care ținea în mână un șerbet de ananas pe care-l gusta cu delicatețe. Știi că nu prea am încredere în mașinăriile astea, mai ales când știu cine sunt cei care le manipulează.

Maddie rânji. Mătușa Nettie spunea același lucru de când era ea mică, iar Maddie răspundea la fel.

– N-o să mă urc în montagne russe, mătușă Nettie.

Ea nu menționase că îi era frică și nu s-ar fi urcat într-unul nici dacă Sfântul Petru i-ar fi garantat că nu se va întâmpla nimic. Mătușă Nettie era atât de mulțumită că Maddie o asculta.

– Maddie. Iată-te! De când te căutam, apăru Jill urmată de Jackson. Purtând un costumaș cu pantaloni scurți și cu părul strâns la spate, Jill arăta mai în vârstă decât atunci când amândouă veneau aici în adolescență

– Du-te și distrează-te cu prietenii tăi, îi spuse Frank lui Maddie. Am eu grijă de bătrân.

Maddie îi zâmbi în semn de mulțumire.

– Știu, Frank, mulțumesc.

Obrajii lui se înroșiră un pic la auzul laudei. El dădu din mână jenat. Maddie își sărută tatăl.

– Plec cu Jill și cu Jackson.

– Bine. Să fii cuminte, auzi? Maddie chicoti. Am aproape treizeci de ani, ce naiba, îi reaminti ea.

– Da, dar până când așa-numitul logodnic al tău va căpăta controlul asupra ta, tot eu sunt responsabil pentru tine, o tachină Mike.

– Haide, Maddie, că un magician își începe spectacolul pe scena din est în 15 minute. Am auzit că e bun, o grăbi Jill.

– Și clubul optimiștilor are o gheretă cu grătar anul acesta, adăugă Jackson, lingându-și buzele anticipativ. Vreau un sandviș de porc la grătar, cu un sos picant și alte condimente.

Râzând, Maddie se lăsă trasă în mijlocul petrecerii. Și deși vorbea cu prietenii ei ea căuta în mulțime un chip slab, cu părul negru și cu ochii cenușii.

Case o văzu pe Maddie imediat ce ajunse în parc. Arăta a naibii de sexy în pulovărul cu guler de marinar și pantaloni scurți marinărești. El se încruntă când observă că ea-l ținea pe Jackson Babbit de braț.

Credea că îi explicase clar lui Babbit că Maddie era a lui.

Apoi își reveni când o văzu și pe Jill ținându-l pe Babbit de celălalt braț. Cei trei râdeau ca niște adolescenți de un băiat care era hotărât să-l scufunde pe directorul liceului în apă lovind o țintă cu o minge.

Un băiat și două fete. Nu era corect, zâmbi el forțat. Imediat se autoinvită să-i însoțească.

O mână se așează pe umărul ei și Maddie știu cine era înaintea să se întoarcă. Pulsul îi crescuse anticipat.

Îl privi printre gene. Case îi zâmbi iar expresia ochilor lui argintii o făcu să tremure. Știa exact la ce se gândea el, pentru că și ea se gândea la același lucru. Amândoi își aminteau cina pe care o luaseră împreună cu o seară în urmă și care se terminase pe noul lui covor bej din camera sa de lucru.

Cel puțin, de data asta n-au mai vărsat suc pe jos, gândi Maddie. Asta s-a întâmplat doar prima dată, cu două săptămâni în urmă. Deși își spusese că n-o să mai facă dragoste cu el, cel puțin până nu va lua o decizie în privința viitorului lor, nu reușise să-i reziste când el o luase în brațe. Mai făcuseră dragoste de două ori și ambele dăți fuseseră la fel de grozave ca prima. Simțea

că devenea dependentă de felul lui Case de a face dragoste, o dependență de care nu voia să se vindece.

– Bună, spuse Case, privirea lui mângâindu-i buzele ca într-un sărut.

– Bună, răspunse ea. Oh, el arăta nemaipomenit astăzi. Un cârlionț din părul lui negru îi cădea ca de obicei pe frunte și ei îi venea să i-l dea la o parte. Purta o cămașă cambrată și jeansi. Mai pusese ceva pe el de când venise în oraș, așa că arăta sănătos și în formă. Șchiopătatul aproape nu se mai observa, deși cicatricile vor rămâne. Maddie abia se abținea să nu se arunce pe el, acolo, în fața populației din Mitchell's Fork.

– Aici Pământul către Maddie! Haide, Maddie, spuse Jill amuzată.

Maddie se înroși, întrebându-se cât stătuse acolo holbându-se la Case. Ea dădu repede drumul brațului lui Jackson și se îndepărtă de amândoi bărbații pentru a-și reveni.

– Acum ai ajuns, Case? întrebă Jill.

El își mută privirea de la Maddie spre Jill.

– Da. Am pierdut ceva interesant?

– Doar finala concursului de frumusețe. A câștigat Alison Derryberry. Lucy Stickling se aștepta ca fiica ei, Nicole, să câștige, căci tare și-a mai arătat fundul, cum ar spune bunica. Claimed Patty și Anne Derryberry i-au mituit pe cei din juriu să le aleagă pe fiicele lor. Asta-i culmea! Dacă cei din juriu ar putea fi mituiți, Casey Cooper ar fi câștigat, asta-i fiica maiorului Cooper, în caz că nu ți-ai dat seama. Sora delinventului de Danny.

Case clipea și Maddie știa că el nu prea reușea să urmărească povestea lui Jill. Lui Maddie îi era milă de el.

– Nu contează, spuse ea. Asta-i numai bârfă. Ce vrei să facem acum?

– De ce nu-mi arăți ce e pe-aici? îi sugeră el luând-o de mijloc și zâmbindu-i amabil lui Jackson. Mergem în patru, da? Jackson rânji.

– Mă gândeam că n-o să dureze prea mult norocul meu de a le ține pe aceste două doamne încântătoare doar pentru mine. Se întoarse spre Jill. Ei bine, scumpo? Vrei să fii partenera mea?

Jill își dădu ochii peste cap și oftă.

– Din moment ce nu am alte oferte mai bine accept.

Jackson mormăi și se bătu cu mâna peste piept.

– M-ai rănit adânc, o acuză el. Dar pentru că sunt onorat de prezența ta fie și numai pentru scurt timp, bucuros voi îndura limba ta ascuțită.

El reuși să facă destule aluzii, astfel încât Jill se înroși și-l plesni peste mână. Apoi spuse că ea vrea să bea și-l trase spre o gheretă cu răcoritoare, lăsându-i pe Maddie și Case un pic în urmă.

– Aștia doi parcă-s câinele cu pisica, nu? observă Case, arătând spre Jill și Jackson.

Maddie zâmbi.

– Întotdeauna au fost așa. Adică aproape întotdeauna. Au ieșit împreună o perioadă, în liceu.

– Glumești!

– Nu, Jackson era în ultimul an, iar Jill era în clasa a X-a. Erau înnebuniți unul după altul, dar s-au despărțit când

Jill l-a prins sărutând-o pe Linda Prince în spatele sălii de gimnastică. N-au mai vorbit ani de zile. Jackson și Linda s-au căsătorit câțiva ani mai târziu, dar nu a durat mult. Când au divorțat, Jill era căsătorită cu un tip pe care-l cunoscuse la bancă. Apoi Jackson s-a căsătorit cu altcineva, un alt dezastru.

– Și acum amândoi sunt liberi.

– Exact. Jill pretinde că n-ar mai ieși cu Jackson nici dacă ar fi ultimul bărbat din statul Mississippi – nu are încredere în el. Dar în ultima vreme au petrecut mult timp împreună, mai ales pentru că el este aproape singurul bărbat liber de vârsta ei, în Mitchell's Fork.

– Crezi că vor fi împreună?

Maddie dădu din umeri.

– Fie așa, fie vor sfârși prin a se urî din nou. Cine știe?

– Tu nu te bagi, nu?

– Deloc, îl asigură ea. Nu e modalitate mai rapidă de a-ți pierde un prieten sau chiar doi prieteni, decât de a te băga în viața lor amoroasă.

– Înțeleaptă observație. Personal, singura dată în care m-aș băga în viața lui Babbit ar fi dacă nu te-ar lăsa în pace. Atunci va trebui să intervin cu forța.

Maddie îi privi suspicioasă. De ce suna asta ca o amenințare?

Case reuși să pară atât calm cât și periculos în același timp.

Capitolul 10

Câteva roți vechi de lemn înconjurau arena principală a parcului.

Câțiva oameni începeau să se adune în jurul arenei pentru a vedea jocul de artificii programat pentru ora 9 p.m. mai erau douăzeci de minute.

Maddie fu îngrozită când văzu cea mai mare roată prăbușită în centru și rămășița structurii atârând periculos. Cinci copii... între șapte și doisprezece ani... erau cocoțați în vârf, stând agățați de bucățile de lemn care se legănau, țipând.

Câteva din băncile de sub ei căzură, copiii balansându-se pe scaunul din vârf, la câțiva metri deasupra unei gropi. Soarele apunea iar scena era luminată doar de luminile arenei, aruncând umbre peste mulțime și intensificând starea de groază.

– O, Doamne, șopti Maddie, stând nemișcată imaginându-și restul construcției căzând și transformându-se într-o grămadă amestecată cu moloz și copii.

Era un haos în jurul ei, oameni alergând, strigând, țipând. Se părea că nimeni nu lua inițiativa, căci șeriful McAdams și ajutorul său se înghesuiau printre ceilalți, fiind cuprinși de panică.

Situația se schimbă rapid:

– Voi! strigă Case la un grup de băieți vânjoși, unul dintre ei fiind Jeff. Țineți suporturile!

Băieții fură cam derutați o clipă. După care înconjură suporturile roții, care se legănav, ridicându-le pentru a sta drepte. Alți bărbați și femei se grăbiră să-i ajute. Revenindu-și din șocul momentan, Maddie se băgă și ea ca să ajute, proptindu-și piciorul în pământ și ținând suportul de lemn cu amândouă mâinile. Deși mai țineau încă șase oameni același suport, simțea lemnul legănându-se și știa că nu-l va mai putea ține prea mult.

Auzind ceva deasupra ei, se uită la copii. Unul dintre ei, un băiat de vreo zece ani, începu să coboare.

– Nu! strigă Case, făcându-l pe copil să înghețe la auzul vocii autoritare. Stai pe loc. Vin după tine.

Maddie își înăbuși un țipăt de protest. Case urca? Dacă o să cadă? Dacă o să cadă cu structură cu tot și cu copiii? N-ar trebui să aștepte până sosește cineva cu o scară?

Roata scârțâi și se mișcă. Maddie și ceilalți din jur se apropiară, folosindu-și toată puterea pentru a ține suportul de lemn.

– Se vor prăbuși cu toții! strigă McAdams de undeva din spatele lui Maddie. Toată lumea să se îndepărteze!

O femeie țipă. Maddie o recunoscuse ca fiind mama unuia dintre copiii de sus. Uitându-se peste umăr la șeriful ineficient și lipsit de tact, Maddie vorbea cu femeia îngrozită care stătea în spatele său și se uita cu lacrimi în ochi la copii.

– E în regulă, Carol! strigă ea. Case o să-i dea jos.

Nu știu cum, dar asigurarea păru să le liniștească atât pe femeie cât și pe Maddie.

Jackson și Mike apărură deodată lângă Case, care verifica fiecare suport, asigurându-se că voluntarii vor folosi toată puterea lor să le sprijine. După o verificare în grabă, Jackson, Mike și alți doi îl ridicară pe Case. El se ținu de un suport orizontal și îi încercă rezistența. Lemnul scârțâi.

Maddie își ținu respirația. Brațele ei începură să tremure. Ea își înfipse și mai tare picioarele în pământ.

Foarte ușor, în timp ce Maddie își ridică ochii să vadă, Case ajunse în vârf, testând fiecare placă înainte să calce pe ea. În jurul lui Maddie, mulțimea, care dădea sugestii și instrucțiuni, tăcuse, de parcă se temeau că zgomotul va putea afecta ceea ce se întâmpla deasupra lor.

– Dați-l jos pe ăla de-acolo! strigă McAdams, vocea lui sunând strident în atâta liniște. O să-i dărâme pe toți. Să așteptăm echipa de salvare.

– Roata nu mai ține până vine echipa de salvare, se repezi cineva la șerif. Brannigan știe ce face.

Case aproape ajunsese în vârf. Maddie se gândea la piciorul lui rănit. O să-l țină? Dacă...?

Ea tresări, când o placă plesni sub el. Căzu la câțiva pași de Maddie. Ea se feri automat, după care se forță să stea nemișcată, știind că numai ea și cei din jurul ei țineau roata să nu cadă.

Case trecu spre locul unde stăteau copiii. Maddie expiră adânc, neobservând că și ceilalți din jur făcură la fel.

Case se balansa spre banca unde cei cinci copii se agățară de el speriați. Maddie observă cât de calm și blând era cu ei, risipindu-le teama, deși lemnul sub ei pocnea.

– Cum o să-i dea jos? întrebă mama înnebunită din spatele lui Maddie. O, n-ar fi trebuit să-l las pe Bobby să se joace acolo sus, cu ceilalți băieți. Trebuia să-l țin cu mine.

– N-aveai de unde să știi că se va întâmpla asta. De ce nu observase nimeni cât de șubrede deveniseră roțile? De ce nu făcuse nimeni nimic pentru a le asigura înainte de festival?

– O, Doamne, ce mai face acum? întrebă femeia șoptit.

Maddie se uită în sus și-l văzu pe Case aplecându-se și spunându-i ceva lui Jackson. Jackson imediat se urcă pe umerii puternicului șofer Andy Smith, un fost star de fotbal, un client obișnuit la „Maddie și Mark“. Alți doi se grăbiră să-l susțină pe Jackson.

Case se întoarse spre Bobby și îl ajută să se miște. Cu ochii larg deschiși, Bobby negă din cap.

Maddie privea cum Case zâmbea și-l chema pe băiat la el. Mișcându-se încet, cu grijă, Case îl luă pe băiat de mijloc și îl îndreptă spre brațele întinse ale lui Jackson. Alți șase oameni așteptau să ia copilul din brațele lui Jackson.

– O, slavă Domnului! oftă Carol când băiatul fu adus jos. Alergă spre el.

Sirenele sunau. Împărțindu-și atenția între acțiunea de sus și haosul din jurul ei, Maddie observă că cineva stătea întins acolo unde partea principală se prăbușise și alți oameni erau strânși acolo. Încă nu înțelegea ce se întâmplase.

Unul câte unul, Case îi dădu următorii trei copii lui Jackson, doi băieți și o fată mai mare. În sfârșit, mai era un copil, o fetiță care plângea și se agățase de piciorul lui de când se urcase el acolo. Ea dădu din cap și-și îngropă fața-n umărul lui, evident fiindu-i teamă să coboare.

– Hai, Polly, lasă-l pe nenea să te dea jos! țipă cineva.

– Așa, scumpete, ajută-l! strigă o femeie.

Polly negă din cap și se strânse mai tare la pieptul lui Case.

Ceva pocni tare sub roți. Oamenii țipară și strigară în timp ce altă secțiune se prăbuși. Cei care stătuseră sub acea secțiune se împrăștiară, cât pe ce să fie loviți de băncuțe și lemnul în cădere. Maddie tresări, dar rămase pe poziție, rugându-se ca secțiunea de deasupra ei să țină.

Casse și micuța Polly nu au fost zdruncinați prea mult,

lemnul de sub ei legănându-se în timp ce oamenii își foloseau toată puterea pentru a mai susține suportul un pic. Case luă copilul într-o mână, în timp ce se agăța de margine, cu un picior în gol.

Foarte ușor, Case trecu copilul peste margine. Jackson aștepta. La fel și părinții copilului. Mulțimea aclama.

Sunetul lemnului care pocnea acoperi zgomotul.

– Cade! strigă Case, amândouă picioarele atârându-i acum deoarece băncuța pe care se sprijinea se rupsesse. Plecați! Maddie, pleacă de sub roată!

El avea grijă ca ceilalți să nu pățească ceva, se gândi Maddie, rămânând pe loc. Fără să se gândească la pericolul în care era el, Case încercă să-i îndepărteze pe cei care sprijineau structura pe care stătea el.

Un grup de pompieri alerga spre roată, cu o scară. Maddie știa că nu vor ajunge la timp. Ea se ruga. Va putea oare Case să supraviețuiască unei căderi de la o asemenea înălțime, și prins între bucăți de lemn?

Dându-se jos, Jackson se îndreptă spre roată îndemnându-i pe cei din jur să i se alăture.

– Brannigan, strigă el. Sari!

Fără să ezite, Case dădu drumul suportului de care atârna și se aruncă. Jackson, Andy și alți câțiva îl prinseră exact când echipa de salvare ajunse lângă ei.

Roată căzu chiar lângă ei. Maddie și ceilalți se dădură la o parte. Se împiedică și căzu peste altcineva, dar nici unul nu păți nimic. Prăbușirea structurii fu asurzitoare, urmată de un nor gros de praf.

Ridicându-se, Maddie se aruncă în brațele lui Case, verificând să vadă dacă era întreg.

– O, Doamne, m-ai speriat de moarte, spuse ea strângându-i cămașa în pumni și holbându-se la el. Nu-mi vine să cred că ai făcut asta!

– Ești teafără? întrebă el, la fel de îngrijorat ca și ea. Nu te-a lovit nimic?

– Nu, îl asigură ea.

O strânse din nou în brațe.

Deodată se găsiră în mijlocul mulțimii. Părinții copiilor îi mulțumeau lui Case, cu lacrimi în ochi. Alții voiau să-l felicite pentru rapida lui intervenție. Reporterul de la Mitchell's Fork Weekly voia să-i ia un interviu acolo, pe loc. Cineva îl dădu la o parte.

– Ce se petrece aici? întrebă McAdams, făcându-și loc prin mulțime. Cum s-a întâmplat asta?

– Kale Sloane a făcut-o, insistă un băiat, strigând ca să fie auzit. Era în mașină și s-a izbit de marginea roții. Și totul a început să se dărâme. Eu și Curtis am sărit. Eu mi-am julit genunchiul. Danny Cooper, care stătea lângă tatăl său la marginea mulțimii, înaintă.

– Kale n-a vrut să intre în roată. A alunecat pe un smoc de iarbă și a derapat.

Maddie se uită către asistenții care se aplecau deasupra corpului pe care-l văzuse ea mai devreme. Văzu mașina răsturnată pe o parte, cu o grămadă de moloz pe ea. Îi văzu pe primar și pe soția lui aplecându-se asupra fiului lor.

– Kale e teafăr?

Cineva încuviință.

– E bine. Cred că și-a rupt piciorul, dar nu e atât de grav. Îl duc la urgență.

Plin de furie, Case se întoarse spre șerif.

– De ce naiba nu i-ai oprit pe puștii ăștia să conducă în jurul parcului? M-am gândit că cineva o să fie rănit până la urmă.

Lui McAdams nu-i plăcea să fie criticat în fața mulțimii.

– Nu făceau nimic ilegal. Mașinile lor erau departe de mulțime. Puștiul a pierdut controlul. A fost un accident.

– Un accident care era sigur că se va întâmpla, insistă Case. Roțile astea cred că au vreo cincizeci de ani. Lemnul e putred, iar suporturile erau de formă. Mare minune că n-au căzut până acum. Cât despre mașini, numai un nebun le-ar conduce în viteză pe lângă un parc plin de copii.

Danny spuse ceva ce Maddie nu prea înțelese. Se uită cu ură la Case, un sentiment pe care Maddie îl găsea nepotrivit pentru un băiat de vârsta lui Danny.

Tatăl său se încruntă.

– Eu îi supravegheam pe băieți, insistă Cooper. Le-am spus să se ferească de mulțime și asta și făceau. A fost doar un accident. Nu avem nevoie de un străin să vină și să ne critice, nu-i așa? întrebă el, întorcându-se la privitorii care urmăreau tăcuți confruntarea.

Spre neplăcerea lui, ei nu spuseră nimic.

Cooper se încruntă.

– Să mergem să vedem ce face Kale, băiete, spuse el întorcându-se spre fiul său. Toți sunt șocați de ce s-a întâmplat.

McAdams se uita încă la Case.

– Are dreptate, spuse el, mai încet, încercând să pară amenințător. N-avem nevoie de străini să ne spună ce să facem.

– Nu sunt un străin, răspunse Case. Eu dețin o proprietate în orașul ăsta și în curând voi putea vota și eu. Tu ești ales, McAdams. Dacă nu poți să te descurci cu slujba și cu răufăcătorii din orașul ăsta, indiferent câtă influență sau bani au, s-ar putea ca alegătorii să găsească pe altul, care să poată.

– Așa, Case, spune-i! strigă cineva din mulțime. Maddie recunoscuse vocea lui Jill.

McAdams se înroși și se încruntă. Se întoarse spre oamenii care se holbau la el.

– Hai, împrăștiați-vă. Trebuie să lăsăm echipele de salvare să treacă.

– Cred că jocul de artificii se anulează, spuse băiatul cu genunchiul julit.

Cooper apăru din nou.

– Nu, nu se anulează. Am plătit ca să ofer orașului ăsta un spectacol de Ziua Independenței și acesta va avea loc. O să sărbătorim faptul că nimeni n-a fost rănit grav astăzi.

Unii aplaudară, alții se dădură la o parte.

– Cred că am avut parte de destul spectacol în seara asta murmură Case.

- Și eu, spuse Maddie.
- Vrei să plecăm de aici?

Ea încuviință și-și trecu mâna încă tremurândă pe sub brațul lui.

Le-a trebuit mai mult de jumătate de oră să părăsească parcul. Toți voiau să-l felicite pe Case. Maddie observase că și lui Jackson i se dădea destulă atenție, și că acesta se bucura de fiecare clipă, spre deosebire de Case, care era din ce în ce mai deranjat să fie în centrul atenției.

Maddie îl apucă de mână.

- Fugi! șopti ea.

El își ridică sprâncenele.

- Ce?

Ea îl trăgea deja spre parcare.

- Fugi!

Înțelegând, el zâmbi și fugi.

Maddie se aruncă în scaunul din dreapta al mașinii lui Case, un Grand Cherokee, iar el se îndreptă spre casa lui. Ea nu protestă.

– Încă mai ești sigur că vrei să te stabilești în Mitchell's Fork, Case? îl întrebă nevenindu-i să creadă că el se mai agăța încă de imaginea ideală a unei vieți normale. Nu e atât de multă senzație pe-aici, dar întotdeauna vor fi bârfă, ipocrizie, politică josnică și tot ce se mai potrivește unui orașel cam sărac.

– Da. Dar ăsta este orașul care m-a primit cu zâmbete și mâncare la țiplă, orașul care te-a sprijinit când bunicul tău a fost bolnav, unde oamenii te-au văzut crescând și te protejează acum. Aici vreau să-mi fie casa, Maddie. Cu tine.

Ea tăcu, neputând să contrazică felul în care el îi apăra orașul și oricum, nici nu voia s-o facă.

Luminile verandei ardeau când Case trase în fața casei lui. Arăta ca un cămin.

Deși știa că nu era mobilă înaintru, că dormitoarele de sus erau goale, Maddie se putea imagina intrând în această casă minunată și întâmpinată de o familie numeroasă. Oare același lucru îl văzuse și Case lucrând la această casă? Oare simțise și el la fel?

Case opri motorul.

– Mi-ar prinde bine ceva de băut, zise el.

– Și mie, murmură ea, reușind să zâmbească.

El îi mângâie obrazul.

– Tu nu bei, îi reaminti el.

– Mă gândeam să m-apuc.

El se aplecă și-i atinse buzele cu ale lui.

– Cred că pot să-ți ofer ceva mai relaxant și mai plăcut decât alcoolul.

Ea puse mâna pe gâtul lui, simțindu-i pulsul rapid sub degete.

– Sunt sigur că poți.

– Să mergem înăuntru, spuse el, părând nerăbdător.

Stăteau în mijlocul camerei de lucru imense și goale, uitându-se unul la altul fără să vorbească. Mâinile lui Maddie se sprijineau pe pieptul lui Case, iar mâinile lui îi atingeau coapsele, spunând atât de multe fără cuvinte.

Case o sărută pe frunte. Maddie închise ochii, adulmecându-i aroma bărbătească. Deja inima-i bătea de atâta

excitare, pielea ei dorindu-i atingerea. Odată fusese înnebunită după aventură. Case Brannigan era toată aventura pe care și-o dorise.

Mâinile lui se mișcă ușor pe spatele ei, luându-i în palme fesele și strângând-o la piept. În curând căldura trupurilor lor le pătrunse tricourile și jeanșii. Cu ochii încă închiși, Maddie își dădu capul pe spate. Gura lui Case o acoperi pe a ei, imediat ce invitația fusese făcută.

Excitarea lui era evidentă, totuși el nu se grăbea.

Murmurul de dorință al lui Maddie fu înfundat. Își trecu mâinile în jurul gâtului lui, ținându-l mai lipit de ea. Era atât de puternic, de solid. Atât de real. Era cu totul deosebit de iubitul din imaginația ei de acum șase luni la Cancun.

Case spuse ceva incoerent și se retrase. Ea se ținu de el până când își dădu seama că o lasă pentru ca să-și scoată tricoul. Ea coopera, dar nu suportă să stea departe de el. Cum va suporta să-l piardă din nou? Cum putea să continue să-i reziste când îl dorea atât de mult?

Nimic în afara acestei case nu se compara cu ce îi oferea Case, își dădu seama ea deodată.

Locuri exotice? Case o ducea acolo ori de câte ori o atingea. Să se cațere pe munți? Nimic n-o putea duce mai sus decât culmile pe care ajungea atunci când făcea dragoste cu Case.

Călătoria n-avea nici un farmec dacă nu era cu Case. Nu putea exista aventură adevărată fără el. Orice fericire ar păli pe lângă bucuria ce i-o aduceau mângâierile lui. Și felul în care îi zâmbea și îi șoptea numele.

Hainele le căzură ușor pe covor. De data aceasta căldura trupurilor lor era de nesuportat. Maddie gemu de plăcere și dorință. Răbdător, Case hrăni flăcărilor, mâinile lui mângâind, strângând, alunecând printre ei. Genunchii ei se înmuiară.

Dorind să arate că ardea, Maddie îi întorcea sărutările cu aceeași pasiune. Se mișca de-a lungul lui, îl mângâia cu trupul ei, sânii ei atingându-i pieptul.

Case gemu. Și apoi se întinseră pe podea. Nu-l putu sprijini când genunchii lui cedară.

Ea râse bucuroasă că-l făcuse să pară slab. El sărută râsul de pe buzele ei, transformându-l în gemete de plăcere. Gemete pe care le scotea și el în timp ce ea se arcuia să-l atingă.

Maddie știa că explozia care veni era mult mai spectaculoasă, mai minunată, mai incredibilă, decât orice foc de artificii. Ochii i se umplură de lacrimi.

Ea se uită la el și fu mirată să vadă că și ochii frumoși ai lui Case erau umezi. Fusese perfect și pentru el, așa cum fusese pentru ea?

Putea el să știe că în ultimele ore ea luase o hotărâre ce urma să schimbe viețile amândurora?

– Maddie. Vocea lui era aspră, mâinile îi tremurau când îi luă fața în mâini. O, Doamne, Maddie. Am nevoie de tine. Vreau ca această casă să fie un cămin. Căminul nostru. Când o să recunoști că și tu vrei asta la fel de mult ca mine?

– Acum, șopti ea, predându-se în fața inevitabilului, rugându-se să nu-i regrete capitularea.

El rămase nemișcat, ochii lui cercetându-i fața, de parcă îi era teamă că înțelesese greșit.

– Vrei să spui că...

– Vreau să spun că-mi țin promisiunea pe care ți-am făcut-o pe plaja din Cancun. O să mă mărit cu tine, Case. Când vrei tu.

Ea nu se așteptase la încruntarea care apărură pe fruntea lui Case.

– Te măriți cu mine doar pentru că mi-ai promis? Doar pentru că te simți obligată să te ții de cuvânt?

Îi plăcu că el voia mai mult de-atât, deși încă nu spusese cuvintele pe care ea dorea atât de mult să le audă.

– Nu, Case. Nu mă mărit cu tine din obligație. Nu mă mărit cu tine pentru bani sau pentru casa asta sau pentru că așa mi-a zis bunicul!

El își umezi buzele.

– Atunci de ce?

– Pentru că te iubesc, spuse ea plină de curaj. Și pentru că n-aș suporta să mai trăiesc fără tine.

– Maddie... De data asta știa că el avea lacrimi în ochi. Își lipi fruntea de a ei. N-o să regreti. Jur că nu-ți voi da motiv să regreti. Îți dedic viața mea, Maddie Carmichael. Tot ce am, tot ce sunt totul e al tău.

– Dar cum rămâne cu iubirea ta, Case? Mi-o dai și pe asta?

Era singura întrebare pe care nu o putea pune. Poate pentru că răspunsul era mai important decât propria-i viață.

Capitolul 11

În prima sâmbătă dimineată din august, Case Brannigan începu să fluiere în timp ce-și înnodea papi-onul. Pe patul imens din spatele lui una din puținele piese de mobilă pe care el și cu Maddie le cumpăraseră pentru casă stătea întins smochingul său negru. Un certificat de căsătorie și o verighetă erau puse în buzunarul de la haină. El zâmbi la gândul că un inel cu diamant va însoți acea verighetă. Îl cumpăraseră a doua zi după ce Maddie acceptase să se căsătorească cu el și-l purta de atunci.

Nu o mai văzuse pe Maddie de 24 de ore, de la repetiția pentru nuntă. De fapt, ea fusese atât de ocupată în luna pe care i-o pusese la dispoziție ca să se pregătească, încât abia o văzuse în ultimele săptămâni. Abia aștepta să se termine toate astea, ca Maddie să fie în sfârșit a lui. În sfârșit!

Se uită la ceas și tresări. La naiba, trebuia să se grăbească, altfel va întârzia la propria-i nuntă. Se trezise devreme ca să zugrăvească unul din dormitoarele de sus cel pe care hotărâseră să-l facă pentru copii și timpul zburase.

Maddie o să-l spânzure dacă nu ajunge la timp. Și n-ar putea-o învinovăți.

Pipăindu-și buzunarele să se asigure că avea tot ce trebuia, Case ieși repede din casă, încuind ușa. El și cu Maddie se vor întoarce aici să-și ia bagajele înainte să plece în luna de miere. El zâmbi gândindu-se ce surprinsă va fi ea când va afla destinația. Spre exasperarea ei, el ținuse totul secret, promițându-i că-i va plăcea surpriza pe care i-o pregătise.

Grand Cherokee-ul său îl aștepta în fața casei, strălucind de spălat ce era. Totul mergea ceas, gândi Case cu satisfacție. Pleca cu zece minute mai târziu decât plănuise, dar avea destul timp să...

O pocnitură puternică se auzi în spatele lui. Se întoarse, dar nu văzu nimic. Ajunse la ușa mașinii, apoi se mai uită în jur o dată, simțind că ceva nu era în ordine.

Totul părea normal. Nimic nelalocul lui. Cu excepția unui singur lucru.

Încruntându-se, își luă mâna de pe mânerul portierei. Ochii lui erau ațintiți asupra vechiului adăpost pentru furtună construit pe o pantă în spatele curții sale. În afară de faptul că se uitase la el și constatase că e cam dărăpănat,

Case nu-și bătuse capul cu el, având niște planuri vagi de a-l dărâma și a construi un bazin acolo. Ușile duble ale buncărului de beton fuseseră închise și verificate ultima oară când fusese el acolo. Acum erau larg deschise.

Ceva îl avertiză pe Case. Neștiind ce să facă, să se grăbească la nuntă sau să-și asigure casa el ezită o clipă, oftă și se îndreptă spre adăpost. Niciodată nu putuse să plece fără să știe cine-i încălcase proprietatea. Și de ce.

Maddie îl va ierta dacă va întârzia câteva minute, dacă va ști că el păzește casa.

Se apropie cu atenție, dar nu văzu pe nimeni prin jur. Se opri lângă ușile deschise cu urechile ciulite ca să audă orice sunet care ar putea veni dinăuntru. Nu se auzea nimic.

– Cine-i acolo? întrebă el dorindu-și să fi avut o armă.

Nu primi nici un răspuns aceeași liniște.

– La naiba, murmură el, știind că nu va putea pleca fără să afle ce se petrecea de fapt.

Făcu un pas înăuntru.

Mai târziu, a spus că faptul că timpul trecea repede și că îl aștepta o noapte a nunții l-au distras, făcându-l să uite pentru moment toți anii de antrenament și experiență. Nu se aștepta la un atac spunea el apărându-se.

Fu atacat imediat ce puse piciorul stâng pe prima treaptă înspre beci. Deși piciorul i se vindecase în ultimele luni, forța loviturii îi slăbi din puteri. Pierzându-și echilibrul, căzu în față.

Auzi un râs batjocoritor imediat ce se lovi cu capul de ceva solid. Se lovi atât de tare încât o explozie de durere trecu prin el. Râsul străin și durerea se contopeau, se amestecau, i se învârteau în cap. Apoi totul se întunecă.

Maddie stătea cu privirea fixă în oglinda mare din garderoba bisericii și se întreba dacă ea era cea din imagine. Abia se mai recunoștea în valurile de dantelă și tul.

Rochia fusese cumpărată în grabă, Case era atât de grăbit să se însoare cu ea, încât nu-i dăduse decât o lună să se pregătească. Și totuși rochia era frumoasă. O fustă lungă până-n pământ, cu decolteu și trenă. Mâneci lungi din dantelă înfoiate la umeri. Milioane de perluțe erau cusute pe dantelă. În păr avea o bentiță din perle și dantelă, de care atârnă voalul. Era rochia la care Maddie visase întotdeauna s-o poarte într-o bună zi.

Case voia ca nunta să fie perfectă. Domnișoare de onoare, fetițe cu flori, tort și șampanie, toate detaliile care le lipsiseră la Cancun. Își alesese chiar și un cavaler de onoare. Mulți găsiră amuzant faptul că-l rugase pe Jackson Babbit să-i fie cavaler de onoare.

– Cât e ceasul? întrebă ea, privindu-și buzele rozalii în oglindă.

Stând în spatele lui Maddie, într-o rochie lungă albastră, Jill își privi ceasul.

– E 10.56, spuse ea, după care își îndreptă florile prinse în păr. Mai sunt patru minute.

Patru minute! Maddie înghiți în sec și-și apăsă o mână pe stomac. Mătușa Anita conducea nunta și îl putea trimite în orice clipă pe Mike să le cheme pe Maddie și Jill.

Observând gestul lui Maddie Jill râse:

– Emoționată?

– Un pic, recunosc această zâmbind. Mă tot gândesc la toți oamenii aceia care așteaptă să mă vadă mergând spre altar. Ar fi fost mai ușor dacă ne-am fi căsătorit în altă parte.

– I-ai fi frânt inima tatălui tău. El spune că de ani de zile așteaptă să te conducă la altar.

– Știu. Spune că mama va fi cu noi.

– Poate așa va fi.

O bătaie ușoară în ușă le făcu să se întoarcă.

– Crezi c-au început mai devreme? întrebă Jill.

– Ureează-mi noroc.

Jill zâmbi și sărută obrazul rece al lui Maddie. Nu ai nevoie de noroc. Îl ai pe Case.

Maddie zâmbi și se relaxă.

– Ai dreptate. Așa e.

Jill deschise ușa în timp ce Maddie își verifică ținuta pentru ultima oară.

– Jackson? o auzi pe Jill spunând surprinsă. Credeam că ești cu Mike. Trebuia să fi în camera pastorului, cu Case.

Întorcându-se, Maddie îl auzi pe Jackson șoptind ceva. Jill icni.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Maddie. Jill își mușcă buza de jos. Jackson era stânjenit.

– Case n-a venit, spuse el. E timpul să începem și nimeni nu l-a văzut. Tatăl tău e afară, uitându-se după el.

Maddie dădu din cap exasperată.

– Dacă s-a lăsat prins de zugrăvit sau de tapetat, îl strâng de gât.

– N-ar zugrăvi în ziua nunții lui, spuse Jill.

Maddie chicoti.

– Ba da. E obsedat să termine casa. Și insistă să facă totul singur, spune că n-ar fi același lucru dacă ar angaja pe cineva.

Pipăindu-și papionul, Jackson întrebă:

– Ce vrei să facem până vine el? Toți așteaptă ca nunta să înceapă peste câteva minute. Mătușa ta e înnebunită.

– Spune-i să-l roage pe organist să mai cânte câte ceva. Invitații vor trebui să aibă răbdare. Sigur Case va veni în câteva minute.

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, tot nu se vedea nici o urmă de mire.

Maddie închise telefonul din garderobă și se întoarse ușor ca să-i înfrunte pe cei care o priveau cu atenție. Tatăl ei, Jill, Jackson, pastorul, mătușa Anita și Lisa.

Garderoba se aglomera. Mătușa Nettie ar fi fost și ea acolo dacă Mike n-ar fi convins-o să stea cu bunicul.

– Tot nu răspunde acasă? întrebă Jill fără să mai fie necesar.

Maddie clătină din cap, vălul gădilându-i obrajii.

- Nu!
- Poate e pe drum, spuse Jackson. Jill se uită urât la el.
- Tot sună la el de o jumătate de oră. Nu durează atât să ajungă de acasă până la biserică.
- Poate i s-a stricat mașina, spuse Anita a treia sau a patra oară.
- Poate, spuse Maddie, așa cum spusese de fiecare dată. Dar nu credea. O simplă defecțiune nu l-ar fi împiedicat pe Case să vină. Avea telefon în jeep. Ar fi sunat după cineva dacă ar fi avut nevoie.
- Maddie? vorbi Lisa cu o voce joasă și grijulie, de parcă nu era sigură că voia să deschidă subiectul.
- Nu crezi... că... ă...
- Maddie se uită în jur, la camera plină de oameni care erau conștienți că el o părăsise din nou la altar, și vedea întrebările din ochii îngrijorați ai verișoarei sale.
- Nu, spuse ea tare. Ceva s-a întâmplat, altfel ar fi fost aici. Case nu-i trăsese clapa. Era convinsă. Avea încredere totală în el.
- Asta însemna că...
- O, Doamne, șopti ea înghețând. Ceva s-a întâmplat cu el. Ceva foarte grav.
- Jackson spuse hotărât:
- Mă duc acasă la el.
- Vin cu tine, îl anunță Maddie, îndreptându-se spre ușă.
- Nu. Tu stai aici. Te sun de acolo, îi asigură Jackson.

Maddie dădu din cap. Neliniștea creștea în ea. Case avea probleme. Nu știa ce era în neregulă, dar ceva era. Și deodată simți o nevoie disperată să ajungă la el.

– Ba nu! Merg.

Se întoarse spre tatăl ei și sora lui.

– Tată, mătușă Anita, știi, lumea devine nerăbdătoare, dar vă rog să-i potoliți cum știți mai bine.

– Sigur, nu vrei să merg cu tine? se oferi Mike.

– Vreau să stai aici, răspunse ea blând, ridicându-se să-l sărute.

– Bine. Se întoarse și ținu ușa ca să iasă toată lumea în afară de Jill.

Maddie trecu pe lângă Jackson, îndreptându-se spre ieșire.

Jill se repezi după ea.

– Maddie, așteaptă! Nu vrei să te schimbi mai întâi? Rochia...

Madie ezită, se uită în jos la straturile de material greu și apoi își aminti de toți nasturii de la spate. Îi luase o veșnicie să se îmbrace cu rochia asta și era prea agitată ca să treacă prin aceleași etape la dezbrăcare.

– Nu, Jackson, te rog. Să mergem.

El încuviință.

– Mașina mea e în față.

Maddie își ridică poalele și se repezi după el.

– Vin cu tine, spuse Jill, aruncându-și buchetul de flori pe o masă în timp ce alerga după ei, cât pe ce să calce pe trena lui Maddie.

Maddie încuviință absentă. Toată atenția ei era concentrată asupra lui Case acum.

Mașina lui Jackson era pregătită. Fu un pic surprins s-o vadă pe Jill îmbrăcată încă în rochia ei elegantă, dar nu comentă. Maddie se așază în față, strângându-și rochia și voalul în jurul ei. Își rupse bentița de pe cap, scăpând de voal. Jill se așază în spate, iar Jackson plecă din parcare a bisericii în mare viteză.

Abia întoarse Jackson spre drumul ce ducea la casa lui Case când Maddie observă o mișcare în pădurea de pe marginea drumului. Își întoarse capul la timp ca să vadă o camionetă mergând în viteză printre copaci, departe de drum.

– Danny, spuse ea și se uită la Jackson. Sunt sigură că tocmai i-am văzut pe Danny Cooper și Steve Langford într-o mașină.

– I-am văzut, zise Jackson și apăsă pe accelerație. Mașina prinse viteză.

– Doar nu crezi că i-au făcut ceva lui Case? spuse Jill din spate. Adică, Danny e un ticălos, dar...

– Îl urăște pe Case, spuse Maddie aducându-și aminte de privirea băiatului la serbare. Cred că e în stare de orice.

Jackson opri lângă casă, în spatele jeep-ului lui Case.

– Mașina lui e aici. Trebuie să fie și el, spuse Maddie deschizând portiera și sărind din mașină. Case? Case! Alergă spre casă împiedicându-se în fuste, dar reușind să-și țină echilibrul.

Ușa din față era încuiată. Ea sună. Casa rămase liniștită.

– Am verificat toate celelalte uși, spuse Jackson. Toate sunt încuiate.

– O, Doamne! Unde e?

– O să sparg ușa și o să-l caut în casă. Tu și cu Jill mergeți în spate și verificați garajul și curtea.

Maddie alerga deja pe veranda ce înconjură casa. Jill o urma.

Ușile de la garaj erau închise, dar era o placă de acces pe perete. Maddie formă codul secret pe care i-l arătase Mike. Ușile se deschiseră. Garajul era gol.

Își apăsă tâmpilele cu mâna. Se întoarse și verifică curtea. Era frumos aranjată, florile curățate de buruieni. Case muncise atât de mult.

Unde era?

– Nu e înăuntru, spuse Jackson, grăbindu-se să li se alăture. Am căutat peste tot.

– Cred că ar trebui să chemăm poliția, spuse Jill încet.

Maddie fu de acord. Se întoarse spre ușa de la bucătărie, pe care Jackson o deschisese dinăuntru după ce intrase în casă pe un geam pe care-l spărsese.

Ceva o făcu să se întoarcă și să studieze curtea din nou.

Totul era liniștit. Soarele de august ardea, fierbinte și orbitor. Ceva care strălucea în lumina soarelui îi atrase atenția lui Maddie. Reflexia venea de la un lacăt metalic de la ușile duble ale adăpostului pentru furtună.

Condușă de un presentiment, Maddie făcu un pas în direcția aceea apoi altul. Și apoi începu să fugă. Case? Case?

– Maddie, ce s-a întâmplat? o urmă Jackson. Din cauza tocurilor înalte cu care pășea pe iarbă, Maddie abia își ținea echilibrul.

Se opri în fața adăpostului. Arătă spre praful ridicat din jur, dovada evidentă a faptului că ușile fuseseră recent deschise. Se vedeau și urmele roților unei camionete care duceau înspre pădure.

Studiind acele semne o clipă, Jackson trase aceeași concluzie ca și Maddie. Se apropie de uși și își lipi urechea de ele. Case? Hei, Case, ești acolo?

Toți așteptau un răspuns. Nu se auzea nimic.

– Poate nu-i aici, spuse Jill. Nu i-ar lăsa pe băieți să-l încuie înăuntru.

– Nu dacă i-ar fi așteptat. Dar dacă l-au luat prin surprindere.

Ea îngenunche lângă uși, cu urechea lipită de lemn.

Puse o mână pe ușă și simți un fior trecând prin ea.

– E aici, șopti ea, uitându-se în sus la Jackson. Simt că-i aici.

Jackson se încruntă dar strigă din nou.

– Case? Ne auzi?

– Cred că aud ceva, șopti Maddie, încercând să identifice sunetul slab. Să fi fost un geamăt?

Speriată ea se repezi la lacăt.

– Trebuie să-l descuiem! Trebuie să văd! strigă ea.

Jackson îi puse mâinile pe umeri și o trase.

– Nu poți să-l spargi cu mâinile. Avem nevoie de o bară. Maddie se trăgea, rezistând eforturilor lui de a o potoli, teama întunecându-i judecata. Jackson o scutură ușor. Maddie! zise el ascuțit. Are Case o bară? Sau orice aș putea folosi ca să sparg lacătul ăsta?

Ea respiră adânc și încercă să-și amintească.

– Caută în garaj. Acolo ține uneltele.

Jackson fugi spre casă.

Jill puse mâna pe umerii lui Maddie, dar nu spuse nimic. Probabil nu știa ce să spună. Amândouă se temeau că, dacă era acolo, exista un motiv pentru care Case nu răspundea.

I-au trebuit lui Jackson cincisprezece minute ca să spargă lacătul. Deschise ușile în cele din urmă. Maddie înaintă. Lumina soarelui pătrundea în beciul întunecat, o formă observându-se la capătul scărilor.

– Case! strigă Maddie și se repezi într-acolo.

Se împiedică în jupă. Jackson o prinse la timp, înainte de a se rostogoli peste trupul lui Case. Împreună, intrară cu mai multă prudență.

Ignorând mizeria și pânzele de păianjen, Maddie îngenunche lângă Case, atingându-i obrazul palid cu o mână tremurândă. Avea sânge pe față și în păr, iar piciorul stâng îi era rău sucit. Dar respira. Respira.

– Case? șopti ea, cu gura aproape de urechea lui. Case, mă auzi?

Gemu și pleoapele i se mișcară.

– Case! Sunt eu, Maddie. Deschide ochii, iubitule.

El își deschise ochii, deși erau împăienjeniți.

– Maddie? Vocea lui era gravă. Mi-ai spus iubitule?

– Da, șopti ea. O, Case, ești teafăr?

– Mă doare capul. Își ridică ochii precaut și privi în jur.

Ea își dădu seama că își recapătă cunoștința, căci înjura în barbă. Văzând că era teafăr, Jackson traversă încăperea,

ferinduși capul de tavanul prea jos. Se aplecă să ridice un radio ieftin din plastic, care mergea cu baterii, pe care-l văzuse într-un colț.

– Ce naiba-i ăsta? întrebă în timp ce-l închise.

Case se ridică în șezut, ajutat de Maddie și Jill.

– Ți-a atras aici. Plecam spre biserică atunci când am văzut ușile de la adăpost deschise. Când am venit să le închid, am auzit zgomotul. Am intrat să văd ce e, când am fost lovit pe la spate. M-am lovit de grinda aia când am căzut. La dracu'!

Maddie îi atinse obrazul roșu, temându-se să nu aibă vreo contuzie.

– Și de atunci ești inconștient?

– Din când în când, cred. Am auzit tot timpul radio-ul, dar nu reușeam să mă trezesc ca să-l închid. Acum mă simt bine, adăugă el pentru a o liniști.

Dar nu era liniștită. Voia să-l ducă la doctor cât mai repede.

– Credem că Danny și un prieten de-al lui te-au atacat, spuse Jill, indignarea crescândă simțindu-se în vocea ei. Le-am văzut mașina în pădure.

Fața lui Case se crispă.

– O să-i...

– O să lași autoritățile să se ocupe de asta, îl întrerupse Maddie ferm. Clar?

El oftă.

– Da. Dar ar face bine să faci ceva cu puștii ăștia de data asta, că de nu am să mă ocup eu de ei.

– Ceva se va face, spuse Jill, îndreptându-se spre trepte. Case își scutură capul, apoi își apăsă tâmpilele cu degetele, de parcă mișcarea îl amețea. Fără ambulanță, spuse el. Cât e ceasul?

– Aproape 12.30, răspunse Jackson uitându-se la ceas. Haide, Brannigan, să te scoatem de aici și apoi să te ducem la un doctor.

– Nu, spuse Case, deși îl lăsă pe Jackson să-l ridice în picioare. Am alte planuri. Se uită la îmbrăcămintea răvășită a lui Maddie. Uită-te la tine. Ți-ai murdărit poalele. Cum o să arate în fotografii?

– Arătam grozav acum o oră, răspunse ea. Se pare că iar mi s-a tras clapa.

Case îi zâmbi într-un fel care-i topi inima.

– O, nu, iubito. Nunta a fost iar amânată. Deși nu se ținea prea bine pe picioare, arătă cu capul spre trepte. Haide. Trebuie să prindem preotul înainte să plece la pescuit sau în altă parte...

– Vrei să continuăm nunta? Acum?

El o sărută pe obraz.

– Te iubesc, Maddie. Nu vreau să mai aștept prea mult ca să-mi devii soție.

Ea se uită fix la el, uitând de ceilalți.

– Nu mi-ai mai spus asta.

– Nu?

– Nu.

– Dar sigur știi.

– Nu eram sigură. Nu până acum o oră.

- Când n-am apărut la nuntă?
- Știam că ai fi fost acolo și numai ceva groaznic te-ar fi putut împiedica. Nu m-ai fi lăsat acolo intenționat.
- Pentru că te iubesc. Mai mult decât propria-mi viață.

Maddie știa, își dăduse seama de asta în garderoba bisericii. Case voia să se însoare cu ea, nu pentru că era convenabilă sau din orice alt motiv. Erau multe alte femei dacă ar fi vrut pur și simplu o soție, mai tinere, mai frumoase. Dar o ceruse pe ea pe plaja din Cancun. Se gândise la ea când stătuse în spital. Pe ea o căutase în Mitchell's Fork, Mississippi. Și pentru ea clădise un cămin și cu ea voia să-și facă o familie.

Pe Maddie o voia. Numai pe ea. Pentru că o iubea.

Reținându-și lacrimile, ea încercă din nou:

- Ce-ar fi să chemăm poliția? Cum rămâne cu Danny și Steve?

– Cineva poate să sune de la biserică. O să dau o declarație îndată ce spun „Da”. Acum, vii sau nu? El întinse mâna, cu ochii la Maddie, iar în argintul lor ea văzu adâncimea sentimentelor acestui bărbat puternic, căruia îi venea greu să și le exprime.

Ea îl luă de mână. Să mergem.

Majoritatea invitaților erau încă la biserică, curiozitatea fiind cea care-i ținuse acolo. Fascinați de întorsătura lucrurilor, se grăbiră să se așeze înapoi pe scaune în timp ce Anita încerca să reia controlul asupra ceremoniei.

Organistul plecase, având alte planuri. Unul din invitați știa să cânte și îi ajuta. Fetița cu flori adormise în poala maică-sii și trebui trezită, căscând și cu pleoapele grele, dar cooperantă.

Smochingurile mirelui și al cavalerului de onoare erau șifonate și prăfuite și era o ruptură în pantalonii mirelui. Schiopătă rău cu piciorul rănit iarăși, deși stătea drept așteptându-și mireasa. Părul era încă ciufulit și lipit într-o parte de sânge. Fața îi era palidă și învinețită. Se spală repede, dar scăpă o pată de sânge lângă tâmplă. Doctorul Adcock era gata să-l examineze, imediat ce se termina ceremonia. Dar mirele zâmbea.

Rochia de seară a domnișoarei de onoare era plină de praf pe tiv iar pantofii murdari. Florile se ofiliseră, la fel ca și cele din buchetul miresei.

Mireasa era frumoasă. Nimeni nu observase că vălul îi era șifonat, că îi atârnau șuvițe de păr, sau că marginea rochiei era murdară și ruptă în câteva locuri. Și nimeni nu știa că i se dusesse firul la unul din ciorapi, acoperiți de fusta lungă. Mulți dintre invitați au spus mai târziu că a fost cea mai emoționantă, cea mai sinceră schimbare de jurămintе la care participaseră vreodată.

Și Maddie era de acord.

Epilog

– Unde-o fi Case? Ce l-o fi reținând atâta?

Maddie Brannigan reuși să zâmbească auzind panica din vocea tatălui ei.

– Nu te îngrijora. O să vină la timp.

Stând lângă patul de spital în care era culcată ea, Mike încercă să pară mai liniștit.

– Sper să ai dreptate, draga mea. Nu sunt gata să fac pe moașa. Pe vremea mea, bărbații așteptau în camera de gardă în timpul nașterii.

– Vremurile s-au schimbat, tată, murmură ea, după care își ținu respirația în timp ce avea o altă contracție.

Mike gemu și el la unison mângâindu-i mâna și exprimându-și tare dorința ca ginerele lui să vină mai repede.

Spre ușurarea tuturor, Case apăru câteva minute mai târziu.

– Am întârziat? întrebă trăgându-și un halat apretat peste uniformă.

– Nu, îl asigură Maddie, cu lacrimi în ochi. Ai ajuns la țanc.

Mike eliberă locul de lângă pat pentru soțul ei.

– Anunță-mă când naște, zise el peste umăr în timp ce ieșea din încăpere.

Zachary Michael Brannigan s-a născut o oră mai târziu, la nouă luni și jumătate de la nunta părinților. El fusese conceput în timpul lungii și aventuroasei luni de miere în Europa, cadoul de la mire pentru mireasă. În ciuda unei contuzii și a unei glezne sucite, mirele făcuse luna de miere de neuitat pentru mirească.

După scandalul care-i trimisese pe Danny Cooper și Steve Langford la școala militară, băieții juraseră că nu intenționau să-l rănească pe Case, că doar făcuseră o glumă încuindu-l în adăpost în ziua nunții. Case fusese convins de un grup de cetățeni să candideze la postul de șerif la următoarele alegeri. El câștigase detașat, deși spusese de mai multe ori că nu știa cum se lăsase convins să facă asta. Nu intenționase să rămână în slujba legii, dar Maddie presupuse că îi plăcea postul mai mult decât recunoștea.

Surprinzător, Case fusese sprijinit de Major Cooper, care se trezise la realitate când își dăduse seama că progenitura sa l-ar fi putut ucide pe Case cu răzbunările lui. Cooper pretindea că nu-și dăduse seama de asta până când lucrurile nu au început să scape de sub control.

Întinsă pe pernele patului de spital, Maddie se odihnea după naștere și își urmărea soțul jucându-se cu fiul său firav, având o privire plină de adorație pe chip.

– Ei, șerifule? Ce-ai de spus de data asta în apărarea ta. Cât pe ce să ne tragi clapa, mie și fiului tău.

– A fost o scurgere de substanțe chimice pe autostradă. N-a fost nimeni rănit, dar cineva trebuia să supravegheze curățirea locului.

– Și acel cineva erai tu.

El încuviință din cap.

– Dar am alergat îndată ce Jackson a venit să-mi spună că ai intrat în travaliu în timp ce te pregăteai să faci duș pentru a merge la nunta lui și a lui Jill. Era înnebunit să mă aducă la timp, și-i mulțumesc. Nu aș fi pierdut asta pentru nici un dezastru din lume, Maddie.

Ea zâmbi.

– Știu, iubitele. Știam că vei fi aici. El nu-i întoarse zâmbetul. În schimb, își privi fiul care dormea. Când își ridică ochii din ochi, ochii îi luceau de emoție.

– Te iubesc, Maddie.

Încă o spunea rar, la ocazii deosebite. Cum ar fi asta. Cuvintele erau speciale pentru Maddie, căci ea știa că le spune cu sinceritate. Case Brannigam.

Sfârșit